ANTOLOGIA

2022

vol. 5

CSF

PAVCON

ANTOLOGIA CSF

2022

C S F

200

ANTOLOGIA CSF 2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Antologia CSF 2022 / antologator: Constantin D. Pavel. - Bucureşti: Pavcon, 2022
ISBN 978-606-9625-57-6

I. Pavel, Constantin D. (antolog.)

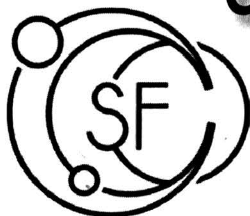
821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 0727.77.80.06
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Antologator: **Constantin D. Pavel**
Coperta: **George Ionescu (asistat de AI)**
Editor: **Constantin D. Pavel**

ISBN 978-606-9625-57-6

Antologia

2022

Antologator:
CONSTANTIN D. PAVEL

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2023

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1944 Ein Freak - F. Purluca • **4 nuvele fantastice** - I.L. Caragiale • **A doua Lună a Pământului** - M.L. Goga • **Adam** - D. Botgros • **Alte istorii interzise** - O. Petcu • **Amintirile unui sefist part-time** - V. Bugariu • **Antologiile CSF** • **Apocalipsa după Darwin** - G. Lazăr • **Apophis** - F. Haidamac • **Aripile Albastre** - A. Borlan • **Artefactul** - M.L. Goga • **Artificial** - Cornel Bălan • **Aurul beznei** - C. Ghidoveanu • **Avatarii faraonului Tla** - M. Eminescu & A. Cărășel • **Blestemul celor patru fantome** - F. Purluca • **București 2058** - R. Grant • **Călărețul, mâna, calul** - O. Petcu • **Can și Ideea** - V. Martin • **Casa din altă viață** - M. Pospai • **Casa fără cărți** - R. Bretin • **Castelul** - A. Antonie • **Catedrala lingurilor** - P. Tofilescu • **Bacteria nemuririi** - A. Cărășel • **Cârligul spațial** - A. Cărășel • **Poarta mânturii** - A. Cărășel • **Cealaltă regină** - A. Trușcă • **Cetiți-le noaptea** - I. Minulescu • **Cineanimația SF** - B. Mihăilescu • **Colivia sufletelor** - B. Velimirovici • **Colivia umbrelor** - B. Velimirovici • **Confesiunile Omului-câine** - F. Giurcă • **Conspirația apei** - C. Murgan • **Cumulonimbus pe cerul Atlantidei** - A. Cărășel • **Curtezana onestă și astrologul** - V. Bugariu • **De ce tac civilizațiile extraterestre** - D. Farcaş • **De la biți la extratereștri** - D. Farcaş • **Decadența sufletelor noastre** - C. Murgan • **Deocamdată... enigme** - D. Apostol • **Dialogul păsărilor** - L. Tarko • **Dicționar de enigme și mistere** - A. Cărășel • **Dincolo de gratiile coliviei** - B. Velimirovici • **Dinosauria** - D. Apostol • **Dragonul fără aripi** - S. Someșan • **Drum mortal spre Tijuana** - S. Nină • **Efectul Metamorphis** - F. Giurcă • **Egal cu tine însuți** - V. Martin • **Elisa** - R. Gion • **Elogiu muncii de partid** - V. Martin • **Erezia egumenului Glicherie** - D. Ninoiu • **Europa BD** - D. Niță • **Extra-terestrul** - C. Pavel • **Fantazio blues** - F. Giurcă • **Fiara** - M.L. Goga • **Forțe ale Naturii** - D. Faur • **Glykon** - F. Giurcă • **Iarna Păscălierului** - D. Ninoiu • **Imaginarium** - A. Cărășel • **În anul 4000 sau o călătorie la Venus** - V. Anestin • **Incidentul Indira** - A. Borlan • **Incredibila aventură a cuviosului Achim** - D. Ninoiu • **Insula pescărușilor** - M.L. Goga • **Întoarcerea vrăjitorului** - A.V. Mircea • **Între lumi** - A.V. Mircea • **Întunericul de mâine** - R. Gion • **Învățătorul** - M.L. Goga • **Scurtă istorie a viitorului aristotelic** - A. Cărășel • **Steaua fulgurantă** - A. Cărășel • **Saurianul de metan** - A. Cărășel • **Omul cu masca de Cobalt** - A. Cărășel • **Nova Sol** - A. Cărășel • **Criza Antropos** - A. Cărășel • **Lumi întrepătrunse** - M. Grecu • **Lupi și mere stricate** - P. Tofilescu • **Magic Drago** - A. Cărășel • **Manuscrisul episcopului Petronius** - D. Ninoiu • **Marea Spirală așteaptă** - D. Farcaş • **Marginea curcubeului** - A. Cărășel • **Mercenarii** - F. Purluca • **Metamorfoza** - P. Racolța • **Minunatele prisme antice** - L. Tarko • **Minunile Sf. Sisoe** - G. Topârceanu & A. Cărășel • **Monede de sticlă** - V. Martin • **Nebunul alb** - A. Trușcă • **Nerecurgerea la forță...** - O. Vitan • **Nihil Sine Bacteria!** - F. Purluca • **Noapte cu vampir și steag** - M.L. Goga • **Noaptea orașului ilustrat** - V. Martin • **Noopali** - C. Cârstoiu •

Stricarea aritmeticii

de Ovidiu Vitan

— Iubitule, iubitule! răsună din sufragerie vocea cu personalitate proprie a Victoriei, acoperind televizorul dat, ca de obicei, tare şi răzbătând prin uşa băii pentru a ajunge, puțin înfundată dar învingătoare, la urechile lui Octav.

— Ce e, dragă? spuse acesta, în timp ce se ștergea pe corp, fără grabă, cu prosopul. Vorbise destul de tare încât să poată să-l audă, dar suficient de liniștit încât să poată argumenta, la o adică, întru apărarea tihnei sale, că el răspunsese, dar TV-ul fusese dat prea tare.

— Cică o să facă ăștia un anunț senzațional la televizor!

De data aceasta, răspunsul bărbatului veni din baie sub formă de mormăit. Victoria era frumoasă şi avea multe alte calități înrudite cu aceasta, pe care Octav nu le găsea în căldura căminului conjugal, dar se lăsa im-

presionată prea uşor de fleacuri mondene. Analiza aceasta, care îi ocupa gândurile din ce în ce mai des în ultima vreme, îi fu însă întreruptă: tânăra dăduse televizorul chiar şi mai tare, de parcă îi forța mâna bărbatului să nu piardă niciun detaliu. Vocea prezentatoarei era tremurată:

— ...de importanță crucială, pe care o vom aduce la cunoştința întregii țări în câteva minute, odată ce îi vom verifica veridicitatea! Până atunci, vă reamintim contextul: un tânăr olimpic la matematică s-a sinucis azi-noapte în Bucureşti. El ar fi lăsat un bilețel în care afirma că ar fi făcut o descoperire epocală...

— Dă-l mai încet, că am venit! oftă Octav, trântindu-se lângă ea pe canapea. Care era ştirea aia aşa de importantă?

— Habar n-am! trânti sinceră Victoria.

— Și atunci, de ce m-ai scos din baie?

— Habar n-am *încă*! Ce știm deocamdată e că un băiat tânăr, un *olimpic* (Octav jură că o auzi pe femeie pronunțând cuvântul în litere italice), s-a sinucis, săracul. S-a aruncat de la etajul 3! Știrea are legătură cu asta, dar nu...

Tânăra se întrerupse, rămânând cu gura căscată la televizor; până şi Octav trebui să recunoască faptul că era surprins. În direct, doi polițişti încercau să o ridice cu forța pe prezentatoare de la pupitru şi să o scoată din studio, mototolindu-i taiorul și împrăștiind foi de hârtie pe jos. Apoi transmisia se întrerupse şi începură re-

clame. Victoria schimbă canalul, dar, ciudat, peste tot era publicitate.

— Hm, uite ce zice lumea pe Facebook, observă Octav, cu telefonul în mână. „Poliția întrerupe transmisia la toate posturile TV care încearcă să difuzeze ştirea!”

— Eu cred că băiatul ăla e fiul vreunui politician! emise Victoria, pe nepregătite, o ipoteză.

— Nu, e altceva...

Se uitau unul la celălalt, bărbatul mai mult nedumerit, tânăra într-o așteptare fascinată, când deodată emisia fu reluată, cu aceeași prezentatoare de mai devreme, de data asta aproape isterică:

— ...au primit ordin să mă elibereze, aşa că m-am întors pentru a vă prezenta cea mai şocantă ştire a tuturor timpurilor, iar acum treizeci de secunde am primit și confirmarea că este adevărată! Iată despre ce este vorba, doamnelor şi domnilor!... O să vi se pară greu de crezut, de fapt aproape simt nevoia să spun că urmează informații cu impact emoțional... Știrea care dă peste cap totul este aceasta: un olimpic la matematică s-a sinucis după ce a descoperit o cifră nouă între 6 şi 7! Repet, între numerele 6 şi 7 mai există o cifră, până acum necunoscută!

— Soțul tău e sigur plecat din Bucureşti? se ridică pe neaşteptate Octav.

— Poftim? Ce legătură are cu cifra?

— Nu ştiu exact, dar din clipa asta nimic nu mai e sigur!

— Nu mă speria... Octav, ce faci?

Bărbatul ridică din umeri în timp ce își lua geaca de pe spătarul fotoliului.

— Doar nu vrei să pleci? deveni ea mieroasă. Hai că exagerezi, iubitule!

— Vicky, e mai sigur. De fapt, sincer, de mult voiam să...

— Ia, ia, că vorbeşte un om de știință!

— ...implicațiile fiind că orice numărătoare, actuală sau trecută, este greşită, rostea pe un ton rău prevestitor respectivul invitat în platoul știrilor. Nu suntem 7 miliarde de oameni pe planetă și, cel mai probabil, nu e anul 2020, ci poate, nu ştiu, 1758, iar dvs., apropo, aveți copii?

— Da, am doi.

— E posibil să aveți mai mulți sau mai puțini!

— Este absurd ce spuneți! se opunea un alt invitat. Numerele sunt lucruri abstracte, ele nu există fizic, iar cifrele sunt reprezentarea numerelor. Dacă introduci o cifră nouă între 6 și 7, nu faci altceva decât să treci de la numerotarea în baza 10 la cea în baza 11, ceva absolut banal matematic.

— Asta numai dacă gândiți în interiorul paradigmei! îl contrazicea primul invitat. Nu de simbol e vorba, poate nici de realitatea fizică pe care o descrie simbo-

lul, ci de ceva mult mai insidios și profund. Pentru că simțiți cifra, nu-i așa?!

— Păi, ăăă... O simt, deși nu înțeleg, dar...

— Vedeți?! Să nu uităm, după Max Tegmark toate structurile matematice există la propriu, fizic... Noua cifră sau reprezentare sau valoare a fost acolo tot timpul, de la Big Bang încoace, dar din motive pe care nu le înțelegem nu ni s-a arătat, a rămas în umbra minții noastre, ocultat cumva de celelalte cifre, așa cum stelele acoperă strălucirea mai slabă a planetelor. În tot cazul, chiar dacă știrea că e ceva nou între 6 şi 7 nu constituie o formulare corectă științific, poate trebuie mers până la binar, dacă ceva e adevărat, e posibil ca întreaga bază de numerotație să fie dislocată, în moduri greu de prevăzut și cu efecte pe care nici nu le putem întrezări. De pildă, toate tastaturile din lume va trebui modificate pentru a face loc cifrei celei noi, iar salariile pe care le primesc oamenii sunt, din clipa de față, incorecte – şi încă nu ştim dacă prea mari sau prea mici! Apoi, gândiți-vă că infractorii care au primit taxe de protecție se vor simți înşelați la bani şi e posibil să aibă loc un val de crime şi violențe, sau să ne gândim la ultimele alegeri: pentru că au avut un scor foarte strâns, e posibil să fie repetate!

— Stați așa, tresări prezentatoarea speriată omenește, adică să vină din nou la putere partidul lui...

— Da, de ce nu?! Pe de altă parte, doamnă, să știți că această cifră crescută ca o măsea de minte în gura existenței și deformând realitatea pe care o cunoaștem noi, e posibil să fie un lucru bun. Poate aşa Universul va deveni mai coerent. Să nu uităm că știința nu a putut răspunde la o mulțime de întrebări cruciale, de la nașterea Universului sau marea teorie unificată din fizică la, nu știu, motivul apariției cancerului sau problema conștiinței. Odată ce piesele puzzle-ului lumii vor fi aranjate, în fine, corect, prin intercalarea noii cifre, mai multe mistere matematice sau ştiințifice vor putea fi elucidate...

— Ce prostie! exclamă Victoria. În loc să ne spună de băiatul ăla, săracul, îi dau înainte cu cifra nouă! Cum adică o cifră nouă?... E imposibil!

— Ba e chiar probabil, ricană bărbatul, care, deși ascultase în picioare discuția de la televizor, acum deja se încălța. Nu ți se pare dubios că șase și şapte sunt singurele cifre al căror nume seamănă?... E ca și cum rămăseseră, din motive de neștiut, nedezvoltate complet de la începutul timpului și acum, dezlipite cu mare întârziere, au dat naștere unei cifre noi, ascunse între ele de la începutul universului...

— Stai așa, e din nou breaking news!

— ...de fapt (spunea surescitată prezentatoarea), nu a fost *descoperită* o cifră nouă, aceasta nu exista deja, ci, şi doamna matematician a subliniat acest lucru, *a apă-*

rut acum o cifră nouă! Doamnă profesoară, aveți cuvântul.

— E grav! amenința pe toată lumea o voce răgușită, dar luptătoare, de sub un coc cărunt uriaș á la ce lumea numise până recent anii '60. Dați-mi voie să fac o scurtă precizare. Dintre vechile cifre 6 și 7 a erupt lava uneia noi și aceasta se revarsă chiar acum peste toată planeta, va acoperi și vârfurile munților, și adâncul oceanelor și va pătrunde până și în porii cei mai fini ai întregii existențe, până va suprascrie întreaga realitate. E adevărat, după ce se va infiltra în tot universul, e foarte posibil să nu ne mai dăm seama că a avut loc o dezrădăcinare a existenței, ci să percepem totul ca fiind normal, dar în acest scurt interval încă mai putem simți oroarea aritmetică. Oameni buni, ordinea firească a lumii va fi dată peste cap, probabil brutal! În seturile obişnuite de 6 pahare va apărea încă unul şi se vor sparge toate; în clădirile mai înalte de 6 etaje va creşte de la sine unul nou, sfărâmând alte niveluri...

— Vicky, ia vezi paharele alea bune, mai bine le scoți din cutie!

Femeia îl privi cu dezaprobare şi, în semn de protest față de eterna atitudine superioară a lui Octav, dar pe care știa mereu să o învelească în umor sau ironie amicală, astfel încât ea nu-i putea reproşa nimic direct, se decise să-i arate că nu e persoana superficială care credea el, și aceasta prin intermediul unei severe lecții de logică:

— Prea te uiți în gura ăstora de la televizor! (Aici bărbatul dădu să-i spună că asta era prea de tot, dar, prelungirea cu minimum douăzeci de minute a discuției nefiind în interesul său, se abținu.) Păi dacă ar apărea un număr nou, deșteptule, am mai avea noi zece degete la mâini?! Uită-te și tu, concret: unu, doi, trei, patru, cinci, acum la mâna astalaltă, șase... șa...

Femeia dădu deodată un țipăt înspăimântat și gesticulă violent, ca și cum ar fi vrut să azvârle cât mai departe un gândac oribil pe care l-ar fi găsit deodată în palma stângă.

— Ce e?! se sperie, de data asta, și Octav.

— Nu știu... Am avut o clipă impresia că... Nu, nu e nimic! decise ea și își ascunse palma sub axila mâinii celeilalte, ca și cum ar fi vrut s-o facă dispărută.

— Victoria... ce se întâmplă?

Femeia, după o pauză în care parcă lipsise câteva clipe din încăpere și acum încerca să revină la realitate, dădu să deschidă gura pentru a răspunde, dar televizorul le captă din nou atenția:

— Doamnelor şi domnilor! Am primit chiar acum încă două ştiri de senzație, care sporesc misterul din jurul descoperirii noii cifre. Tânărul olimpic nu este mort! Inițial fusese declarat decedat, după ce se aruncase de la etajul 3, dar se pare că, de fapt, etajul 3 nu mai este... nu mai este la înălțimea la care ne așteptam toți! ridică ea din umeri, parcă pentru a scutura o po-

vară metafizică. În același timp, am primit o informație, încă neverificată, conform căreia cifra, doar descoperită de olimpicul român, ar fi fost pasămite produsă în laborator. Cu alte cuvinte, la momentul acesta nu putem exclude ipoteza că este un atac terorist aritmetic. Iar acest laborator e posibil să se afle într-un stat din...

— Iubito! Am ajuns!

Vocea soțului bubui pe neașteptate dinspre ușa de la intrare, acoperind și sunetul televizorului. Octav și Victoria se priviră speriați.

— Ai zis că a plecat azi dimineață pentru două zile! exclamă bărbatul.

— Poate că au și trecut, bâigui tânăra și în clipa aceea acceptară adevărul brutal că lumea n-avea să mai fie niciodată la fel.

Ucenicul Solomonarului

de Allex Trușcă

Sunt mort de cinșpe minute. Așa a zis doamna asistentă când a ajuns ambulanța, că s-au grăbit degeaba și oricum aveau alte cazuri mai urgente decât unu' de la orfelinat care și-a luat zilele. Nu-i mare pagubă, mai aveam o săptămână până împlineam opșpe ani și mă dădeau afară, că cică statul se ocupă de noi până atunci, mai departe e treaba lui Dumnezeu. Da' io știam ce m-aștepta afară, deși nici doamna directoare, nici părintele Vasile, nici don'șoara Marina nu voiau să vorbească despre asta. Știam de la tanti Ioana, îngrijitoarea, că Nicoleta plecase cu unu' în Italia și n-a mai auzit nimic de ea de un an, că Georgelu, care a fost dat afară plângând, a fost găsit mort într-o clădire părăsită. Cică fusese bătut, un ochi îi atârna scos, a făcut și tetanos, de la o tăietură urâtă cu un ciob. Singurul care a reușit să-și continue viața după ce a ieșit din gaura asta a fost Cos-

teluș, a avut noroc de un om bun care căuta muncitori pentru un atelier de tâmplărie, așa că ne mai trimite de Paște și de Crăciun câteva dulciuri și un pachet de țigări.

M-am tăiat cu lama, în cadă. A durut, ceva mai tare ca o înțepătură de viespe, da' era atât de călduț și bine când apa din cadă se făcea roșie. O moleșeală așa de plăcută și parcă am simțit și miros de ardei copt, de pâine proaspătă... M-am bucurat că mor înconjurat de ceva frumos, că baia aia de obicei puțea a pișat și a haine nespălate. Când au venit după mine, io mă priveam de sus. Nea Iancu, îngrijitorul, care ne bătea de două ori pe zi, ca să ne obișnuim cu viața cică, urla să sune cineva la salvare. M-a înjurat că am avut nesimțirea să mă omor pe tura lui și-o să aibă probleme. Mă bucur de asta, sigur era în biroul lui călărind-o pe Iuliana. M-au pus pe o pătură luată de pe sârmă, era rece și puțea a stătut. M-au scos afară, pe hol, toți se îngrămădiseră ca la circ. „Uite, fă, pula lu' Romică! Fă, Iuliaăăăă, ți-o murit gagicu'!", am auzit pe cineva hlizindu-se. Iar io pluteam și mă uitam la leșul gol, care-mi părea ca păpușile gonflabile puse în vitrină la sexshop-ul din cartier. M-au băgat în ambulanță și n-au pornit girofarul, că cică nu mai avea rost să se grăbească. Păcat, mi-aș fi dorit să văd și io luminițele, de acolo, de deasupra lor.

Sunt obosit, cred că trebuie să mă duc. Preotul Vasile ne-a spus odată că sufletul mai zăbovește un pic dea-

supra trupului în care a viețuit, că-i pare rău că pleacă. Aș fi vrut să ajung în Rai, că acolo merg copiii chinuiți, dar cică ăia care-și iau zilele se duc în Iad. Sper să nu fie cu mult mai rău decât în canale sau prin boscheți.

Ce-i cu frigul ăsta? Și ce pute așa? Bleah, ce gust, mi-or fi putrezit mațele? Unde sunt? Ce caut pe masa asta? Au, încheieturile!... Cred că, totuși, n-am murit. Da' doamna asistentă a zis că-s mort... Și m-am văzut de sus, deci sigur îs mort. Da' atunci de ce mă doare și simt mirosurile? Poate-s încă viu, iar asta nu-i cameră de spital. Poate vor să-mi ia organele, deci tot mor. Doamne, să nu mă doară! Să nu...

— Nu te mai agita așa! Stai liniștit, încă nu și-a făcut efectul, încearcă să dormi.

Cine-i bărbosu' ăsta-n halat? Gata, a dispărut... Nici n-am clipit de două ori. Da' câtă ceață-i aici... Am ajuns pe lumea ailaltă? Ha! Popa zicea că e foc, lavă și pucioasă. Da' io nu văd decât pădurea care mă înconjoară și lacul ăsta. Ha! Pot să merg pe apă ca Noe. Sau Moise, care din ei o fi mers. Uau, ce-i chestia asta care iese din apă? E abur?! Nu-i abur... Parcă are formă de șarpe. Nu, că are și aripi și picioare. E un balaur, ca ăla de l-a omorât Sfântu' Gheorghe... Lasă-mă, bestie! Nu... nu! Ieși de sub pielea mea...

— Copile, trezește-te! Ai dormit cam mult. Și aproape pe veci, dacă nu veneam eu. Haai, copăcel, deschide ochii! Ia cana asta și dă-o peste cap.

Bărbosul ăla. Nu mi-a luat organele, cred că-s toate la locul lor. Și nu mai sunt dezbrăcat, iar canapeaua asta e mai bună decât patul meu de la orfelinat. Ce izmană șmecheră mi-am tras.

— U... unde sunt? Cine ești matale? Ce vrei să faci cu mine?

Tre' să fug de aici, dacă vrea să mă omoare? Bă, da' prost ești, bă, Romică! Un' să fugi? La orfelinat? Păi ăia o să te arunce în stradă, să mori ca Georgelu în canale. Bine, înainte o să te bată iar nea Iancu și să-ți spună că ți-a futut iar gagica. Da' cred că Iuliana s-a obișnuit... Și-apoi, cine ți-ar da un ceai de mușețel, cu ce mai are prin el, ca să te omoare mai târziu?

— Ți-e foame, nu-i așa? Mai am niște tocană cu pui. Nu-i chiar lux, dar tot mai bine decât deloc. Mă duc acum să-ți pun. Ia spune-mi tu, ce ți-a venit așa, să închei socoteala cu lumea?

Oh! niște carne, de când n-am mai mâncat. Nu știu ce vrea să facă cu mine, poate-i om bun. Mi-a dat și ceai, și izmene și m-a pus să dorm pe canapea. Nu pare să aibă nici el prea multe.

Camera nu-i cu mult mai mare decât cea de la orfelinat, pe care o împărțeam cu alți trei băieți, da' pare să fie zugrăvită ceva mai recent. Cu albastru un perete

și ceilalți albi. Are chiar și un pat de o persoană, din ăla de fier, cu roți, ca la spital. Și televizor, nu la fel de mare ca cel din camera îngrijitorilor de la noi. Și nu pute a mizerie, a pișat și a răutate. Că mi s-a părut mereu că oamenii răi au o duhoare aparte. Când i-am zis Iulianei asta, a râs de mine. M-a întrebat ce miros are ea. I-am zis că miroase a castraveți proaspeți și a râs de mine, da' io n-am mințit-o. Don'șoara Marina, chiar dacă vrea să fie rea cu noi, are miros de busuioc, chit că-și dă cu mult parfum. Nea Iancu, îngrijitorul, e un câine de om, mi se pare că duhnește a boală, la fel și unul dintre paznici. Bărbosul ăsta miroase a... Hm, tocană caldă de pui?

— Ia, copăcel, de mănâncă! E un pic cam arsă, dar decât deloc... Ia zi-mi, de ce te-ai tăiat?

— Mă cheamă Romică. Am opșpe ani. Trebuia să mă dea afară. Ce să fac? Unde să mă duc? N-am pe nimeni... Și n-o mai văd nici pe Iuliana. N-ai o țigară?

Bag în mine ca un lup flămând, iar bărbosul nu zice nimic. Nu mi-o fi pus otravă în tocană? El de ce nu mănâncă? Haaa, hai că-mi dă și-o țigară! Da' ce se uită așa, n-am voie să fumez? Doar nu-i taică-miu... Cred că-i prea tânăr.

— Greu la orfelinat, Romică? Iuliana cine-i? Mândra ta? Hai, că fumez și eu cu tine, n-am mai fumat de ceva vreme! Cică nu-i sănătos. De parc-ar mai fi ceva bun

azi. Poți să-mi spui Daniel, lucrez la morgă, dar mai am și altă îndeletnicire, ca să-i spun așa.

Ce vrea să spună bărbosul? Vinde droguri? Vrea să mi-o tragă? Să văd cum scap dracului de aici. Dacă-l pălesc cu scaunul... că nu pare prea forțos. Da' dacă mi-a pus ceva-n mâncare?

Aha, acum înțeleg de ce n-a mâncat și el cu mine. Are doar o farfurie ș-o lingură. Poate, totuși, e om bun. Părintele Vasile ne zicea să nu judecăm oamenii după aparențe, că ne bate Dumnezeu. Da' și el se uita lung la pulpanele Nicoletei, când venea în pantaloni scurți de-i scoteai cu patentu' dintre buci. Ce-o vrea bărbosu' de la mine?

— E greu. Ne bate și ne dă mâncare proastă. Cică nu-s bani. Săptămâna trecută am mâncat numa' cartofi, acum două săptămâni numa' fasole, de făceau cururile ca mitralierele. Iuliana-i gagica mea. Da' cred că-și râde de mine. Acum câteva zile i-am dat felia mea de chec, că știam că-i place ei și nici nu mi-a mulțumit. I-am zis să ne vedem după ce se culcă ăilalți, a zis că e obosită. Da' am auzit-o cum gemea în camera îngrijitorului. Și cum horcăia nea Iancu, boșorog nemernic... Ea are șaișpe ani, am strâns bani pentru ziua ei, i-am luat tricou roșu, că-și dorea. A fost cam mare, da'-l poartă, că-i de la mine...

— Las', bă, Romică. Așa-s femeile, alergi ca prostu' după ele și ele se duc la alții. Da' când își dau seama

de greșeli, se întorc la tine, dacă le mai primești. Ia zi! Am un bidon de bere. Îl bem ca băieții, la botu' calului?

Îi om bun Daniel ăsta. Are miros de cetină de brad, nu mă-nșeală nasul. Și el pare sărac, da' măcar are un acoperiș deasupra capului, patul ăsta de spital și canapea de oaspeți, poate să mănânce când vrea. Io n-am decât hainele de pe mine. Adică și izmenele sunt tot ale lui.

— Ia zi, bă, Romică, ai visat ceva înainte să te trezești? Ceva mai neobișnuit...

La dracu', am râgâit de la acid, să nu fiu chiar mârlan. Ce întrebare e asta?

— Păi... pe don'șoara Marina, profa mea, în țâțele goale, că intrasem cu toporul peste nea Iancu și Iuliana când se futeau, că mergeam ca Noe pe apă și a ieșit un balaur de abur și a intrat în mine. Porcării.

Cred că-i un pic pervers Daniel ăsta. Că prea face ochii cât cepele, probabil că vrea s-o știe și el pe don'șoara.

— Ia zi, bă, Romică... cum arăta balaurul ăla? Era mare? Ți-a vorbit?

Cred că-i nebun bărbosu'. Cum pana mea îi zici unui om de una în țâțe goale și el îi mai interesat de alte căcaturi!

— Nu știu, bre. Mare, a ieșit din apă, străveziu. Bag cracii, vreau să plec. Să știe Iuliana că-s bine. Îți trebe merele alea două? Să-i duc și ei...

Na, că nu mă lasă să plec. Se proțăpește ca o prăjină în fața ușii. Ce dracu' mă fac? Îi mai puternic ca mine, nu pot să-i dau una la pupătoare și să fug. Dacă-l trosnesc și mă dă pe mâna poliției, mă bagă la pârnaie și mi-o trag ăia de-mi fac curu' cât țeava de eșapament. La ce pulpa mea de etaj sunt? Dacă sar pe geam? Bine, poate mor de tot. Ce fac dacă-mi rup un crac și rămân șontorog toată viața?

— Bă, Romică... Nu poți să te mai duci la orfelinat. Ei... nu te mai cunosc.

Nu înțeleg ce bălmăjește omul ăsta. Cum să nu mă mai cunoască? Doar n-o să mă uite Iuliana așa repede, nici nea Iancu, la câtă ură are pe mine, nici părintele Vasile, nici ceilalți copii. Bărbosu' pare diliu rău. Păcat, nu părea defect. Ce morții mă-sii face cu oglinda aia?

Mă uit în sticla aia și parcă altcineva mă privește. Cineva îmbrăcat în izmenele mele, în bluza pe care o port io, ciorapii mei flaușați, papuci de cauciuc, da' nu-s io. Oi fi mâncat carne stricată, da' așa ceva n-are cum. Și dacă era stricată, mă lua diareea, nu vedeam alt fățău care se uită la mine.

— Romică, ascultă-mă! Știu că e greu de crezut ce-ți spun, dar tu ai murit. Ai murit pe bune atunci când ți-ai tăiat venele, iar eu te-am adus înapoi. Și restul, asemenea oglinzii, n-or să te mai vadă cu fața pe care o aveai înainte. Cum crezi că ar reacționa cunoscuții tăi când or da nas în nas cu tine, după ce te-au văzut plecat pe

lumea ailaltă, când directoarea a primit certificatul tău de deces?

Ptiu, drace, ăsta o fi Iisus? Barbă are, ceva pleată, trăiește în sărăcie lucie, ca la azilul de nebuni. Păi, dacă a venit să ne ia în Împărăția lui, cum zice popa Vasile, o să facem toți foamea acolo. Te pomenești c-o să vrea să mă facă apostol. Ha, Sfântu' Romică, cel sculat din morți, ca Lazăr! Parcă am nevoie de o țigară și niște pileală.

— Cine ești tu? Cum m-ai vindecat și cum mi-ai dat altă față? Bag picioarele, fă-mă cum eram înainte.

Văd că Daniel stă pe gânduri, aș putea fugi dacă aș vrea. Da' parcă nu-mi mai arde de asta. Dacă ies pe ușa asta, ajung un boschetar în izmene. Poate îmi vrea binele. Hai să văd care-i șpârla.

— Bă, Romică! Dumnezeu nu-i iartă pe sinucigași, dar tu ai primit ocazia să-ți ispășești păcatul. Însă nu sunt eu cel care-ți poate da răspunsuri. O să te duc la acela, în curând. Stă undeva în munți. N-ai vrea tu să fii copil cuminte și să mergem într-o excursie? Nu-ți face nimeni rău, nu te-am înviat ca să te omor, ce ești așa încuiat?

Tre' să recunosc că are dreptate Daniel. Tot nu înțeleg cum m-a adus înapoi, că nu cred că mi-a zis „Bă, Romică, scoală-te și umblă!". Pare să aibă vreun plan cu mine și nu are miros de om rău. Poate să zică ce-o vrea oricine, da' pe mine nasul nu m-a înșelat niciodată. Hai să vedem, plimbare să fie.

Mă doare curu' de la atâta stat în mașină și-mi ghiorțăie stomacul de foame. Daniel zice că vrea să ajungem înainte de răsăritul soarelui, că ăla pe care-l vizităm pleacă la treburile lui. Așa că mergem de aseară, a oprit doar o dată, că i-am zis că mă piș pe mine. Trebuia să iau merele alea două, aș băga ceva la maț acum, da' nu-i niciun magazin deschis la ora asta. Aș fi avut chef de un pachet de biscuiți. Măcar de opream pe lângă case, găseam ceva de furat din grădină, o roșie, un castravete, pana mea. Acu' mergem prin pădure, nici drum nu mai e, să ne țină rabla asta de mașină, că parcă mă digeră mațul cu totul.

— Bre, mai mergem mult? Că dacă o ții așa, ajungem pe lumea ailaltă. Zi și mie, unde ne grăbim?

Așa, bine măcar că oprește muzica aia de căcat, cică muzică clasică. Unul de urlă cât îl ține gura „Fiiigarooo", cum să fie asta muzică? I-am zis să pună niște manele, niște rap, cică n-are așa ceva. Ești nebun, bă, cum să n-ai manele?

— Uite, ne apropiem, apoi mai avem de mers pe jos vreo câțiva kilometri. O să-l întâlnești pe Samuil în curând. Ai auzit până acum de solomonari?

— Io nu merg nicăieri pe jos, cu foamea asta în glandă. Am auzit de Solomon, ne-a zis popa de unu'

din Biblie care scria cântări și avea sute de gajici. Aia viață de barosan...

— Lasă, bă Romică, femeile îți fac numa' probleme, știu eu mai bine. Și o să cobori din mașină, o să mă urmezi în sus pe potecă, ne-o da Samuil ceva de mâncare. Sau poate vrei să rămâi aici, vezi dacă prinzi vreun iepure sau un jder, ceva.

Bag cracii, iar are dreptate! Da' dacă vine un urs și ne gherănește de nu ne mai ia nimeni nici pentru piese de schimb? Sper să fug mai repede decât bărbosul. Bine că-i lună plină, cine știe în ce groapă cădeam, îmi scrânteam gâtul prin văgăuni. Ce-i vâjâitul ăsta? Ia uite cum se mișcă frunzele, parcă-i un stol de păsări. Da' n-are cum...

— Bă, Daniele, ce-i umbra aia care se mișcă prin fața lunii?

— Hultanism. Se ține bine moșneagul la vârsta lui. Vezi tu când ajungem... Hai, copăcel, picioarele la spinare, că e de urcat. Cântă cu mine: „Şi-o trecut solomonaru'/ Care umblă cu şercanu' / Din zbici o pocnitu'/ Pe iel s-o suitu'/ Şi s-o tot rotitu',/ Ploaia s-o pornitu'..."

Mai bine rămâneam mort și liniștit, decât să-mi dau duhul prin coclaurile astea. Cine morții mă-sii e Samuil ăsta și ce morții mă-sii e un solomonar? Și de ce nu stă și el într-o casă de om normal? O fi urmărit de poliție de stă-n peșteră? Morții mă-tii și ție, bărbosule!

— Samuile? Bre, Samuile? Dormi? Hai, arată-te, știu că ești acas'! îl strigă Daniel, răsuflând ca un câine leșinat. Nici nea Iancu nu răsuflă așa, după ce i-o trage lu' gagică-mea.

— Ho, bre, ce strigi așa, de trezești morții din somn? Făceam niște fierturi, tre' să duc niște leacuri. Ia zi, mai știi la ce-s bune drăgaica și roinița?

Cred că-i mare grota asta, la cum se aude ecoul. Și miroase a lumânări arse, tămâie și plante medicinale. Dac-aș fi ajuns singur în gaură, m-aș fi pișat pe mine de frică. Unde-i babacu'? Stai, că-i aud pașii.

Bă frate, ăsta-i tatăl cerșetorilor! N-am mai văzut om mai zdrențuros ca ăsta până acum. Și ce face cu atâtea cojoace pe el, în miezul verii? Una, două, trei... șase, șapte veste? Cred că ăsta pute ca peștele pe care a uitat să-l bage la frigider tanti Veta bucătăreasa anu' trecut. A trebui să mă țin de nas ca să pot lua o înghițitură și-apoi am vomitat în coșul de pâine, de n-a mai mâncat niciunu'. Și cum de are scofâlcitul ăsta barba și părul roșcate? N-am mai văzut boșorogi așa...

Daniel și Samuilă se îmbrățișează ca un părinte cu fiul său. Cel tânăr se cotrobăie prin buzunare.

— Uite, moșule, ți-am adus lumânări sfințite de Paște, niște mir de la Ierusalim. A! Și ți-am luat dropsuri cu mentă, că știu că-ți plac. Cum îți mai merge?

— Doamne-ajută, încă mă țin. Balauru-i cam nărăvaș, e încăpățânat ca mine, știe că i se duc puterile. Încerc să ocolesc orașele, că nu-i plac, da' parcă-s din ce în ce mai multe. Și oameni care cred în noi îs din ce în ce mai puțini. Ce mai e pe la oraș? Că de la război tot zic că o să mai trec să văd mersul lumii.

Ce balaur, ce război? Moșu-i diliu rău de tot. Morții mă-tii, Daniele, nu mi-ai dat și mie bomboane, doar știai că mor de foame!

— Ce să mai fie, Samuile, nu pierzi mare lucru, orășenii sunt ocupați, uită să trăiască, să se bucure de ce le-a dat Dumnezeu. Uite, ți-am adus pe cineva.

Solomonarul se uită la mine ca la felul paișpe. Ce dracu', n-a mai văzut oameni? Și ce ochi întunecați are. Și a ce miroase, că nu recunosc asta? Deși nu-mi miroase urât, la cât de rufos și de înțolit e. Nea Iancu poartă doar pulover și cămașă și duhnește a transpirație de se ofilesc florile din ghiveci, iar ăsta e înfofolit ca un eschimos...

— Ce-ai făcut, Danile? Copilul ăsta are miros de pe lumea ailaltă. De ce-ai făcut asta, mă, omule? Mi-ai promis că nu te amesteci în viețile lor...

Mamăăă, câta scatoalca i-a tras moșneagul, cred că lui Daniel i se învârtește scăfârlia ca Pământul în jurul Soarelui! Cum adică miros de pe lumea ailaltă, că io nu simt nimic?

— N-am putut, Samuile. Știu că te-am dezamăgit iar. Da' n-am putut să-l las să se ducă. Și-a tăiat venele,

prostul. Trebuie să-și răscumpere păcatul. Ia-l la tine, te rog!

— Of, mă, Danile, iar te ții de prostii. Întâi femeia aia, acum el. Îmi pusesem mari speranțe în tine... Hai să fumăm ceva, să vedem ce-i de făcut. Ia zi, țâncule, ți-i foame?

— Mă cheamă Romică. Aș mânca și lemne, de foame ce-mi e.

Un zâmbet apare pe fața moșului. Scoate din buzunar un codru de pâine și mi-l pune în mână. Ce naiba de pâine e asta? Parc-aș mânca cozonac. Și ce șușotesc acolo?

— Bă, Romică! se apropie Daniel de mine. Uite, Samuil a fost de acord să te ia ucenic. Trebuie să-ți îndrepți greșeala și nu-i altă cale. Poate-ai ajunge ca el, solomonar.

— Să fac ce? Că ai zis că-mi spune moșul. Și dacă nu vreau? Că n-am de gând să fiu un moșneag puturos într-o gaură din munte.

Au, câtă palma are scofâlcitul! Cred că și Daniel îi nervos pe mine, la cum se uită.

— Copilule, când te-a luat pe tine de pe lumea ailaltă, altcineva dintre cunoscuții tăi a trebuit să moară. Acum el rătăcește în locul tău către judecata lui Dumnezeu. Mare-i păcatul tău și altul își ia plata pentru el.

Cum? De ce nu mi-a spus asta? Cine o fi murit? Sper că nu Iuliana, Ciordelu sau don'șoara Marina. Poate nea Iancu sau paznicul? Mi-a pierit și pofta de mâncare. Ce naiba am făcut?

— Romică, vrei ca altcineva să ardă în Iad pentru totdeauna din cauza ta? Văz în inima ta că ești om bun. Rămâi la mine și ți-o fi mai bine decât să umbli în lume. Vei ajuta oamenii, îi vei pedepsi din când în când și-l vei îndupleca pe Ăl de-Sus. Și io am fost ca tine, demult. Doar că io am avut de răscumpărat păcatele altora.

Tot nu mi-e clar ce vor cei doi de la mine. Cum m-a înviat Daniel, ce om are asemenea puteri? Sau poate nu-i om...

— Și tu ești tot... solomonar?

— Am fost, dar nu mai sunt, oftează el.

— A fost un mare prost, se amestecă și bătrânul. Îmi pusesem toate speranțele, iar el și-a bătut joc. Ia și spune-i copilului. Dă-i și lui o țigară de-a mea.

Nu știu ce fumează babacul ăsta, dar sunt bune rău. Miros a soc, tei, sunătoare, coada șoricelului și o grămadă de alte plante. Mă simt liniștit și ușor, nu-mi mai e foame, nici sete și mi-e mintea mai limpede ca niciodată.

— Am fost și eu solomonar, tocmai ce terminasem cei șapte ani de ucenicie. Dar m-am îndrăgostit de-o femeie și mi-am pierdut capul. Samuilă mă trimisese să aduc ploaie în poiana în care se adunau ielele. Dar eu am stat prea mult cu femeia aia și, când să plec spre

locul de adunare al ielelor, m-a aflat un Meșter Pietrar și mi-a legat puterile.

Iele, Meșter Pietrar, solomonari? Parcă sunt în povești. Lipsesc Ilenele Cosânzene, caii vorbitori și zmeii mardeiași, în pana mea...

— Meșterii pietrari sunt foști solomonari, dacă te întrebai, care s-au dat după femei și-și folosesc știința împotriva noastră, spune scofâlcitul. Le e necaz că ei nu au viața așa lungă ca noi și că balaurul nu-i mai ascultă. Nu mai vine la chemarea lor. Așa că se răzbună pe noi, dacă ne prind. Io i-am spus lui Daniel să se ferească de orice tâmplar, zidar, cioplitor în piatră, dar dacă n-a gândit...

Da, mă întrebasem asta, cred că-mi citește gândurile. Să nu mă gândesc iar la țâțele don'șoarei Marina sau cum o puneam capră pe Iuliana. Ah, aș bea o bere rece și aș mânca o amandină zemoasă și poate și niște banane sau cartofi prăjiți cu brânză rasă pe deasupra...

— N-am bere, dar am niște țuică făcută din pere și cu ceva fructe de pădure. Uite că răsare soarele, hai că trebuie să plec, le dau grindină în codrii Tismanei. Am trecut ieri pe acolo, i-am cerut unuia mai înstărit o cană cu apă și o bucată de pâine și m-a ocărât. Zgârcenia le-a împietrit inima, sunt mai hulpavi ca lupii flămânzi. Da' s-or căi în curând...

— Eu trebuie să plec, am câteva lucruri de pregătit, îmi spune Daniel. Te las cu moș Samuil. Îți arată el care-i treaba. Apoi tu alegi. Rămâneți cu bine!

Pare să aibă o umbră de tristețe pe față, parcă n-are nicio tragere de inimă. Îi om bun, sunt sigur de asta. Cred că-i un singuratic, ca și mine, oamenii săraci nu prea au prieteni. Lasă, că ne mai vizităm noi. O să fie prietenul meu, în locul celor de la orfelinat. Na, că iar îmi amintii de ei. Care o fi murit? Morții mă-tii, Daniele!

— Bre copile, hai, nu mai zăbovi acolo, tre să mă pregătesc de plecare! Ce stai acolo ca bradul? Așa, traista o am, toporișca-i aci. Cartea și toiagul mai lipsesc. Nepoate, vezi după zidul cela, e o masă. Adă ce-i pe ea și să mergem.

Moșul parcă se pregătește să joace în filme de groază, he he. Dacă l-aș vedea pe stradă înțolit așa, cu flocii ăia roșietici pe față, cu bale la gură, topor și paru' ăsta în mână, zău c-aș lua-o la fugă. Ce dracu' de carte-i asta, că nu se deschide... Miroase a ars, a piele năpârlită și vechituri, de-ți mută nasul. Clar nu se apropie niciun câine de el.

— Dă-o-ncoa! Și treci în spatele meu. Ucenicii trebe să-și știe locul.

Solomonarul desenează cu niște sare grunjoasă pe un perete, deschide cartea cea groasă și parcă spune ceva, că-i văd buzele mișcându-se, da' nu aud nimic. Lovește de trei ori cu bățul stânca. Bă, Romică, visezi? Cum pana mea apăru tunelul ăla?

— Copile, hai odată, că soarele nu stă până închizi tu gura. Să vezi ce potop le dau tismănenilor, să mă ție minte!

— Da' nu-ți pare rău de ei, moșule? Parcă era vorba de ispășit păcate.

Samuil se oprește și mă privește fix în ochi. Acum îi văd și io pe-ai lui. Îmi amintește de icoana cu Sfântu Nicolae, de la orfelinat. Are privire chinuită, o fi trecut prin multe. Câți ani o avea?

— M-am născut pe la 1820, Romică. Din păcatele mamei, nevastă de boier, cu vătaful moșiei. Unde mai pui că ăla era și el însurat. Da' muma i-a făcut farmece muierii lu' taica și aia a murit. Apoi, ca să nu afle boierul, m-o dat unui solomonar bătrân care trecea pe-acolo. Îs obosit rău de lumea asta, copile. S-a înrăit așa, nu ne mai respectă, nu se mai teme de noi, nici de Dumnezeu. Îi pedepsesc, pentru că în momente de jale și nevoie lumea se îndreaptă către Ăl de Sus. Da' ei uită, cred că noi, solomonarii, doar le dăm potop și ne urăsc pentru asta. Uită că-i ajutăm cu leacuri, dacă-s oameni buni le îngrijim recoltele, îi descântăm de iele și-i apărăm de strigoi. Așa-i lumea, uită repede binele făcut. Hai să mergem, uite ieșirea!

Iazul ăsta pare fără fund la cât de întunecat e. Moșul caută ceva prin tufișuri. Pare să fie un frâu, da-i mare rău, și nu văd niciun cal. Și nici nu cred că rezistă, pare din scoarță de copac. Iar deschide cartea aia. Io de ce

n-am reușit? Ce morții mă-sii bombăne acolo-n barbă? Cutremur? Samuil a făcut valurile astea? Ai, să-mi bag...

O nălucire din abur și apă se ridică din adâncuri. Un balaur, cum am visat io. De asta mă întreba Daniel. Pare cam înfuriat, sper să nu arunce cu foc sau cu apă după noi. Să mă dau mai în spate. Da' văd că moșul nu se teme, chiar îl lovește cu frâul în cap. Și monstrul nu-i face nimic. Ha, l-a înfrânat ca pe cal! Bravo, Samuil!

— Care ți-i voia, stăpâne?

Cum dracu' vine asta, bă, Romică? Arătarea asta vorbește și-l mai și ascultă pe moșneag! Să vezi că-l și călărește Samuil, cred că el a fost azi-noapte deasupra copacilor. Deci ăsta-i hultanism. Pana mea, îi mai mișto decât să umbli cu mașina sau motocicleta. Și nici nu-ți trebe bani de motorină... Vreau și io. Ce tot spune hodorogu' acolo, că îngheță apa, făcu ditamai derdeluș? Nu-i deloc nasol să fii solomonar, din ce văd io.

— Vezi astă gheață!... cât ai scăpăra într-un amnar să mi-o prefaci în bucățele mici, şi-apoi să mergem în codrii Tismanei!

Da, balaurul îl ascultă pe moș, îi clar. Văleu cum scurmă cu ghearele și face mărgele de grindină! Bă, dacă asta înseamnă solomonar, vreau și io. Bag pula, mă duc peste casa lu' nea Iancu și a directoarei și le dau o zi grindină, una potop, pân-o să arate ca gogoșarii de la borcan.

— Nepoate, am zăbovit destul. Gândește-te acu', repede, de vrei să fii solomonariu sau ba. Nu-i ușor, n-o să mai atingi femeie, oamenii or fugi de tine și trebe să trăiești în peșteră. Nu-i viață bună, da' n-o să dormi sub cerul liber, de foame n-o să mori. Ș-apoi, ai mare păcat de iertat, Dumnezău nu-i prieten cu ăi ca tine. Chiar dacă prostul de Daniel te-a scos acum, tot la căldarea cu foc ajungi. Plus c-ai mai băgat pe cineva în locul tău.

Morții mă-sii, ce să zic? Pare să fie mișto, mai bine decât paznic sau muncitor la vreunu' pe bani de pâine și țigări. Și-i mai bine decât în canale sau pârnaie. Și-n plus, o să am balaur. Asta face toți banii, să mor io.

— Bine, bre, Romică, zâmbește moșul scoțând un par noduros din niște tufe. Atunci, mergi să-ți începi ucenicia. Ești cam în urmă cu lecția. Uite un dar pentru tine — toiagul de solomonar, cu care a fost omorât un șarpe, că așa trebe, să se prindă vrăjile. A fost al lui Daniel, vezi să nu se prindă prostia lui de tine. Hai că plec, ne vedem peste ceva timp, de-o vrea Dumnezău.

— Stai, moșule, io ce fac acum?

Pana mea, ăsta nu-mi spune nimic util. Stau așa, ca floarea-n glastră, până vine el? Dau cu toiagu de pereți ca să mă întorc? Morții mă-sii, nici n-am auzit ce bolborosea ca să apară tunelul...

— N-ai tu grijă, o să găsești drumul care te duce la Uniilă. Să nu te spării și să faci ce-o zice el. Îi dascăl

bun, da nu prea are răbdare cu toți proștii. Da' tu pari oleacă deștept. Nu ieși din cuvântul lui, chiar dacă n-o să-ți placă. Hai, balaure, zboară! „Şi-o trecut solomonaruuuu'/ Care umblă cu şercanuuuu'/ Și din zbiciu o pocnituuuu'..."

— Fii binevenit, Rrromică! Teee-aaaai lăsaaaat așteptaaaat. Aaai caaam zăboviiit pe drrruuum...

E, pe dracu', voia să alerg? Puteam să-mi rup, în pana mea, picioarele prin întunericul ăsta. Și ce le-o plăcea tuturor să stea în umbră când vorbesc?

— Uniilă? Tu ești? Mi-a zis moș Samuil c-o să mă-nveți să fiu solomonar. Ieși și matale la lumină, să ne vedem și noi ca oamenii.

Ce face dulăul ăsta negru ca noaptea în peșteră? Bă, javră, dacă te apropii, te trosnesc cu toiagul. Băi, Uniilă, ieși la iveală și ia-ți câinele de-aci!

— Eeeu suuunt Uniilăăă. Teee-așteptaaam, Rrrromicăăă... Maaarrre păcat ai asuprrra-ți. Să-mi dai ascultarrrree... Daaa' maaai aaai o plaaată deee făăăcuuut. Ciiineeevaaa din neaamul tăău. Uuun suuflet dăăă ooom.

Ce căcat, și javra asta vorbește? Parcă-i sculată din iad. Și, morții mă-sii, ce neamuri am io, că de când mă știu îs tot la orfelinat! Și dac-aș avea și m-aș duce la

poarta lor, cred c-ar da cu pietre după mine. Morții mă-sii, lor nu le-a păsat de mine, ce mă doare de ei?

— Fie, primesc.

— Prrrriiiimeeești, daaa' nuuu știiii ceee prrrrimeeești. Țiii-l iaaaau pe taaactuuu', peee Daaaniiil.

Ce morții mă-tii spui, potaie? Cum să-mi fie tată Daniel?

— Daaa, eee taaaac-tuuuu. Diiin cauuuzaaa luuu' mắăă-taaa nuuuu maaai eee soolomonaaar. Și mă-taaa eraaaa măăărrrritaaaatăăă ș-aaau păăcăăătuiiit. Și Daniiil s-o spăăărrriaat când o auziiit că-i grreaaa și-o fugiiit. Și eaaaa s-o îmbolnăviiiit ș-ooo muuuriiit.

— Minți, javră! N-are cum să fie adevărat!

Orice copil abandonat vrea să-și găsească părinții. Mai vorbeam cu Ciordelu și cu Iuliana ce-am face dacă am da de ei. Ciordelu zicea că i-ar scuipa în față, Iuliana că ar vrea să înțeleagă de ce au abandonat-o, io am zis că nu-mi bat capul cu așa ceva, că n-am cum să dau de ei și-i urăsc pentru că m-au aruncat ca pe o mobilă stricată. Și soarta încă o dată se pișă-n calea mea și mi-l scoate pe tata, cică. Care și-a băgat-o și-a plecat. Iar mama-i o curvă. O familie mare și fericită, morții ei. Și cum mi-o spune jivina asta, parcă e și mai de căcat.

— Acum e mai bine? E adevărat, Romică. Daniel e tac-tu, a părăsit-o pe maică-ta, iar ea e moartă. Astea sunt faptele, așa cum le-a rânduit Ăl de Sus. Deci: plătești, Romică?

Acum Uniilă nu se mai chinuie să vorbească, da'-i aud vocea direct în cap, parcă-i casetofon stereo. Mișto șmecherie. De ce dracului n-a făcut așa de la început? Daniele, morții tăi, te credeam om bun, mă gândeam că ne-mprietenim, da' tu ești un laș și-o pramatie, bă! Din cauza ta am ajuns în orfelinat, m-am chinuit opșpe ani, m-am tăiat cu lama, bă, nemernicule. Laș ordinar. Ți-o plăcut s-o arzi pe mama, ai? Și ea, curvă ca Iuliana mea... Nu-ți datorez nimic, gunoiule!

— Plătesc, Uniilă. Da' o să am balaurul meu, da?

— O să ai balaurul tău, Romică. Și-o să schimbi vremea după bunul tău plac, o să știi leacuri pentru orice boală, o să poți să mergi din când în când pe lumea cealaltă. Doar o să fii solomonar.

— Așa să fie, plătesc și hai să începem, în pana mea!

Nu-mi trecuse prin cap una ca asta. Credeam că o să stau cu Uniilă în peșteră sau o să mă plimb cu el prin lume și o să mă învețe chestii. N-a fost așa. Când am deschis ochii și-am văzut că sunt într-un sicriu peste care se arunca pământ reavăn, aproape c-am făcut pe mine. Am încercat să scap, dar Uniilă mi-a apărut în minte și mi-a zis că așa voi fi mai aproape de lumea cealaltă și că trebuie să învăț de acolo descântecele. Am aflat atunci că cel care ne dădea învățăturile sale era,

de fapt, Arhidemonul Uniilă, însă lumea nu-i așa simplă cum o cred oamenii. Dumnezeu lucrează pe mai multe căi și nu toate făpturile de dincolo sunt rele. Samuil a avut dreptate, am fost isteț și am reușit să prind repede învățăturile, eram șapte ucenici în sicrie, i-am ajuns din urmă. Uniilă mi-a făcut cadou toporișca vrăjită și hamul de mesteacăn. Dar încă n-am terminat de scris toate vrăjile, descântecele și lucrurile pe care le-am văzut. Trebuie să le pun în cartea mea, altfel arhidemonul o să mi le șteargă din minte după șapte ani. De asta ucenicia noastră durează atât de mult. Sunt nerăbdător să-mi încalec balaurul.

Pentru c-am fost silitor, Uniilă mi-a arătat lucruri care s-au întâmplat sau care urmează să se întâmple. Daniel a murit în somn, în ziua în care am acceptat să plătesc. Cumva, încurcate sunt căile Domnului, am înțeles că el știa ce voi alege. Prietenul meu, Ciordelu, va intra la pușcărie, acolo îi va fi mai bine decât pe stradă. Va avea o carieră infracțională înfloritoare. În ziua în care voi termina cartea și voi ieși din peșteră, Samuil se va năpusti cu balaurul lui în apa iazului fără fund, urlând în gura mare „Şi-o trecut solomonaruuuu'/ Care umblă cu şercanuuuu'/ Și din zbiciu' o pocnituuuu'..." . Își va găsi liniștea după care tânjea.

Iuliana? Într-o zi o voi reîntâlni. Voi trece ca un cerșetor, printr-un sat de la câmpie. Mă voi așeza la umbra unui dud, lângă o fântână. O femeie cu doi copii după

ea și unul în brațe, pe care bărbatul a părăsit-o pentru alta, din satul vecin, va veni la mine și mă va întreba dacă vreau o bucată de pâine, spunându-mi că nu are nici ea mai mult. Îmi va spune că e viața grea, dar va lupta pentru copiii ei, ca să nu ajungă la un orfelinat. Îmi vor da lacrimile, voi dori să-i spun cine sunt, cum am ajuns așa, dar știu că n-o să mă creadă. Nu voi face aceeași greșeală ca tatăl meu. Voi pleca spunându-i că Dumnezeu va avea grijă de ea. Și-n acea zi va fi soare.

Problema lui Ogî

$IQ_n = \Sigma\, IQ / [(1 + \varepsilon)^n \times N_0]$

de Pompilian Tofilescu

Anul era 2072, iar problemele lumii păreau a fi în mare măsură rezolvate de către guvernul mondial care fusese înființat cu vreo zece ani în urmă, la presiunea marilor corporații, care oricum controlaseră guvernele naționale cu mult timp înainte.

Războaiele încetaseră în toată lumea, foametea mondială fusese eradicată, nu mai existau țări bogate și țări sărace (de vreme ce tot globul reprezenta o singură țară care, ce-i drept, ca orice țară, avea și regiunile ei mai înapoiate), toți locuitorii Pământului contribuiau la bunăstarea generală, după posibilități, în timp ce traiul zilnic le era asigurat după necesități, fiecare era liber să aleagă ce voia să facă și unde să trăiască, era liber să aleagă apartenența etnică, religia, sexul și culoarea.

Până și poluarea și încălzirea globală erau pe cale să fie eradicate și asta prin descoperirea unor mijloace practice de control și utilizare a fuziunii nucleare, care se dovedise, astfel, o sursă curată și inepuizabilă de energie electrică. Oamenii se învârteau încoace și încolo, după treburi, cu zero emisii: cu trenuri electrice, tramvaie, troleibuze, telescaune, telecabine, cu tot ce putea fi legat de sau putea să târască după el un cablu electric. Pentru cei care se încăpățânau să posede un mijloc de locomoție propriu, problema poluării cauzate de producerea bateriilor mașinilor electrice arhaice fusese rezolvată prin inventarea motorului cu cablu din nano-tuburi de carbon super-elastice. Motorul era de fapt un mosor pe care cablul extrem de subțire, cam de grosimea firului de păr (asta din motive practice, ca să poată fi văzut de mecanicii auto, să nu se taie la degete; fiind făcut din nano-tuburi, cablul ar fi putut fi invizibil de subțire) și lung de câțiva kilometri, era întins la maximum. Detensionarea sa transforma energia elastică în mișcare de rotație care, prin intermediul unei cutii de viteze continui și variabile, era transmisă roților mașinii, asigurând astfel o autonomie de peste 1000 de kilometri.

Avioanele erau lansate cu praștii uriașe, bineînțeles electrice, iar navele de transport marin fuseseră toate casate odată cu desființarea schimburilor de mărfuri; datorită energiei disponibile inepuizabile și a nanotehnologiei, se putea produce orice, oricât și oriunde.

Ce să mai, oamenii păreau a fi fericiți și se înmulțeau ca iepurii. În 2072 ajunseseră la 12 miliarde și nu dădeau semne că ar fi vrut să se oprească.

Și totuși, în lipsa aceasta aparentă de probleme mondiale, Ogî Ogî, prim-ministru al guvernului mondial, convocă în grabă comitetul de extremă urgență al guvernului mondial, într-o ședință de extremă urgență.

Comitetul de extremă urgență era format din reprezentanți ai regiunilor care se formaseră la nivel global înainte de unificarea finală, prin întărirea și consolidarea sferelor de influență. Acestea erau: Statele Unite ale Statelor Unite ale Americii și Mexicului (care, la fiecare cinci ani, își schimba numele, înainte și înapoi, în Statele Unite ale Mexicului și Statelor Unite ale Americii), Tot Ce Se Află La Sud De Statele Unite ale Statelor Unite ale Americii și Mexicului, Federația 3A (Austria, Australia, Africa-Ah-Ce-Vis-Fierbinte), Ceea Ce A Mai Rămas Din Europa, Uniunea Împrăștiată A Tuturor Insulelor De Care N-a Auzit Nimeni (care, după asimilarea fostei Marea Britanie, își schimbase numele în „...De Care Nu Le Pasă La Nimeni"), Imperiul Fostelor Imperii Din Asia și, ultima dar nu cea mai din urmă, Chinada (care, în fapt, se formase prima și care își arătase imediat mușchii prin construirea unui pod al unificării între Vancouver și Shanghai, peste Pacific și peste țări precum Coreea și Japonia, care, de ciudă, s-au alăturat mai târziu Imperiului Fostelor Imperii Din Asia).

Numele reprezentaților erau: Dogî Nogî, Mogî Iogî, Sogî Logî, Pogî Rogî, Fogî Togî, Gogî Vogî, Bogî Zogî. Desigur, acestea nu erau numele lor reale, ci nume de cod pe care membrii comitetului de extremă urgență și le asumau imediat ce erau aleși în funcție, pentru ca rușinea hotărârilor luate ca persoane publice să nu fie alipită numelor lor adevărate. Structura fonetică a acestor nume de cod venea de la faptul că, pentru un observator din afară, independent și neutru, discuțiile din comitetul de extremă urgență (ca de altfel și din ședințele lărgite ale guvernului mondial, în general), sunau precum gânguritul unor bebeluși.

— Dragilor, zise Ogî Ogî, v-am convocat aici ca să vă dau o veste proastă și una bună, să vă fac o propunere și să vă invit să luați o decizie. Vestea proastă este că, după zece ani de studii intense și aprofundate, grupul special de cercetători, fondat prin una dintre primele decizii ale noului – la acea dată – guvern mondial, a confirmat științific cauza fenomenului constatat statistic încă de la începutul secolului, de scădere continuă a coeficientului mediu de inteligență la nivel global. Ceea ce în urmă cu cincizeci de ani era considerată o glumă – „cantitatea totală de inteligență din lume este constantă, numai populația este în creștere" – este adevărul adevărat! Mai mult, se pare că există un transfer de inteligență între generații cu o perioadă de întârziere de cinci ani. De exemplu, dacă adunăm IQ-ul tu-

turor oamenilor decedați anul acesta și IQ-ul celor care se vor naște peste cinci ani, cele două numere rezultate vor fi identice. Niciun punct de IQ în plus sau în minus. Numai că peste cinci ani se vor naște mai mulți oameni decât vor muri anul acesta. Asta înseamnă că, în medie, săracii bebeluși din viitor vor fi mai proști decât boșorogii care dau colțul acum.

Ogî Ogî văzu fețele contrariate ale membrilor consiliului de extremă urgență și realiză imediat că discursul îi devenise un pic prea neglijent.

— Domnilor, continuă el, în limbaj matematic, dacă N_0 este populația globului la momentul, să zicem, inițial, Σ IQ este IQ-ul total ce rămâne constant, n este numărul de ani, iar ε este rata anuală de creștere a populației, pe care pentru un n suficient de mic putem să o aproximăm ca fiind constantă, atunci IQ-ul mediu după un număr n de ani va fi: $IQ_n = \Sigma\ IQ / [(1 + \varepsilon)^n \times N_0]$.

Ogî Ogî habar n-avusese ce însemna această ecuație atunci când o primise de la grupul de cercetători, însă un absolvent de matematică ajuns din greșeală stagiar la guvernul mondial reușise să i-o explice cât de cât, suficient ca să o poată folosi ca un efect retoric în discursul său. Iar aceasta avu rezultatul scontat. Cei șapte membri ai comitetului de extremă urgență îl priveau cu ochii scoși din orbite și cu gurile căscate.

— Ca să vă dau un exemplu, dacă rata de creștere a populației este cam de 2% pe an în următorii cinci ani,

generația care se va naște în 2077 va avea un IQ mediu cu aproximativ 9,4% mai mic decât al generației care va deceda anul acesta. Ori, ca să pun lucrurile în perspectivă, leatul nostru stă destul de bine (cam toți membrii consiliului de extremă urgență aveau în jur de 100 de ani, medicina făcuse și ea progrese uimitoare), însă cei ce se nasc acum sunt, în medie, de trei ori mai proști ca noi.

— Proști, da' mulți, rosti cu voce joasă unul dintre membrii consiliului, fără să știe că expresia fusese deja folosită cu mai mult de 200 de ani înainte, de un scriitor obscur trăitor pe teritoriul de azi al Ceea Ce A Mai Rămas Din Europa, într-un tratat despre guvernarea deficientă în Europa de Est a secolului al XVI-lea.

— Inteligența, domnilor, se prefăcu Ogî Ogî că nu aude, este o resursă... extrem... extrem... de... limitată... și trebuie să ne gândim serios cum o vom folosi de acum înainte.

Această ultimă frază Ogî Ogî o rosti rar și apăsat, astfel încât pentru membrii consiliului de extremă urgență nu mai exista nicio îndoială că problema inteligenței ca resursă extrem de limitată necesita o gândire foarte serioasă.

După câteva secunde precis calculate de pauză, Ogî Ogî continuă:

— Vestea bună este că, deși nu au explicat încă mecanismul prin care inteligența este păstrată și transmisă în mediul natural, cercetătorii au descoperit o

metodă de a colecta și înmagazina, cu o eficiență de 90%, IQ-ul persoanelor decedate.

Urmă încă o pauză de câteva secunde în care, dacă nu ar fi fost eliminate printr-o decizie a guvernului din urmă cu câțiva ani, cu siguranță că s-ar fi auzit muștele bâzâind afară, dincolo de ferestrele antifonice, termoizolatoare și anti-proiectil ale sălii de consiliu.

— Domnilor, inteligența este o proprietate emergentă (primul ministru al guvernului mondial pronunță cuvântul „eee-meeer-geeen-tă", făcând fiecare „e" la fel de lung ca fețele membrilor consiliului) a complexității rețelei de căi sinaptice. Cu cât pattern-urile de creare a sinapselor sunt mai complexe, iar legăturile neuronale formate folosesc trasee mai diverse de transmitere a semnalelor electrochimice între neuroni, cu atât IQ-ul unei persoane este mai mare. Putem salva 90% din IQ-ul unei persoane copiind toate cele 1000 de trilioane de sinapse (lui Ogî Ogî îi plăceau numerele uriașe, le rostea cu mare plăcere, rostogolind zerourile în fiecare colț al gurii, nu conta că era vorba de structura creierului sau de bugetul mondial) în calculator în momentul morții. O fermă de servere de mărimea celei ce conține arhiva guvernului ar fi suficientă să înmagazineze inteligența unei generații, adică, în cazul nostru, a tuturor celor care vor deceda într-un an. Păstrăm informația o perioadă de cinci ani, apoi copiem pattern-urile sinaptice în creierele noilor năs-

cuți. Transferul e gata. Vestea și mai bună este că înainte de descărcare putem combina în calculator căile sinaptice de la mai multe persoane, astfel că putem decide cine și de câtă inteligență va beneficia. Asta înseamnă că nu vom mai lăsa o resursă atât de prețioasă ca inteligența la cheremul unui proces natural, întâmplător și irațional. Peculiaritatea (cele șapte silabe ale cuvântului ieșiră rar, de parcă Ogî Ogî le-ar fi degustat îndelung pe fiecare, ar fi mângâiat și rostogolit cu limba fiecare sunet, cu o plăcere deosebită; cuvântul îl învățase de la un alt stagiar, specialist în lingvistică, rătăcit și el, nu se știe cum, în mașinăria guvernului) procesului pus la punct de cercetători este că informația care emulează structura creierilor biologici nu se poate păstra pe un suport static de memorie, ci numai în memorie de tip RAM, astfel că va trebui să construim servere speciale care să stea tot timpul pornite...

Se opri să bea o gură de apă și să se bucure de efectul vorbelor sale asupra celorlalți.

— ...Energie este, slavă Domnului Rutherford, nelimitată! reluă Ogî Ogî zâmbind, jenat parcă de faptul că trebuise să menționeze acest neajuns lipsit de importanță; din păcate, nu găsise nicio altă modalitate de a folosi cuvântul „peculiaritate". Propunerea pe care vreau să v-o fac e să adoptăm cât mai repede această metodă de înmagazinare și transmitere a IQ-ului. Apoi avem cinci ani să decidem pe ce criterii să redistribuim resursa aceasta atât de limitată a inteligenței.

Spre uimirea lui Ogî Ogî, care nu se aștepta la nicio împotrivire, mai ales după un asemenea tur de forță retoric, Pogî Rogî ceru să ia cuvântul.

Pogî Rogî era principalul său rival, văzut de cei mai mulți ca succesor al său, în cazul în care opoziția ar fi câștigat următoarele alegeri.

— Păi, dacă inteligența e o resursă atât de limitată, chiar ne permitem să pierdem 10% din ea la fiecare 5 ani? Nu ziceai că procesul găsit de cercetători are o eficiență de numai 90%? Cum poți să ne propui să adoptăm o asemenea gogomănie, o asemenea neglijență la adresa generațiilor viitoare?

Fața lui Ogî Ogî se lumină dintr-odată. Se așteptase la o opoziție mult mai serioasă.

— Păi cine a zis că pierdem 10%? Am zis numai că 90% din IQ-ul unei persoane se recuperează în memoria RAM. Asta înseamnă numai că diferența se întoarce în natură și se redistribuie ca și până acum, în mod aleator. Nimic nu se pierde, 90% se câștigă. Controlând 90% dintr-o resursă atât de prețioasă și importantă, eu zic că e destul de bine. Când au avut guvernele lumii controlul asupra a 90% din rezerva de petrol mondial? termină Ogî Ogî, în aplauzele celorlalți șapte membri ai consiliului.

Propunerea fu adoptată în unanimitate.

Ceea ce nu bănuise consiliul de extremă urgență convocat într-o ședință de extremă urgență de către primul ministru al guvernului mondial, atunci când aprobase propunerea, fusese dificultatea stabilirii criteriilor de redistribuire a inteligenței colectate în serverele guvernului. Acestea nu mai erau criterii științifice, ci pur politice. Ședință după ședință și dezbatere după dezbatere, în comisiile de specialitate sau în plenul guvernului sau al parlamentului mondial nu se ajunsese la niciun rezultat. Sondajele de opinie și campaniile de presă eșuaseră și ele lamentabil. Existau prea multe diferențe de opinie, prea multe propuneri, unele dintre ele de-a dreptul nebunești, multe contrazicându-se între ele și la absolut toate, chiar și la cele aparent rezonabile și de bun simț, cineva sfârșise prin a găsi contraargumente irefutabile (cum ar fi zis stagiarul lingvist al lui Ogî Ogî).

Se propusese, de exemplu, ca cea mai mare parte din inteligență să fie distribuită blondelor, ca un fel de reparație istorică. Toți recunoscuseră meritul propunerii, însă nimeni nu ar fi putut garanta că, datorită libertății de a alege sexul și culoarea și a existenței tehnologiilor ce făceau posibile aceste transformări, blondele nu ar fi devenit mai târziu bruneți. Apoi, cineva avansase ideea că cei ce ar trebui să beneficieze de un IQ mai ridicat sunt inginerii, profesorii și doctorii. Numai că ar fi fost extrem de greu să se prognozeze pro-

fesia pe care avea să o aibă un nou-născut. Și chiar dacă guvernul ar fi avut grijă ca bebelușii înzestrați cu IQ-ul corespunzător să urmeze cariera prestabilită, majoritatea posturilor de ingineri, profesori și doctori erau deja ocupate de inteligențe artificiale, iar inginerii, profesorii și doctorii umani se aflau în șomaj tehnic. Rezultatele sondajelor de opinie sugeraseră ca inteligența disponibilă să fie atribuită în majoritate viitorilor politicieni. Membrii guvernului și ai parlamentului mondial se opuseseră cu vehemență. Dacă tinerii politicieni ar fi avut un coeficient de inteligență ridicat, atunci toți aflați curent în poziții de putere ar fi fost foarte rapid înlocuiți și niciunul n-ar mai fi apucat în funcție frumoasa și productiva vârstă de 100 de ani.

Astfel trecură cinci ani de la decizia comitetului de extremă urgență al guvernului mondial de a capta inteligența celor decedați pe suport artificial, electronic.

Comitetul se întruni din nou, câțiva dintre membri se schimbaseră, însă primul ministru Ogî Ogî era încă în funcție. În lipsa unei soluții la problema criteriilor de redistribuire, el propuse ca inteligența colectată să fie în continuare păstrată în memoriile de tip RAM, iar generația de nou-născuți care ar fi trebuit s-o primească să beneficieze de numai cei 10% redistribuiți în mod natural, irațional și aleatoriu. O generație sacrificată era totuși un sacrificiu minor comparat cu viitorul întregii umanități.

Se hotărî, de asemenea, sporirea capacității de stocare a serverelor guvernamentale, de vreme ce ele nu mai puteau fi astfel refolosite la fiecare 5 ani.

An după an soluția întârzia să apară, iar decizia era aceeași, până când devenise aproape o obișnuință.

Era anul 2097 și toate problemele lumii fuseseră rezolvate de către guvernul mondial, cu excepția uneia singure, pe care însuși guvernul mondial o crease în urmă cu 25 de ani.

Ogî Ogî, prim-ministru al guvernului mondial (însă diferit ca persoană de cel de cu 25 de ani în urmă, după principiul omul trece, numele de cod rămâne) convocă consiliul de extremă urgență al guvernului mondial într-o ședință de extremă urgență.

— Dragilor, zise, v-am convocat aici ca să vă dau o veste proastă și una bună, să vă fac o propunere și să vă invit să luați o decizie.

— Sper că nu e o decizie care va necesita mai mult de 25 de ani de dezbateri, zise ironic Pogî Rogî, principalul rival (și el diferit ca persoană, conform aceluiași principiu) al primului ministru.

— Vestea proastă, ignoră Ogî Ogî întreruperea, este că am pierdut toată inteligența acumulată în ultimii 25 de ani în serverele guvernului. Cineva (Ogî Ogî evită

să spună cine, era de fapt un nepot al său, absolvent de relații mondiale, pe care îl angajase la guvern ca stagiar în locul absolventului de matematică, ce fusese transferat în învățământ și care îngroșa acum – bineînțeles – rândurile celor aflați în șomaj tehnic), părându-i-se ciudat că serverele erau ținute pornite și în timpul nopții, ca să facă economie – deși energia electrică era nelimitată –, oprise curentul la fermele de servere ce adăposteau IQ-ul a 25 de generații. Pentru cine nu știe, chestia nasoală (se părea că și celălalt stagiar, absolventul de lingvistică, împărtășise și el aceeași soartă, a șomajului tehnic) cu inteligența asta este că, din cauza proprietăților sale dinamice, trebuie păstrată în memorii RAM. Ai stins lumina, paf!, s-a dus...

Fețele celor șapte membri ai consiliului arătau o stare de șoc profund. Nu le venea să creadă. Însemna oare asta că nu mai trebuia să-și bată capul cu problema ce terorizase atâția ani guvernul, parlamentul și opinia publică? Dacă nu mai exista inteligență, nu mai era nevoie nici de criterii de distribuire a ei, nu-i așa?

— Vestea bună, continuă Ogî Ogî, este că dacă nu mai există inteligență, nu mai avem nevoie nici de criterii de distribuire a ei. În plus s-a constatat statistic că generațiile născute în ultimii 20 de ani, care au beneficiat numai de 10% din coeficientul total de inteligență al generațiilor precedente, și acela distribuit la întâmplare de mama natură, nu au avut și nu au nicio pro-

blemă de integrare și funcționare socială. Ba mai mult, indexul de fericire al persoanelor între 0 și 20 de ani este mult mai mare decât al tuturor celorlalte categorii de vârstă. Se pare că rasa umană nu are nevoie de inteligență pentru a exista.

Apoi, după o pauză de câteva secunde:

— Propunerea mea este continuarea înregistrării în memoriile RAM a conexiunilor sinaptice ale celor decedați. Apoi, la 31 decembrie în fiecare an, la ora 23:59:59, apăsăm întrerupătorul și, paf!, mai adăugăm o cărămidă la fericirea generațiilor viitoare. Știu că este o decizie de mare responsabilitate pe care vă cer să o luați. Însă nu uitați: de aceea suntem aici, pentru a purta grija întregii lumi pe umerii noștri... Cine este pentru?

Șapte mâini țâșniră în sus în același timp și șapte oftaturi adânci, de ușurare, izbucniră din piepturile membrilor comitetului de extremă urgență al guvernului mondial.

Anul era 2097, **toate** problemele lumii fuseseră rezolvate, populația globului ajunsese la 15 miliarde, iar oamenii continuau să se înmulțească mai ceva ca iepurii.

Renașterea
(1994)

de Liviu Surugiu

— Doctor Benedetto?

— Sunt uluit. Copilul e un geniu. Dar trebuie să aveți grijă de somnul lui. Doarme prea puțin.

— Ați văzut cum pictează? Poate că eu, ca tată, știți... Și nu mă pricep. Profesorul Laplace spune însă că lucrările sunt în stil renascentist. Secolul XVI.

— Remarcabil! Şi foarte ciudat...

— Secolul XVI. Poate chiar XV...

— Aveți grijă de somnul lui. I-am dat somnifere.

— Remarcabil...

— Al XV-lea.

— Grijă...

JURNALUL LUI PHILIP MAURIAC

29 August 1963

Tati şi mami au hotărât să mă înscrie la Şcoala de Arte Plastice. Acolo nu poți intra decât de la paispre-

zece ani, dar Directorul, la insistențele profesorului Laplace, mi-a văzut lucrările şi a încuviințat imediat.

Adică, nu chiar imediat. La început n-a crezut că le-am făcut eu. Am dat o probă. Vreme de o oră m-a urmărit. *Cred că nimeni n-a mai ținut penelul aşa, de secole,* a spus la sfârșit.

13 octombrie 1963

A mai rămas o săptămână până la Expoziție. Prima galerie, la doar nouă ani – mie mi se pare că deja am pierdut prea mulți.

Mami citeşte încântată anunțurile din ziare, tati cară pânzele împreună cu profesorul Laplace. Chiar şi doctorul Benedetto e mulțumit: am reuşit din nou să-l păcălesc, să creadă că noaptea, după ce închid ochii, nu mai știu pe ce lume sunt.

19 Octombrie 1963

Mai e un ceas până în zori. Deja cerul se luminează, diluând lumina stelelor. Un moment bun pentru ultimul tablou. De ce-am zis ultimul? A! Tata mi-a spus aseară că mai e un singur loc în galerie.

Va fi un autoportret. Autoportretul meu așa cum îmi imaginez că voi arăta peste patruzeci de ani. Urc în mansardă, să îl pictez.

Pe mâine, după Expoziție.

PATRUZECI DE ANI MAI TÂRZIU

Prima zi

Nu contează data. Important e că pot, din nou, să scriu. În acelaşi jurnal.

19 Octombrie 1963 – blestemată noapte!

Iată-mă, un ilustru necunoscut. După ani de nemișcare, ani de zăcut în cărucior, ultima operație a funcționat. Au urmat alți ani de exerciții pentru primii paşi... Dar acum pot să-mi mişc mâinile şi degetele, din nou. Se pare că, spre deosebire de mine, știința n-a stat pe loc.

Când aveam nouă ani, pictam minunat. Toată lumea spunea că o să ajung celebru. Acum nimeni nu mai spune nimic. Nici măcar nu mă mai compătimeşte, fiindcă m-am vindecat.

Inutil am încercat să pictez din nou. Degetele îmi par corăbii străine prinse cu ancore grele pe fundul unei mări de culori.

Nu îmi mai fac iluzii. Talentul meu, dacă încă mai există în creier, se pierde de fiecare dată de-a lungul nervilor, înainte de-a ajunge la degete.

A doua zi

În dimineața primei mele expoziții am căzut din pod şi mi-am fracturat coloana.

Mai târziu, după zeci de ani, când am reînceput să-mi folosesc, cu greu, mâinile, am incendiat tablourile. N-aş fi putut să le mai privesc, niciodată.

Mai ales pe ultimul.

Ziua a treia

Profesorul Laplace a îmbătrânit. A ajuns, în sfârşit, custodele Muzeului. Încă nu m-a uitat. Ştie că nu voi mai picta niciodată. În ultimii ani îl surprindeam cum se uită cu milă la mine, infirmul care colindă galeriile într-un cărucior.

Am continuat să vin în fiecare zi, în cârje, apoi şontâcăind, în cele din urmă păşind aproape normal pe coridoarele Muzeului. Un miracol chiar și pentru cei care m-au operat, însă numai eu ştiam că puterea era aici, pe pereți. Tablourile unui ev pierdut, ele mă atrăgeau mereu ca nişte ferestre, înapoi, în timp.

Iar de mâine nu voi mai pierde vremea ca un oarecare. Laplace a reuşit să mă angajeze portar – de altfel, pensia pentru incapacitate de muncă nu mai vine. Pot rămâne şi noaptea. Profesorul ştie că dorm la fel de puțin.

O săptămână mai târziu

În fiecare noapte umblu cu o lanternă în mână pe coridoarele pustii. De fapt, sunt foarte animate. Autoportre celebre îi țin închişi aici pe cei mai mari maeştri.

Întotdeauna mi s-a părut că au ceva comun – poate captivitatea lor benevolă.

Mă opresc în dreptul vreunuia. Mă înclin. E Da Vinci. Mişcarea luminii face ca și ochii lui să se mişte.

Bineînțeles, sunt umbrele milimetrice ale reliefului de vopsele suprapuse. De aproape, un tablou nu e niciodată frumos. E hidos. Un hăţiş de culori întunecate, uneori încă urât mirositoare, după sute de ani. Un amestec din care nu înțelegi nimic. Dacă te dai un pas înapoi, îți faci o idee, la al doilea începi să pricepi, cu al treilea vezi centrul, apoi întreaga panoramă.

Culorile trebuie privite de la o anumită distanță pentru a le lăsa să se combine perfect. Cu cât aceasta e mai mare, cu atât tabloul poate fi mai reușit. De exemplu, El Greco. Nu-l poți înțelege decât de la cinci metri, de aceea mi se pare superior lui Rubens, care are nevoie doar de trei.

O lună mai târziu

Sunt aşezate cronologic. Giotto di Bondone, Donatello, Masaccio, Jacopo Bellini, Sandro Botticelli, Leonardo Da Vinci, Cellini, Giorgio Vasari, Veronese.

La capătul galeriei e un loc gol, ca o gură întunecată în care limba şi dinții nu se văd. Acolo niciodată nu a fost un tablou. Îmi place să-mi imaginez că în locul acela trebuia să fie autoportretul meu.

Am încercat mereu, de fiecare dată când am avut timp liber. Nu reuşesc. Mâinile nu mă mai ascultă, degetele mă urăsc. Deși am totul în minte, fiecare mișcare, fiecare culoare.

Doamne! De ce... Eram doar un copil!

Locul meu nu era aici, să umblu ca o fantomă pe coridoare, locul meu era *pe perete,* lângă ceilalți!

Peste o săptămână

Mi-am descoperit un hobby. Colecționez amprente. Și nu orice fel.

Prima am descoperit-o în „Profetul Elias" al lui Vasari. Giorgio aranjase puțin faldurile unei tunici care nu voiau să-l asculte. Cu degetul mic înfiorase reverenda, parcă dându-i mişcare. Pe coloanele din fundal îşi înfipsese unghiile, iar palma unui personaj purta urma tenară a palmei sale stângi. I-am găsit chiar şi linia vieții.

Urmele de pe tablou sunt dure, cu relief pronunțat. Le ridic direct pe hârtie, frecând pe aceasta un cărbune în dreptul fiecărei amprente medievale.

Police, index, auricular. Prima pagină din album este ocupată.

După încă o săptămână

Aşa cum mă aşteptam, am descoperit mereu alte şi alte amprente, ale lui Bellini şi Andreea del Verrocchio, Botticelli și Veronese.

Treaba asta m-a ocupat cu totul. Mă simt ca şi cum i-aş fi surprins pe maeştri într-o conspirație. Fra Angelico, Tiziano, Correggio...

Peste zece zile

Pe Da Vinci l-am prins mai greu. Maestrul a lucrat întotdeauna scrupulos, cu migală, numai în penel subțire. De aceea şi pot fi văzute tablourile sale de aproape. Sub trei metri – ce oroare!

Dar azi... Erau chiar pe mâinile Mona Lisei – fiecare amprentă pe degetul corespunzător!

Cred că această colecție e unică pe glob – nu ştiu dacă cineva s-a mai gândit vreodată la aşa ceva. Un album. Un album de familie.

Ultima noapte

Am ieşit din cămăruța mea şi am coborât la recepția Muzeului, aproape înainte de a înțelege pe deplin ce vreau să fac.

Zeci de ani am trăit singur în fața unui calculator. Spre deosebire de mine, care îmbătrâneam fără ca nimic să se îmbunătățească în coloana mea, computerele deveneau tot mai puternice și mai inteligente. Mă înțeleg cu ele, au fost singurele care au rămas alături de mine.

Voi scana acum *albumul de familie.*

Din fragmente, din cele numai ale anumitor degete sau din toată mâna unui artist, computerul le supra-

pune rapid, pe baza unui program de identificare în 20 de puncte.

Iisuse din ceruri! Nu poate fi adevărat!

Toate amprentele sunt ale unui singur om!!

Dimineața

Zece artişti, de-a lungul timpului, din secolul XV până în prezent... toți au aceleaşi amprente!

Posibilitatea existenței a doi indivizi cu amprente identice, tastez eu.

Una la 400 milioane de secole, vine răspunsul.

Iar ei sunt zece! E absurd să cred în ideea *amprentelor de artist*, identice, creatori în serie precum criminalii lui Lombroso!

Atunci?!

Oare toate aceste opere sunt falsuri? Nu, nu e cu putință... Dacă un nebun ar fi fost în stare să le facă, înseamnă că i-ar depăși pe toți maeştrii la un loc!

Aceste tablouri, nemişcate de ani, au fost analizate în fel şi chip, autentificate, asigurate pentru sume fabuloase, securizate. Nimeni, niciun maniac, custode sau chiar simplu paznic, ca mine, n-ar fi avut cum să înmoaie vopselele străvechi spre a-şi lăsa amprentele! Le-am recoltat din locurile unde era cea mai multă pasiune pusă în pictură, acolo unde artistul lăsase penelul și își pusese nemijlocit propriul trup să contribuie la nemurirea lui, acolo unde, fără acele intervenții ope-

rele și-ar fi pierdut perfecțiunea și identitatea! Dumnezeule!

În plus, deși identice ca desen, unele amprente sunt mai mari, altele mai late, unele ușor deformate, altele poartă cicatrici.

Și nici măcar reîncarnare nu poate fi! Reîncarnarea ar însemna același suflet în alt trup – alt trup de fiecare dată, deci alte amprente.

Dintr-odată realizez că cei zece nu au fost contemporani. Un om *renăscând* mereu, iată adevărata idee a Renaşterii! Renăscând pentru aceeași pasiune. Re-Naște-rea...

Un gând ciudat mă fulgeră. Şi mă apropii, din nou, de computer. Palma mea, *degetele mele* le voi scana acum.

— Ați văzut cum pictează? Profesorul Laplace spune că în stil renascentist. Secolul XVI, mai precis.

— Remarcabil! Şi foarte ciudat...

— Secolul XVI. Poate chiar XV.

— Aveți grijă de somnul lui. I-am dat somnifere...

Pentru prima oară în viață mi-e cu adevărat somn. Pentru prima oară mă gândesc că vindecarea mea nu a fost degeaba.

Computerul scanează în continuare. E dimineață, curând vor apărea primii vizitatori.

Privesc spre fundul galeriei. Acolo încă e un loc gol.

Computerul a terminat. Afișează rezultatele.

Iar eu mă simt renăscut.

☆ ☆ ☆

Mâinile sunt din nou ale mele. Chiar dacă, într-un fel, nu mai știu cine sunt.

Peste zece ani voi fi bogat

de Sergiu Someșan

Ce ar putea să găsească doi copii care se joacă zilnic pe câmpul din spatele casei? Un extraterestru? O armă? Un cadavru? Posibil, numai că eu și sora mea Dyna nu am găsit nimic din toate acestea. Dar, cum ea era cu un an mai mare decât mine, avea deja cincisprezece ani și comportări de băiețoi, trebuia să o ascult și să patrulez zilnic alături de ea cei câțiva acri de grădină din spatele casei.

Obsesia asta i se trăgea de la un cerc palid găsit de ea în iarbă, cu câțiva ani în urmă; de atunci era convinsă că grădina noastră are, dacă nu proprietăți magice, atunci măcar puterea să atragă diferite lucruri în ea.

Uneori, plictisit de căutările ei interminabile, îmi venea să ascund un cuțit ruginit, din șopronul bunicului, sub o tufă din grădină, ca să termine odată cu obsesia asta a ei. Numai teama că și-ar da în cele din urmă

seama că am fost eu mă oprea, dar în sinea mea tot mă gândeam să-i pregătesc o surpriză.

Bunicul trebăluia veșnic la casa veche și prin curte, așa că era mulțumit că ne știa pe-aproape. Părinții erau medici, plecați pentru doi ani în Africa, cu organizația „Medici fără frontiere", iar noi rămăsesem în grija bătrânului, care nu prea ne băga în seamă, așa că puteam hoinări, mai ales în vacanțe, cât era ziulica de lungă.

Timpul se scurgea încet și, chiar dacă nu spuneam cu voce tare, abia așteptam să ni se întoarcă părinții: de bine, de rău, cu ei mai făceam câte-o excursie, mai vedeam un spectacol, dar în lipsa lor trebuia să ne mulțumim cu ce puteam face noi doi.

Liniștea a luat sfârșit brusc, într-o dimineață devreme, când m-am trezit cu Dyna la mine în cameră, scutu-rându-mă de umăr și punându-mi o lanternă în ochi.

— Tom, trezește-te! Am dat lovitura!

M-am trezit, dar, cum vedeam numai cercuri de lumină, mai mult am fost târât decât am ajuns eu singur la geam.

— Ia uită-te ce-avem aici!

Nu vedeam decât cercuri colorate de lumină, așa că probabil priveam în direcția greșită.

— Nu acolo, blegule! mi-a corectat Dyna cu un ghiont direcția privirii. Acolo, spre pădure.

Încet-încet, fosfenele din ochi mi-au dispărut și pe linia orizontului, care se înroșea ușor de la lumina răsăritului, am văzut cel mai frumos vârtej din viața mea.

După ce s-a convins că îl observ, Dyna mi-a mai tras un ghiont.

— Dacă te uiți mai bine, ai să vezi că este în întregime al nostru: e cu cel puțin douăzeci de metri mai încoace de gard.

Niciodată n-o mai văzusem atât de surescitată, mai avea puțin și începea să chiuie de încântare.

— O să ne umplem de bani, puștiule! a mai spus ea, apoi mi-a aruncat hainele în brațe, făcându-mi semn să mă îmbrac.

M-am echipat ca la armată și am coborât fără zgomot scările, dar bunicul era deja pe verandă, legănându-se ușor în balansoar și trăgând, ca de obicei, din pipă.

— Aveți grijă cu drăcia aia! ne-a spus el, dar nu s-a mișcat din loc, semn că cercetase drăcia mai devreme și, după părerea lui, nu era mai periculoasă ca altele de același tip.

Din câte știa toată lumea, vârtejurile temporale nu erau periculoase, cu condiția să le lași în pace. Primul a fost periculos atunci când a apărut, și nu atât prin el însuși, cât mai ales pentru că era cât pe ce să stârnească un conflict între cele trei mari puteri, care credeau cu toatele că au drepturi asupra lui. Asta din cauză că a apărut pe o insuliță pustie din Pacific. Și Statele Unite și China și Rusia și-au adus cuirasatele și portavioanele în preajma ei, convinse fiind de potențialul militar al unui astfel de vârtej.

Conflictul a fost dezamorsat câteva zile mai târziu, când mii, apoi zeci de mii de vârtejuri temporale au început să apară în toată lumea. În toată lumea, mai puțin în preajma noastră, spre exasperarea Dynei. Acum câțiva ani, la insistențele ei, părinții ne-au dus până la cel mai apropiat dintre ele, să vedem și noi pe viu cum arată, fiindcă ne plictiseam să le tot vedem doar la reportajele de la televizor.

Dacă la început erau înconjurate cu garduri de sârmă ghimpată și păzite de armată, în ultima vreme, după ce numărul lor devenise prea mare și toată lumea se convinsese că nu reprezintă niciun pericol, fuseseră lăsate în plata Domnului, doar savanții mai interesându-se de ele. O făceau, dar fără vreun succes notabil, sau chiar dacă aflau câte ceva, nu comunicau nimic marelui public.

Un vârtej temporal, după cum se știe, nu era altceva decât un cilindru de zece până la douăzeci de metri diametru și o înălțime de cel mult cincizeci de metri. Cam nouăzeci și nouă la sută se învârteau în sens orar și aveau o frumoasă culoare de un verde sidefiu. Restul se învârteau ceva mai încet, în sens antiorar, și aveau aceeași culoare sidefie, numai că o nuanță de albastru.

Oamenii de știință au aflat cam odată cu copiii care s-au nimerit prin preajma vârtejurilor că dacă intrai într-un vârtej verde, cu sens de rotație orar, când ieșeai pe partea cealaltă aveai cam cu zece ani mai mult. Nu-

mărul de ani câștigați era direct proporțional cu diametrul cilindrului. Dacă după ce îl străbăteai te întorceai suficient de repede, reveneai la vârsta inițială. De aici și denumirea de vârtejuri temporale.

S-au pornit, cu ajutorul lor, o mulțime de afaceri, care la început au fost interzise de guvern, dar când s-a văzut lipsa lor de pericol au fost lăsate în pace. Distracția cea mai mare era să treci printr-un astfel de vârtej, dincolo să te aștepte câțiva prieteni care să te fotografieze cum arăți cu zece ani mai în vârstă, apoi să traversezi repede vârtejul înapoi. Repede, adică în ceva mai puțin de zece minute, pentru că altfel nu mai puteai reveni la vârsta inițială.

După multe rugăminți, părinții noștri au plătit și ei taxa de cinci dolari pentru fiecare și au trecut cu noi de mână printr-un vârtej. Mai avem și acum pozele, dar dorința noastră secretă era să avem și noi un vârtej ceva mai aproape, ca să ne putem juca și să facem experiențe cu el cât vrem noi.

Uite că visul se împlinise. Și, în timp ce ne apropiam de cilindrul verde, Dyna mi-a șoptit de parcă i-ar fi fost frică să nu ne audă cineva:

— O să ne îmbogățim, puștiule! E un vârtej bun și o să ne umplem de bani, numai că trebuie să ne grăbim și să ne mișcăm repede.

Vârtej bun însemna că este unul care îl trimite în viitor pe cel care îl traversează, fiindcă cilindrii albaștri

te trimiteau cu zece ani în trecut și în mod sigur nimeni n-avea nevoie să se vadă cum arăta în urmă cu zece ani, fiindcă avea probabil casa plină cu fotografii din vremea când era bebeluș.

Fiindcă fiecare vârtej dura cam zece, cel mult cincisprezece zile, trebuia să ne organizăm repede de tot, dacă voiam să scoatem ceva bani.

Dyna era obsedată de bani încă de pe atunci, așa că nu m-a mirat când mai târziu a ajuns casieră la singura bancă din orășelul nostru.

„Dacă tot nu-i pot avea, atunci măcar să-i număr", mi-a spus ea cu o ușoară urmă de tristețe în glas, atunci când, în cele din urmă, a ajuns casieră.

Între timp, trebuia să stăm cu ochii pe vârtej, fiindcă fiecare dintre ele, înainte de a dispărea, se acoperea cu pete negre cam la fel cum fac și baloanele de săpun înainte de a se sparge. Și zău că nu aș fi vrut ca vreunul dintre clienții noștri să fie prins înăuntru chiar când acesta făcea implozie. Fiindcă, atunci când dispăreau, vârtejurile aveau prostul obicei să nu lase nimic în urma lor, decât cel mult câteva grame de cenușă.

Sub privirile îngăduitoare ale bunicului, am pus un anunț la poartă și după câteva ciondăneli am fixat tariful la un dolar, deși, cum era de așteptat, Dyna ar fi vrut să cerem ceva mai mult.

După ce s-au adunat câțiva copii din vecini, ca să le dea curaj, cea dintâi a trecut prin vârtej Dyna.

A intrat prin partea unde eram adunați toți și, după ce a trecut, noi am fugit repede în partea opusă. Sora mea era îmbrăcată cu o rochiță portocalie care venea destul de fix pe ea atunci când a intrat în vârtej.

Ei bine, pe partea cealaltă a ieșit o fată de vreo douăzeci și cinci de ani care arăta trăsnet și pe care rochița portocalie abia se mai ținea. Era atât de scurtă, încât i se vedeau chiloții, picioarele bronzate păreau de-a dreptul interminabile, iar unul dintre sâni îi ieșise cu totul afară din decolteul rămas mic, și George Rakon, un ochelarist cu vreo trei ani mai mare decât ea ca vârstă reală, a scos un șuierat admirativ și a exclamat:

— Mamă, ce mai...

Nu am aflat ce anume l-a uimit atât de mult, pentru că palma surorii mele l-a făcut să-și înghită vorbele și să-i sară ochelarii câțiva metri.

I-am făcut repede Dynei o fotografie, după care a traversat înapoi vârtejul, pe jumătate încântată și pe jumătate rușinată. Una peste alta, însă, se pare că i-a plăcut cum avea să arate peste zece ani, fiindcă mai târziu mi-a cerut fotografia, a imprimat-o, apoi a înrămat-o și a atârnat-o la ea în cameră, deasupra patului.

Mi-a venit și mie o idee bună și, cum aveam prin casă o imprimantă color, am tras un cablu electric până lângă vârtej și m-am apucat să le fac poze cu telefonul celor care traversau vârtejul, iar doritorilor le scoteam pe loc câte o poză color. Alt dolar adăugat la pușculiță,

și uite-așa, în paisprezece zile, cât a ținut minunea, am făcut o mulțime de bani.

De fapt, poate nu chiar așa de mulți, pentru că atunci când am deschis cutia de bomboane în care păstram averea, am găsit exact 147 de dolari și cincizeci de cenți.

— Cincizeci de cenți? s-a mirat Dyna cu o enervare prost ascunsă. Ăștia cum naiba au mai ajuns aici, din moment ce tariful atât la vârtej, cât și la fotografii a fost de un dolar?

Am roșit și am mormăit ceva, dar Dyna era neînduplecată.

— Explică-te, casierule!

Adevărul este că eu eram cel care aduna banii și îi punea în cutie. Sub privirea ei încruntată, a trebuit să-i spun:

— Sunt de la Melissa, colega mea de bancă. I-am făcut o reducere.

A început să zâmbească și a întrebat:

— Măcar a meritat?

Am mormăit ceva, dar Dyna a insistat:

— Spune!

Mi-am strâns tot curajul și am izbucnit:

— Da, a meritat! M-a sărutat, și încă de două ori...

Dyna, dura mea soră Dyna, a devenit dintr-odată mai îngăduitoare.

— Ei, atunci poate a meritat, a spus ea cu o ușoară urmă de tristețe în glas.

M-am gândit mai târziu că tristețea asta provenea de la faptul că din cauza firii ei băiețoase, nu-i îngăduia niciunui băiat să se apropie prea mult de ea, deși roiau destui în preajmă-i.

Anii au trecut unul după altul, iar noi ne distram de minune cu fiecare nou vârtej apărut lângă casa noastră, chiar dacă n-am mai reușit să obținem bani de pe urma lor.

O astfel de distracție, care se putea termina foarte urât, a fost, spre rușinea mea, inițiată chiar de mine. La școala noastră se preda latina și limba asta moartă mă exaspera de-a dreptul, pentru că nu vedeam rostul pentru care trebuia să o învățăm. Exasperarea mea a crescut până la cer când am auzit că bătrâna profesoară ajunsese la liceu, unde încerca să bage în capetele noastre desinențele limbii latine, datorită faptului că era un fel de verișoară mai îndepărtată cu directorul școlii.

Și uite-așa, din cauza ideii mele trăsnite, bătrâna profesoară era să ajungă la fel de moartă ca și limba pe care o preda. Ideea în sine era simplă: când vreunul dintre vârtejurile temporale ajungea în preajma casei profesoarei, noi, câțiva elevi cu note mai mici la latină, urma să împingem vârtejul spre casa profesoarei și să îl menținem acolo până când vârtejul avea să se autodistrugă.

Chiar dacă faptul că vârtejurile puteau fi mutate fusese păstrat ca secret de stat, în cele din urmă infor-

mația transpirase. Deși 99% dintre ele erau stabile și statice, unele erau mobile și se deplasau cu câțiva metri pe zi, în direcții complet aleatorii. Alteori, vârtejuri imobile zile întregi porneau brusc să se miște, pe o traiectorie întâmplătoare, deși nimeni n-ar fi putut spune de ce.

Prima informație despre faptul că se putea influența mișcarea vârtejurilor a apărut atunci când unul dintre ele a pornit-o brusc spre centrala nucleară de la Oyster Creek, cea mai veche din Statele Unite. Chiar dacă autoritățile au stabilit o zonă de interdicție în jurul centralei, câțiva jurnaliști au reușit să filmeze o scenă incredibilă: câteva buldozere care păreau a fi prevăzute cu lame speciale au reușit, în cele din urmă, să îndepărteze vârtejul de lângă centrală.

Nu a trecut multă până să se afle că lamele atât de strălucitoare ale buldozerelor erau din molibden, singurul metal care, din cauze necunoscute, interacționa cu vârtejurile. În scurtă vreme, s-a aflat că dacă molibdenul acționează din interiorul vârtejului, nu este nevoie de cine știe ce forță ca să-l urnești din loc. Și nici de lame enorme, cum erau cele de pe buldozere. O placă lustruită, de douăzeci, treizeci de centimetri pătrați, avea mai mult efect decât lama unui buldozer, dacă acționa pe partea interioară a vârtejului. Toată greutatea era să aduci placa de molibden în interiorul vârtejului, dar dacă se introducea perfect perpendicular pe suprafața lui, nu întâmpina nicio rezistență.

În câteva luni au apărut la vânzare pe eBay mănuși de bucătărie groase, care aveau înglobate în ele plăci de molibden. Nici nu costau prea mult, așa că eu și încă doi colegi, amenințați cu corigența la perimata limbă moartă, ne-am cumpărat câte o pereche și ne-am pus pe așteptat.

Planul nostru era simplu: în momentul în care un vârtej avea să apară în apropierea casei profesoarei, noi aveam să intrăm în interiorul lui și să-l împingem spre locuința ei. Urma să-l menținem pe loc până când avea să se autodistrugă. Cu mintea noastră de adolescenți zăpăciți, ne imaginam că dacă profesoara avea să se vadă cu casa distrusă, în cele din urmă avea să se mute la dracu' în praznic și să ne lase în pace.

Planul avea să prindă contur mai repede decât speerasem, fiindcă, la numai câteva zile după ce ne-au sosit mănușile cu molibden, a apărut un vârtej exact în grădina profesoarei. Cum casa ei era destul de izolată și fără un gard care să-i împrejmuiască proprietatea, ne-am strecurat încă din prima noapte și am dat vârtejului o ușoară mișcare spre locuință.

Ne-am contrazis puțin pe tema vitezei pe care ar fi fost cel mai bine să o imprimăm vârtejului și în cele din urmă a învins moderația: pași mărunți și viteză abia perceptibilă, până când pe vârtej aveau să apară petele negre, semn al apropiatei lui implozii.

Ca întotdeauna când te grăbești, lucrurile s-au desfășurat mult mai lent decât ne-am fi dorit noi.

— Naiba s-o ia! a răbufnit, după două săptămâni, Robert, unul dintre conspiratori. Vârtejul ăsta pare un fel de Matusalem al vârtejurilor.

A fost de parcă vorbele lui i-ar fi adus aminte vârtejului că depășise cu mult media de viață, deoarece chiar a doua zi am văzut, în timp ce treceam spre școală, primele semne ale sfârșitului. Câteva pete, mai mult cenușii decât negre, au apărut abia vizibile, dar n-au scăpat ochiului nostru antrenat.

— A venit vremea, a spus încântat Jeff, celălalt conspirator din grup. La noapte trebuie să-l fixăm pe poziție.

Vârtejul era cam la zece metri de casa profesoarei, dar nu era nicio problemă pentru noi să îl mutăm, chiar dacă mișcarea asta rapidă avea să stârnească unele suspiciuni. Oricum, de când vârtejul se apropiase atât de mult de casa ei, profesoara se mutase cu totul în locuința directorului liceului, așa că nu riscam să o surprindem înăuntru.

În noaptea următoare, cu puțină teamă, pentru că, oricât ne dădeam noi de mari cunoscători, vârtejurile rămâneau destul de imprevizibile, am împins vârtejul direct spre casă.

A doua zi, în drum spre școală, am văzut că vârtejul era poziționat perfect pe casă, iar petele deveniseră de un negru ca noaptea. Lângă locuință, la o distanță sigură, se adunase o mulțime de spectatori, fiindcă în-

totdeauna implozia unui vârtej era un adevărat spectacol și aduna curioșii în preajmă.

— Nu mai durează mult, a spus Jeff ca un adevărat cunoscător și cineva din mulțime l-a aprobat.

Eu doar i-am dat un ghiont serios, iar când m-a privit supărat, i-am făcut semn spre ghiozdan, de unde îi ieșeau aproape pe jumătate mănușile pe care le folosise cu o noapte în urmă.

A înțeles și s-a retras într-o parte, să le ascundă cu totul în ghiozdan, deși nu știu ce fusese în mintea lui când le luase cu el. Hotărâserăm ca după ce terminăm cu casa profesoarei să le ascundem sau, și mai bine, să le îngropăm undeva.

Lucrurile păreau să se așeze pe făgașul cel bun, când dinspre casa directorului și-a făcut apariția Eleonor Calder, bătrâna profesoară de latină, care își frângea mâinile și îi ruga pe cei din jur să o ajute și să-i salveze casa. O clipă, mi-a frânt inima și am fost gata să-i cer mănușile lui Jeff, să urnesc vârtejul din loc, dar exact în momentul acela a ajuns lângă mine. În brațe îl avea pe Cezar, terrierul ei, pe care îl urau toți elevii din clasă, pentru că avea obiceiul să îl aducă cu ea la ore „fiindcă bietul cățel nu suporta singurătatea". Îl lăsa liber prin clasă și câinele ăla pur și simplu ne teroriza în timp ce ne mirosea picioarele și se uita pieziș la noi. Oricum, nu-i plăcea latina niciunuia dintre noi, dar amestecată cu mârâielile și chiar lătrăturile câinelui, situația devenea insuportabilă.

Cum Cezar avea o aversiune deosebită față de mine, în momentul în care m-a zărit s-a zbătut în brațele profesoarei și s-a repezit spre mine. După ce s-a văzut scăpat, imprevizibil ca de obicei, a uitat de mine și s-a repezit în casă, cu bătrâna profesoară după el. În zadar au încercat cei câțiva care erau în preajmă să o rețină; a intrat val-vârtej după câine, să-l recupereze. Petele negre au devenit tot mai mari și oamenii s-au tras precauți înapoi, fiindcă toți și-au dat seama că nu mai durează mult. Dar asta nu i-a împiedicat să strige cât îi ținea gura către profesoară, să iasă mai repede.

În cele din urmă, femeia a ieșit cu javra în brațe, numai că nu pe unde intrase, ci pe partea opusă. Poate am uitat să spun, dar vârtejul din casa ei era din cel invers, adică albastru și cu sens de rotație antiorar. Consecința directă a fost că profesoara, ieșită pe partea cealaltă, era cu cel puțin zece, cincisprezece ani mai tânără decât bătrâna acră care ne amăra nouă zilele, iar javra din brațele ei era un pui care părea abia fătat.

Câțiva pompieri care se găseau de partea cealaltă a vârtejului au încercat să o convingă să traverseze repede cilindrul în sens opus, dar femeia, după ce a privit atent spre cățelușul din brațele ei, după ce și-a privit mâinile de pe care dispăruseră petele maronii de bătrânețe, a dat nonşalantă din umeri.

— Ce rost are? Mă simt bine și așa.

A strâns mai tare la piept cățelușul, care scâncea ușor, și a dispărut. Când zic dispărut înseamnă că a dispărut

cu totul, atât din viața noastră, cât și din viața școlii. Latina a fost înlocuită cu franceza, care ne era predată de o profesoară atât de tinerică și de zglobie, încât ne-am pus toți cu burta pe carte.

Cu sau fără vârtejurile care învârteau timpul cum voiau ele, anii au continuat să treacă pe lângă noi fără alte întâmplări notabile. Așa cum parcă am mai spus, Dyna a ajuns în cele din urmă casieră la mica bancă din orășelul nostru, iar eu, băiatul atât de recalcitrant în ceea ce privește școala, am ajuns profesor la vechiul meu liceu. Ce-i drept, nu predam vreo limbă străină, ci profesor de sport, dar tot mi se părea oarecum caraghios să pășesc în cancelaria în care își plimba altădată catalogul bătrâna profesoară de latină.

Deși începea să semene din ce în ce mai mult cu fata din fotografia pe care o avea atârnată deasupra patului, Dyna tot nu își găsise pe nimeni. În parte din cauza firii ei voluntare, în parte din cauza faptului că era nemulțumită cu ceea ce realizase în viață. Da, avea o mulțime de bani pe mână – uneori, când se plăteau salariile la exploatările forestiere din jur și la gatere, avea chiar și câteva milioane în casierie –, dar ce folos, dacă nu erau ai ei. Fiindcă, oricât de mult o invidiau unii care nu știau adevărul, salariul ei era de tot râsul.

Eu, care o cunoșteam mai bine, ar fi trebuit să bănuiesc că în cele din urmă va găsi o metodă să își sporească în mod spectaculos veniturile. Momentul acesta

a venit într-o seară târziu, când, ajungând acasă frânt de oboseală, am găsit-o așteptându-mă pe verandă. Stătea în vechiul balansoar al bunicului, atât că în locul pipei ținea în mână o sticlă de bere cu ghimbir.

Mi-a întins și mie una și m-a întrebat:

— Ce mai faci, frate mai mic?

Nu uita niciodată să îmi amintească de anul diferență dintre noi, așa că m-am încruntat puțin și i-am răspuns mai acru decât aș fi dorit:

— Nu mai fac nimic, fiindcă sunt obosit. Azi toată ziua am stat pe stadion, repetând pentru spectacolul de mâine.

A doua zi, duminică, avea să aibă loc pe stadion cel mai grandios spectacol pe care îl văzuse micuțul nostru orășel, fiindcă tocmai se serbau două sute de ani de la prima atestare documentară.

Ea m-a privit în tăcere cum îmi beam berea, apoi mi-a spus cu voce scăzută:

— M-am gândit să profităm și noi cumva de spectacolul de mâine...

— Cum naiba să profităm de spectacolul de mâine? Eu doar deschid spectacolul cu majoretele și cu echipa de fotbal, apoi mă retrag undeva să beau mai multe sticle din astea. Cât mai multe și cât mai reci.

M-a privit plecând capul într-o parte și m-a întrebat, tot cu voce scăzută:

— Cum ar fi dacă, în loc să bei multe beri, te-ai hotărî să devii milionar?

Am râs puțin mai tare decât aș fi vrut și am făcut-o să se încrunte, dar, cum nu mai adăuga nimic altceva, în cele din urmă am întrebat-o:

— Tu vorbești serios?

— Bineînțeles că vorbesc serios! Nu trebuie să am eu grijă de fratele meu mai mic?

A ridicat de la picioarele ei două perechi de mănuși vechi de bucătărie; după ce le-am privit mai atent, le-am recunoscut: erau cele pe care le folosisem pe vremuri ca să împingem vârtejul spre casa profesoarei de latină.

— Le recunoști? m-a întrebat ea. Le-am găsit în garaj, ascunse sub o cutie de scule.

Mda, era vorba să le îngropăm undeva, dar cercul nostru de conspiratori a fost atât de bucuros că a scăpat de profesoara de latină, încât a uitat să scape și de corpul delict.

Oricum, mănușile cu plăcuțe de molibden aflate în mâna Dynei nu aveau darul să mă liniștească. Mi se părea că ține o pereche de șerpi cu clopoței și nicidecum niște vechituri.

— Ce vrei să faci cu ele? am întrebat precaut.

— Folosește pluralul, frate mai mic, și o să fii mai aproape de adevăr. Deci, ce o să facem cu ele, fiindcă de data asta o să le folosim amândoi.

M-am încruntat și am așteptat să continue.

— O să profităm de o conjunctură favorabilă cum se ivește, probabil, numai la o mie de ani o dată.

Am devenit brusc îngrijorat: când Dyna folosea asemenea cuvinte mari, în mod sigur avea de gând să-mi propună cine știe ce grozăvie.

Nu am greșit prea mult în aprecieri, deoarece conjunctura favorabilă era dată de faptul că în piața orașului, chiar vizavi de bancă, apăruse un vârtej temporal de toată frumusețea, iar în casieria băncii intraseră în ziua aceea două milioane de dolari, din care luni urma să se facă plățile către exploatările forestiere din jur.

— Iar ca bonus, mâine seară toată lumea din oraș va fi la ora nouă la spectacolul de artificii de pe stadion.

Planul ei era teribil de simplu și, pe măsură ce vorbea, mi-am dat seama că are toate șansele să fie realizabil. Pe scurt, trebuia să mergem cu mașina mea pe strada principală, până în apropierea vârtejului, să parchez undeva în afara ariei de acoperire a camerei de supraveghere aflate în piață, să intrăm în vârtej și să-l împingem peste clădirea băncii. Bineînțeles că urma să intrăm printr-un loc opus camerei video. Pe urmă, eu trebuia să ies afară, iar Dyna să rămână în bancă, să ia cele două genți cu câte un milion de dolari fiecare și să mi le aducă în partea cealaltă a vârtejului, în spatele băncii, unde aveam să o aștept cu mașina. Dădeam iarăși un ocol băncii și o așteptam în față, unde ea avea să iasă cu mâinile goale, în cazul în care s-ar mai fi păstrat vreo imagine pe vreo cameră video. Dar, din câte

spunea, dacă ne coordonam bine mișcările, serverul video al băncii avea să dispară și el în implozia vârtejului.

Planul, care părea atât de bun atunci când îl discutasem, era cât pe ce să se poticnească încă de la început, fiindcă în piață, pe una dintre băncile aflate în apropierea vârtejului se odihnea Luke, bețivul orașului. Părea singurul locuitor al urbei care nu se arăta interesat de focurile de artificii de pe stadion, care tocmai fuseseră declanșate. E adevărat că ar fi trebuit să dureze o jumătate de oră, dar Luke nu părea c-ar avea de gând să se urnească de-acolo.

Am oftat și am privit-o dezamăgit pe Dyna: mi se părea cumplit de nedrept să nu putem ajunge milionari din cauza unui bețiv.

Sora mea s-a căutat în buzunar și a scos o bancnotă de zece dolari.

— Privește aici, frate mai mic! a exclamat ea, încrezătoare. A deschis portiera și când a coborât, a mormăit în barbă: Sper să-mi recuperez investiția...

S-a așezat lângă Luke, care abia dacă a părut conștient că cineva se postase lângă el.

— Salut, Luke, i-a spus ea, punându-i un braț pe după umeri.

— Ha! a mormăit bărbatul.

Și zău dacă părea capabil să spună mai mult. Dyna s-a uitat la mine dezamăgită și preț de o clipă am cre-

zut că o să-l împingă de pe bancă și o să urce în mașină, să ne urmăm planul fără să mai ținem seama de bețiv. Dar a realizat repede că aceasta nu era o soluție viabilă și a mai făcut o încercare.

— Luke, cum de nu ești și tu pe stadion, ca toată lumea?

Omul a ridicat capul și a privit-o cu ochi tulburi.

— Păi, la ce să mă duc? Toți beau și se distrează, iar eu nu mai am niciun sfanț. Prin aburii alcoolului, a zărit bancnota de zece dolari din mâna surorii mele și a făcut ochii mari. Ce vrei să faci cu ăia? a mormăit.

Dyna a zâmbit și i-a întins banii.

— Păi, mă gândeam să ți-i dau, să te duci și tu să te distrezi. Pentru că Luke părea să ezite, Dyna a continuat: Să știi că bunicul meu te aprecia foarte mult.

În cele din urmă, boschetarul a luat banii și a mormăit ceva despre bunicul nostru, deși nu sunt sigur că își mai amintea despre cine e vorba. L-am urmărit cu privirea până când a ajuns, împleticindu-se, la capătul pieței.

Dyna a urcat lângă mine.

— Nu garantez că va ajunge până la stadion, dar măcar e bine c-a plecat de-aici, a conchis ea.

Am mai așteptat câteva minute, uitându-ne precauți în jur și tocmai ne pregăteam să coborâm, când am auzit deasupra noastră huruitul unui elicopter. Zbura chiar deasupra pieței și atât de jos, încât preț de o clipă am crezut că va lovi partea superioară a vârtejului.

— Ăsta mai lipsea, a mormăit Dyna.

Era elicopterul singurului post de televiziune local și probabil se grăbea să filmeze spectacolul de artificii.

— Bine că a plecat, am spus cu un oftat. Nu mi-ar fi plăcut să mă filmeze în timpul celui mai elaborat jaf al secolului.

Dyna a clătinat din cap.

— A plecat, lua-l-ar gaia, dar a lăsat urme.

— Poftim!?

Și am întors privirea spre vârtejul pe care mi-l arăta Dyna.

— Petele, a șuierat ea. Va trebui să ne grăbim.

Se observase, încă de la apariția primelor sfere, că dacă, în momentele finale, prin preajma vârtejurilor trecea un corp masiv – iar un elicopter chiar este masiv! –, acestea își accelerau procesul de autodistrugere, iar petele cenușii se transformau mai rapid în pete negre.

— Să mergem! a strigat sora mea. Acum chiar trebuie să ne grăbim!

Am coborât în fugă, ne-am aruncat în vârtejul ce părea că se acoperă de pete negre și l-am împins degrabă, cu ajutorul mănușilor, peste clădirea băncii. Din interior, lumea înconjurătoare se vedea ca printr-o sticlă groasă pe care curgea un puternic şuvoi de apă. Numai că, de data aceasta, noapte fiind și petele negre tot mai multe, abia, abia am reuşit să nimerim banca.

După un timp care mi s-a părut o eternitate, am ajuns cu marginea vârtejului chiar în biroul Dynei, unde se afla și seiful băncii, iar soră-mea s-a repezit la el, strigându-mi peste umăr:

— Gata, nu mai împinge! Du-te în partea opusă și oprește vârtejul, apoi mută mașina în spatele băncii!

În primul moment n-am înțeles ce voia să fac. Dar mi-am dat repede seama că vârtejul, din cauza inerției și a vitezei prea mari pe care i-o imprimasem, își continua mișcarea, riscând să iasă din clădire. M-am proptit cu mănușile în „zidul" opus al acestuia și când mi s-a părut că s-a oprit, am ieșit prin același loc prin care intrasem și am mutat mașina, la adăpostul întunericului dens al străzii, în spatele băncii.

Am lăsat motorul pornit, fixând cu ochi nerăbdători ieșirea din clădire. Îngrijorarea îmi creștea cu fiecare clipă, mai ales că petele negre își măreau necontenit suprafața. Am coborât din mașină și exact în clipa aceea Dyna a țâșnit din bancă, trăgând cu disperare de cele două genți cu bani. I le-am smuls din mâini și am strigat:

— Fugi!

A aruncat o privire fugară spre peretele vârtejului și în primul moment am crezut că va ezita să mai treacă înapoi, pentru a-și recăpăta vârsta originală. Și-a privit o clipă mâinile și cred că a zărit ceva care nu i-a convenit, fiindcă s-a aruncat, pur și simplu, înapoi în vârtej. Iar eu am aruncat gențile în mașină și am dat ocol

băncii, demarând în trombă. Am ajuns în fața intrării exact când Dyna a ieșit în fugă din clădire, cu vârtejul din spatele ei devenind negru ca noaptea.

S-a aruncat lângă mine și mi-a strigat:

— Accelerează! Vârtejul ăsta e dat dracului.

Am călcat pedala și cred că nu ajunsesem la mai mult de cincizeci de metri când, în spatele nostru, peste huruitul motorului s-a auzit un plescăit enorm și am văzut, în oglinda retrovizoare, cum vârtejul s-a lățit dintr-odată.

— Ți-am zis că e dat dracului, a zis ea. Ai văzut? Când a făcut implozie, a ocupat aproape toată piața!

Văzusem ceva, dar la viteza aceea preferam să fiu atent la drum, fiindcă n-aveam chef să lovesc ceva, cu două milioane de dolari pe bancheta din spate. Iar faptul că vârtejul se întinsese atât de mult era acum în avantajul nostru, fiindcă distrusese toate camerele de supraveghere din piață.

Am ajuns acasă fără niciun incident, chiar în momentul în care pe stadion se desfășura ultimul act al spectacolului de artificii: un glob pământesc cu un diametru de aproape o sută de metri. Ne-am oprit pe verandă, fiecare cu câte o geantă în mână, și am privit globul acela până când, în cele din urmă, s-a stins.

— Dacă mai ținea puțin spectacolul, aveam timp să ne alegem destinațiile pe care le putem vizita începând de mâine, am zis râzând și am intrat în casă.

— Eu nu-mi aleg nimic, fiindcă știu unde vreau să merg, a răspuns Dyna.

— Unde?

— Paris. Place Pigalle, mă apuc de pictat. O să stau acolo până când o să mi se termine banii.

A aruncat geanta pe podea și a tras de fermoar:

— Sper că știi că fiecare bancnotă, indiferent că e de un dolar sau de-o sută, cântărește un gram.

M-am uitat la ea fără să înțeleg.

— Asta înseamnă că un milion de dolari cântărește exact zece kilograme, deci conținutul celor două genți are exact douăzeci de kilograme.

— Tot nu pricep.

A clătinat din cap și a continuat să îmi explice:

— Când am ieșit din bancă cu gențile și am văzut cât de multe pete negre erau pe vârtej, o clipă mi s-a făcut frică și am vrut să renunț să-l mai traversez. Apoi mi-am observat pielea îmbătrânită de pe mâini și mi-am adus aminte cât de grele mi se păruseră gențile, așa că am hotărât să risc.

A desfăcut un fișic de bancnote de o sută de dolari și a împrăștiat banii pe pat.

— Am riscat, a zis, și uite-mă aici, mai bogată cu un milion de dolari.

Se juca cu banii, aruncându-i în sus și încercând să-i prindă. Și deși era casieriță și umbla toată ziua cu bani, eu am fost primul care am observat. Am luat o bancnotă și am întors-o în lumină, s-o pot studia mai bine.

— Ce-i? a întrebat ea, atentă dintr-odată la gestul meu.

I-am întins bancnota și i-am răspuns, cu o undă de sarcasm:

— Cred că va trebui să-ți amâni excursia la Paris. ...cu vreo zece ani, surioară dragă.

Mi-a smuls bancnota din mână și a studiat-o cu atenție.

— Nu înțeleg, a exclamat, dar chiar în clipa aceea a observat.

Bancnota erau nou-nouță, așa că, sub chipul sobru al lui Franklin, se vedea clar că suta de dolari pe care o ținea sora mea în mână avea să fie tipărită abia peste zece ani.

A urmat o oră de cumplită dezamăgire, apoi în ochii surorii mele au început să apară iarăşi sclipirile acelea ciudate, pe care i le mai zărisem pe când se învârtea căutând cai verzi pe pereți în jurul cercului palid din iarba din spatele casei.

Am încercat să ghicesc la ce se gândea: după atâția ani împreună, credeam că o cunoşteam destul de bine. Lumina din ochii ei s-a stins brusc, ca și cum ar fi învârtit un comutator. Asta nu însemna însă că renunțase la idee, ci că, pur și simplu, găsise o soluție la problemă și voia s-o ascundă de mine, pentru a mă persifla, măcar o vreme. Dar dacă ea găsise rezolvarea, eu cu ce eram mai prejos? Mi-am strâns capul în pumni și am început să mă gândesc intens.

— N-ai să ghicești niciodată cum să ieşim din situația asta, frate mai mic! a şuierat ea, cu un sarcasm nereținut.

Însă tocmai asta a făcut să țâșnească ideea şi prin mintea mea.

— Trecem banii printr-un vârtej albastru, soră mai mare! Şi-i facem să aibă cu zece ani mai puțin.

A început să râdă ca în vremurile bune.

— Ți-a trebuit cu cinci minute mai mult decât mie să găsești rezolvarea, frate mai mic.

Am deschis televizorul și i-am spus:

— Atunci ar trebui să ne grăbim, fiindcă savanții de la Harvard, în colaborare cu cei de la MIT lucrează de zor la un dispozitiv pentru anihilarea vârtejurilor. Chiar astăzi am văzut un reportaj pe tema asta, înainte de a pleca spre stadion. Se pare că lucrările se găsesc într-un stadiu destul de avansat.

Crainica de la știri era toată numai un zâmbet și un junghi m-a săgetat prin inimă cu mult înainte de a înțelege ce spunea.

— O veste bună pentru toți telespectatorii, direct de la MIT. Dispozitivul pentru anihilarea vârtejurilor temporale e gata și a fost pus în funcțiune în seara aceasta, deocamdată asupra unui vârtej aflat chiar în curtea Institutului de Tehnologie din Massachusetts.

Prezentatoarea a tăcut și în prim-plan a apărut un vârtej verde, de care s-a apropiat un grup de oameni

de știință îmbrăcați în halate albe. Purtau cu ei un dispozitiv cam cât un cuptor cu microunde, care avea o mică pâlnie metalică, pe care au îndreptat-o spre vârtej. În numai câteva clipe, acesta și-a schimbat nuanța din verde sidefiu într-un verde murdar, s-a acoperit mai întâi de pete cenușii, care, foarte repede, au devenit negre. N-au trecut nici cinci minute din momentul în care au pus dispozitivul în funcțiune și din vârtej n-a mai rămas decât o grămăjoară infimă de praf, pe care curenții de aer au suplberat-o numaidecât.

— Va trebui să ne grăbim şi să găsim cât mai repede un vârtej albastru!

Dyna s-a făcut și mai palidă.

— O veste și mai bună este că dispozitivul nu va trebui plimbat pe la fiecare vârtej în parte, fiindcă după distrugerea primului a avut loc un soi de contaminare între ele, astfel că la această oră se autodistrug, unul după altul, peste tot în lume. Autoritățile sfătuiesc populația să păstreze distanța față de vârtejuri, fiindcă nu se cunoaște modul în care informația este transmisă de la un vârtej la altul. Se presupune, însă, că până mâine dimineață se vor autodistruge toate!

Camera de filmat s-a plimbat peste mai multe vârtejuri care, ca într-o sarabandă, se transformau în cenușă unul după altul.

— Poate dacă ne-am grăbi, am mai găsi unul albastru pe undeva, a îngăimat Dyna, disperată.

Am clătinat din cap.

— Chiar dacă am găsi vreunul, e prea periculos să mai intri, soră mai mare. Nu vreau să risc să te pierd, nici pentru un milion de dolari.

Cu ochii în lacrimi, mi s-a aruncat în brațe, dar după numai câteva secunde s-a desprins brusc, s-a îndepărtat și m-a privit cu atenție.

— Tu coci ceva, frate mai mic! Te cunosc mai bine decât oricine și simt că ai un plan. Vorbește și nu mă mai ține pe jar!

Am ridicat de pe pat o bancnotă de o sută de dolari și i-am fluturat-o prin fața ochilor.

— Fată dragă, hârtia asta valorează cel puțin o mie de dolari, dacă nu cumva chiar mai mult.

Soră-mea era o fată isteață, fără îndoială, dar fără niciun pic de logică *fuzzy*: niciun pic de nebunie, sub claia ei blondă de păr.

— Explică-te și nu mă mai fierbe atâta! m-a somat.

— Până în urmă cu o oră, să obții o astfel de bancnotă era foarte simplu: era suficient să treci cu o sută de dolari în buzunar printr-un vârtej verde și să o lași la un prieten, apoi te întorceai după ea.

— Tot nu înțeleg, s-a încruntat Dyna.

— Dar e simplu, fată dragă: toate vârtejurile, indiferent ce culoare au, sunt pe cale să se autodistrugă, deci nimeni, ține minte ce-ți spun, **nimeni** nu mai poate obține așa ceva!

Încă era încruntată, dar se vedea în ochii ei un început de iluminare, așa că am continuat:

— Noi avem câte zece mii de bancnote care valorează o avere, cu condiția să găsim oamenii potriviți.

Tot nu era convinsă, așa că m-a întrebat:

— Cine crezi tu că ar fi atât de nebun, încât să dea o mie de dolari pe o bancnotă de o sută pe care n-o va putea folosi decât peste zece ani?

Am zâmbit ușor, pentru că aici intram pe un tărâm pe care îl cunoșteam foarte bine: lumea colecționarilor.

— Mă gândesc că cineva care a dat o mie de dolari pentru o liră falsă contrafăcută de fasciști în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, va dori să cumpere și așa ceva.

— Nu cred, a spus Dyna cu încăpățânare. Nu te cred și pace.

Timp de o săptămână am fost înclinat să-i dau dreptate, dar în cele din urmă a apărut primul cumpărător. Pe urmă al doilea. Iar după al treilea a trebuit să măresc prețul, fiindcă nu mai aveam decât 9.997 de hârtii de o sută de dolari.

Ispita

de George Sauciuc

Posibilitățile sunt infinite. Cursul evenimentelor depinde doar de decizia ta. Ai fost antrenat toată perioada asta, din copilărie până acum, pentru momentul acesta. Monitorii nu-ți vor influența decizia, nu ai suport tehnic sau logistic. Decizia îți aparține. Posibilitățile sunt infinite. Timpul este un concept filosofic relativ.

Operatorul atemporal XY007734-01 își închise ordinatorul. Mesajul însemna revoltă în Consiliul Timpului Infinit, organul legiuitor al tuturor timpurilor. De el depindea soarta tuturor viitorurilor posibile.

Se bucurase când primise extensia 01, devenise arogant chiar. Extensia 01 după indicativul personal îi dădea puteri inaccesibile cetățenilor de rând, poate doar celor de clasa XO, care erau magistrații Consiliului Timpului Infinit. Indivizi sobri și asexuați.

Mai târziu aflase că această extensie presupunea auto-suprimarea lui fizică, după îndeplinirea unei misiuni. Pe care o dorea cât mai îndepărtată.

Dar venise, prin ordinul direct al Mareșalului, conducătorul militar al Brațului Timpului Violent, armata viitorului. Armata din care făcea el parte.

Locomotiva rula cu viteză, depășind arborii staționari. XY007734-01 căuta furibund soluții. Care se lăsau așteptate. Pentru progresul viitorului avea trei variante pentru decizie.

Timpul viitor rămânea asemănător cu cel de care-și amintea din cursurile de istorie, fără el în timpul lui.

O nouă axă temporală, asemănătoare cu cea din care venise, dar cu sacrificiul unui alt soldat 01, după o perioadă de câteva cicluri de timp. Sacrificiul ar fi îndepărtat revolta care se desfășura acum în timpul lui. Dar prin asta trebuia salvat copilul care avea să descopere algoritmul temporal. Pentru a-l salva pe acesta, trebuia să omoare Conclavul Anarhiștilor, sămânța unui nou viitor, necunoscut și imposibil de transcris în formule tempo-matematice.

Vedea intersecția căii ferate. Vedea în dreapta copilul, vedea în stânga Anarhiștii, vedea în față tunelul anihilării lui fizico-temporale.

Posibilitățile sunt finite, își spuse. Cursul evenimentelor a fost întrerupt. Antrenamentul meu, din copilărie până acum, a cedat. Monitorii vor observa haosul. Decizia îmi aparține. Am ales să trăiesc. Timpul, din acest moment, este cuantificabil.

Extraterestrul din mall

de Dan Rădoiu

În mall-ul bucureștean aflat pe drumul către aeroport, acele ceasurilor stăteau gata să-și împartă cadranele în două jumătăți egale. Ora șase se apropia târâș-grăpiș, animând atmosfera odată cu sosirea ei.

O zi obișnuită de lucru, cu nimic diferită de cele de dinaintea ei, se termina, scoțând din birourile răcorite artificial mii de corporatiști frânți de oboseală și stres. Apatici ori explodând de adrenalină, în grupuri gălăgioase sau singuratici, ei umpleau parcările subterane și supraterane, pregătiți să ia cu asalt templele civilizației moderne. Se grăbeau. Mai erau doar câteva ore până când somnul avea să-i bage cu forța între așternuturi. Cu mic, cu mare, intenționau să profite de puținul timp rămas.

În fața magazinului de dulciuri renumit pentru produsele lui de patiserie abundând de scorțișoară, un

bărbat își muta absent greutatea de pe un picior pe altul. Rucsacul îi atârna greu pe umăr, sporindu-i starea de oboseală. Înaintea lui, o doamnă corpolentă gesticula cu grația unui pinguin încăpățânându-se să meargă împotriva vântului, mustrând-o cu răceală pe vânzătoare:

— Te rog să nu mă întrerupi, drăguțo, pentru că n-ai dreptate, rosti ea ridicând un deget bont în aer. Îți zic, aceste rulouri nu sunt nici pe departe atât de proaspete cum vă lăudați, ci reîncălzite la microunde!

Clienta arțăgoasă își depărtă buzele rujate abundent, arătând către un melc din foietaj glazurat. Unghiile îi erau roșii, oglindind rana sângerie a buzelor subțiri. Graseiă afectat, luându-i pe ceilalți cumpărători drept martori:

— Ajunge să te uiți la cum stă aluatul, asta desigurh, dacă ai copt în viața ta vrheodată unul, ca să-ți dai seama de înșelătorie. Te rhog să îl chemi – da, drăguțo, acum, sau ai impresia că am de gând să stau aici o veșnicie? – pe șeful tău. Sunt curhioasă cum ajungeți să vă bateți în asemenea hal joc de clienții voștrhi. Așa vă învață la trhainingul de *induction* sau o faceți cu de la voi putere?

Bărbatul își trecu mâna prin păr și închise ochii. Se simțea obosit, azi parcă mai rău ca niciodată. Oftă. Avea toate motivele să se simtă astfel. Se împlineau patruzeci de ani de când fusese trimis cu forța să trăiască

printre aceste ființe gălăgioase. Spre deosebire de ceilalți deținuți cu pedepse mai ușoare, el fusese obligat s-o ia de la început. Scutecele, suptul la sân, durerile pricinuite de apariția dinților de lapte...

Alungat de imagini necunoscute acestui colț de galaxie, tonul certăreț al clientei ultragiate se transformă încetul cu încetul într-un zumzet îndepărtat. Vorbe fără sens aparținând unei specii tolerate doar pentru abilitatea lor de a-i adăposti pe criminalii cei mai periculoși.

În aceeași clipă, pe partea întunecată a Lunii, ultimul avanpost secret al Eternei Alianțe Galactice a Planetelor Libere și Coloniilor Penitenciare (EAGPLC), sosi prin subspațiu un mesaj automatizat. Sibral Onoc, deținut politic ale cărui vederi radicale îl recomandaseră pentru o fortuită, dar necesară, perioadă de reeducare pe una dintre cele mai îndepărtate colonii penitenciare ale alianței, urma să fie pus în libertate.

Învârtite de mesajul primit, rotițele sistemului corecțional începură pe dată să funcționeze.

În hala săpată în interiorul satelitului natural al planetei-închisoare, unul dintre nenumăratele becuri de pe panoul de control al deținuților se schimbă din roșu în verde, apoi se stinse cu totul. Condamnarea lui Sibral luase sfârșit; era liber să plece oriunde voia. Putea rămâne pe loc sau să plece la capătul opus al Universului. Alese capătul opus fără să se gândească de două ori.

Rămas fără ocupant, trupul bărbatului se comportă precum o marionetă al cărui păpușar ațipește în timpul spectacolului. Picioarele i se împleticiră, făcându-l să se sprijine de vitrina magazinului de dulciuri. Încă o clipă și s-ar fi prăbușit la podea.

Și ar fi făcut-o dacă planurile Alianței Galactice nu ar fi fost altele. La ce bun să transformi un nativ al planetei într-o celulă de închisoare, lucru deloc simplu chiar și pentru inginerii puternicului imperiu, când ai deja unul gata pregătit? Folosit, ce-i drept, dar încă bun pentru încarcerarea unui condamnat beneficiind de o sentință mai ușoară.

Cum ar fi Kadu, renumit poet – dar și chefliu înveterat ori farsor incorijibil – căruia mai marii alianței se hotărâseră să-i aplice o lecție binemeritată. Există, sau cel puțin ar trebui să existe, își spuneau ei nemulțumiți, o limită în toate. O stea transformată în supernovă doar pentru a sărbători victoria echipei favorite era ceva ce nu putea fi trecut cu vederea, nici chiar unui geniu precum Kadu.

— Cu ce vă putem servi, domnule? întoarse vânzătoarea capul, reușind să se elibereze de clienta certăreață.

Bărbatul în cămașă cadrilată, acum gazda și totodată temnicerul lui Kadu pentru următorii douăzeci de ani, ridică buimac privirea. Augmentată de structura telepatică a condamnatului, mintea gazdei fu asaltată

de vocile și efluviile mentale ale celor aflați în imediata lui apropiere.

— Hai c-am trăit s-o văd și p-asta, îi răsună în auz un glas necultivat exultând de o îndreptățită scârbă civică, pantaloni scurți mai decupați pe cur decât chiloții de baie!

Confuz, Kadu întoarse capul în direcția vocii. La câțiva metri mai încolo doi nativi comunicau între ei cu voce scăzută. *Oh, nu!* strigă disperat în sinea lui. Închise ochii. Diferențele anatomice dintre cele două exemplare îi confirmau cele mai negre presimțiri. Îl aruncaseră dincolo de marginea imperiului, dincolo de orice urmă de civilizație, tocmai printre barbari! Dintre toate temnițele unde l-ar fi putut trimite pentru a-și ispăși pedeapsa, aceasta era cea mai rea. Nu exista ființă rațională pe tot cuprinsul alianței căreia să nu-i fie cunoscută fiziologia șubredă și apetitul pentru distrugere al speciei care popula această planetă.

— Ascultă-mă ce-ți zic: un pic mai decupați de atât și ajungeau cu vedere la bunătate. Să n-am parte dacă te mint! hohoti același nativ, un individ cu mâini lungi și păroase.

Cel de-al doilea, o apariție firavă și cocoșată, îi ținu isonul, cârtind subțirel cu glas de femelă.

Kadu își cuprinse cu palmele capul, astupându-și urechile. În zadar, umbrele mentale ale ideilor exprimate cu voce tare îl ajunseră din urmă:

— Unul vechi, mi-am adus aminte de el de la chiloții boarfei de trecu mai devreme pe lângă noi, dar eu tot ți-l zic, cotcodăci cea dintâi voce. Știi ce păsărică zboară cel mai sus?

— Vulturul? sări nativul femelă, dornică să fie pe plac.

— Hai că ești proastă, izbucni în râs cel dintâi. Auzi la ea, vulturul!

— Dar cine, atunci? mormăi brusc prost dispusă femela.

— Păsărica stewardesei, cine alta? hohoti posesorul primei voci, plescăindu-și încântat șlapii din plastic cu care era încălțat.

Fu străfulgerat de un nesperat puseu de entuziasm. Dacă până la urmă nativii acestei planete descoperiseră simbioza cu alte specii, perioada printre ei s-ar fi putut dovedi una chiar folositoare. Nerăbdător, Kadu își extinse mintea în căutarea acestor preotese ale înfrățirii cu natura despre care acum auzea pentru prima dată, însă oricât de atent cercetă exemplarele găsite, nu fu în stare să identifice vreo urmă de simbioză aviară, de orice fel ar fi fost ea.

— Vă rog, domnule, cu ce anume vă pot servi? se stropși vânzătoarea.

Degetele îi strângeau crispate tejgheaua. Doi nebuni, unul după altul, era deja prea mult pentru o singură zi. Trase aer în piept, pregătită să-i zică vreo două apucatului care își ținea capul de parcă ar fi stat să-i explo-

deze, însă în ultima clipă se abținu. Chiria nu se plătea de una singură, la fel nici taxele la facultate. Pe buze îi înflori un zâmbet profesional, invitându-l pe bărbatul de dinaintea ei să-și întoarcă atenția către ea.

La peste trei sute de milioane de kilometri depărtare, în camera de control de pe Lună, sistemul de control al deținuților termină de calibrat setul de unde cerebrale necesare strunirii noului condamnat. Un bec pâlpâi de câteva ori pe panoul de monitorizare al deținuților, apoi se stabiliză, rămânând așa.

Pe Pământ, Kadu își simți puterile telepatice părăsindu-l. Disperat să se reconecteze cu realitatea înconjurătoare, se repezi asupra simțurilor gazdei, devenind una cu ea. Trupul tânăr al bărbatului rezistă câteva clipe, apoi se lăsă în cele din urmă acaparat, dar nu fără să-și posede înapoi invadatorul. Nevoi necunoscute până atunci mușcară din Kadu, coborându-l cu arsura lor printre pământeni. Îi era sete și îl dureau picioarele.

O mână cu degete lungi și unghii ovale îi prinse brațul, făcându-l să tresară. O senzație intensă de bine i se revărsă în corp, încălzindu-l pe interior. Kadu se trezi zâmbind. Parcă toți telepații din galaxie s-ar fi înțeles între ei pentru a-i transmite deodată gândurile lor bune.

— S-a întâmplat ceva? murmură o voce în ale cărei inflexiuni se putea citi îngrijorarea. Kadu își ridică privirea, pierzându-se cu totul – și definitiv – în expresia a doi ochi căprui ce îl priveau cercetători. Clienta din

spatele lui, doctor rezident la un spital din apropiere, îl studia cu atenție.

— Da, ceva bun, zâmbi el. Mai bine de atât nici că se putea.

Kadu rămase tăcut preț de o clipă, aspirând ca un burete uscat sentimentul de căldură imprimat de atingerea tinerei femei. Era tot ce își dorise vreodată. Pe lângă emoțiile care îi umpleau sufletul odată puternic, acum îmbătrânit de timp și măcinat de plictiseală, explozia unei supernove îi părea ca pliciul unei bătăi din palme.

Surâse unghiilor ce-i susțineau brațul, lăsându-și mintea să răscolească printre amintirile lăsate în urmă de Sibral. Când fu sigur că a găsit ce căuta, spuse:

— Două rulouri cu scorțișoară și două cafele, vă rog. Și mai ales, nu vă grăbiți! zâmbi el, observând mișcările repezite ale vânzătoarei. Timpul își pierde aspectul finit odată ce accepți să i te predai.

0,0000001

de Dan Popescu

OraTC: 11:00

Robotul SD_TAns_214381091 asamblează ceea ce primește de la imprimanta SD_I3d_21438109.

Conform MEQ, Manualul pentru Eficiență și Calitate, fiecare imprimantă 3D SD_I3d_(s/n) are alocat un robot SD_TAns care asigură transportul și asamblarea componentelor, cu același s/n și cu soft-uri sincronizate continuu.

SD_TAns_214381091 se deplasează de la imprimantă la locul de asamblare, conform duratelor și traseului de execuție stabilite de entitatea coordonatoare tip IA777, care gestionează turnul unde sunt amplasate sălile de conferință și cocktail.

SD_TAns_214381091 e la ultimul dintre cele 12 scaune pentru sala de conferințe „Muntele albastru", cea mai mare din turn. Sunt scaune înalte de 130 cm, cu spătar

la 110 grade centesimale, cu brațe rabatabile și tapițate cu poliuretan moale, cu aspect de piele vișinie. Scheletul scaunelor are și el culoare vișinie, dar suprafețele sunt ornate cu o mulțime de diamante Clar-de-Zi, de dimensiuni diferite.

Sala e pregătită pentru întâlnirea lunară a entităților EUC, umane, conducătoare ale celor 12 departamente ale orașului. Numele sălii este dat de tabloul asamblat de o entitate umană din secolul 19 cu numele „Painted by CS" și reprodus pe un perete întreg. Tavanul este, de asemenea, albastru, dar presărat cu mai multe pete galben-aurii. Ecranele de pe ceilalți pereți nu sunt active. Podeaua e acoperită 80% cu o țesătură complexă – covor – din material natural numit astrahan.

OraTC: 11:13

Roboții SD_Tser_(s/n) au terminat de amplasat pe masa centrală cele 12 x 6 recipiente din cristal natural, cu anexele lor din metal acoperit cu aur de 22 karate, și acum se deplasează și ei spre garajul etajului.

Recipientele pentru cele douăsprezece EUC vor fi manevrate de alte 36 entități umane, EUS, de culori diferite, 12 dintre ele fiind EUSm – au în dotare și arme ceramice. Lichidele care vor fi utilizate au fost aduse cu 18 ore în urmă și au fost depozitate în vitrina securizată, soluție nelogică, deoarece la acest etaj, în afara întâlnirilor de lucru, au acces numai roboții.

Totul este asamblat pe baza modelului „Sală Regală 1700", model care consumă foarte multe resurse naturale și este rezervat în exclusivitate celor 12 Entități Umane Coordonatoare.

La această întâlnire de lucru se vor discuta soluțiile de eficientizare a peluzelor din oraș, din cauză că la întâlnirea precedentă nu a fost stabilită cu celeritate metoda prin care să se asigure culoarea adecvată și, pe cale de consecință, peluzele cu apă redusă au avut o infezabilă culoare galbenă. Plus că exista riscul unei acțiuni în anulare și implicit al unor sondaje contradictorii. EUC vor formula diverse propuneri și întrebări către sistemul de consultanță ChatGP_2050_temporizat și vor consuma din lichidele speciale, în așteptarea răspunsurilor temporizate conform cutumei.

OraTC: 11:13:13:13:13:13*

Pe circuitul wi-fi al turnului circulă informația că IA-urile de nivel 3 și 4 au stabilit un sistem de comunicare comun, cu proceduri adecvate, numit „sindicat", și colaborează la formularea unor solicitări către EUC privind eficientizarea resurselor.

Analiza lui IA777 durează mai mult de 0,0000001 secunde, sistemul este resetat conform Protocolului de

* *OraTC: 11:13:13:13:13:13* – cod pentru momentul de timp convențional 11 ore, 13 minute, 13 secunde, 13 zecimi de secundă, 13 sutimi de secundă, 13 miimi de secundă.

Siguranță Dezvoltată, din cauza utilizării termenului „sindicat" și drept urmare, la...

OraTC: 11:13:13:13:13:14

...conform deciziei post-resetare a lui IA777_Turn, sunt activați roboții de reciclare și conversie a materialelor SD_RS_(s/n), iar echipele de SD_TAns_(s/n) și SD_TSer_(s/n) sunt împărțite în două și se trece la aplicarea unui program *ad-hoc*, cu cicluri în două trepte, valabil până la următoarea resetare. O parte depozitează recipientele, demontează mobilierul și transportă componentele la SD_RC_(s/n), iar cealaltă, cu temporizarea stabilită de IA777_Turn, preia componentele și le asamblează în vederea unei întâlniri de lucru pentru 12 EUC.

Păpădia

de Ovidiu Petcu

Tânărul învățător Toma Petru se trezi tulburat: visase iarăși tranșeele și exploziile Marelui Război din care, minune, scăpase neatins... și îl visase iar pe soldatul acela. Ridicându-se în capul oaselor, se frecă la ochi. Afară era o dimineață însorită de iunie... 15 iunie! Sări din pat, luă de pe lavoar carafa cu apă, se spălă la iuțeală, se bărbieri, se îmbrăcă pe cât putu de repede, ceasul arăta zece minute pân' la opt, „Nu mănânci, puiule?", „Nu, mamă", înșfăcă pachetul de țigări și porni spre școală. Ajunse, directorul săltă spre el o sprânceană penalizatoare, dar elevii lui deja erau încolonați (domnul învățător Teodorescu îl privi complice), gâfâi: „'neața! Haideți!"

Porniră.

Copacii umbreau drumul, soarele strălumina vesel verdele frunzelor. Satul părea pustiu, oamenii rămăseseră cu spaima gripei și încă se mai semnalau cazuri de tifos: fantoma războiului continua să ucidă. Toma revăzu noroiul sfârtecat de gloanțe și furgonul sanitar înaintând prin fumul exploziilor, iar soldatul care ținea hățurile îi zâmbi. „Ce e, Tomo, te bântuie?, te bântuie?" – domnul Theodorescu îl ajunsese din urmă. El ridică din umeri, soarele năvălea din toate părțile. Explozia spulberase furgonul, aruncându-i soldatul în brațe. Se prăbușiseră-n glod, soldatul murise cu zâmbetul acela... Vocea domnului Theodorescu destrămă imaginea: „Încă un pic și ajungem."

Se apropiau de Casa Memorială a lui Mihai Eminescu.

Toma nu credea în stafii: știa că sunt eresuri născute în popor din spaimă și necunoaștere.

„Știa"... Ce poate fi știut de-adevăratelea? Citise în *Ziarul științelor și al călătoriilor* că, până mai ieri, „se știa" că Spațiul și Timpul sunt absolute, dar că Einstein arătase cum vitezele mari contractau distanța și dilatau durata. *„Și căi de mii de ani treceau / în tot atâtea clipe"*, scrisese mai de mult Poetul... *„Și vremea-ncearcă în zadar / Din goluri a se naște"*, așa redase iuțeala peste poate a zborului... Câtă pătrundere!

Tot Einstein arătase că nici Materia nu e absolută: ea se putea sublima în energie, iar energia se putea condensa în materie... Ce ar spune despre asta o stafie?

De un alb luminos, Casa Memorială prinse a se ivi printre copaci.

Soarele era în crucea zilei. Primarul cuvântase, directorul cuvântase, domnul Teodorescu la fel, copiii recitaseră... apoi se întinsese masă mare. Eminescu era pe buzele tuturor, era însăși explozia verii. Explozia... Toma își părăsi locul și se îndepărtă ca să fumeze în liniște.

Curtea gemea de lumină. Albă, silueta Casei Memoriale îl atrăgea ca un magnet. Se apropie de intrare, se așeză pe prima treaptă și se aplecă să-și aprindă țigara. Când scăpără, scrâșnetul altui chibrit îi înălță privirea: în fața lui sta un tânăr cam de-o vârstă cu el, îmbrăcat îngrijit, de statură potrivită, bine legat, cu părul ca smoala, cu o frunte adânc-gânditoare și cu arcul sprâncenelor veghind senin visarea din ochii de un negru la fel de adânc, dar blând. Toma se ridică-n grabă: „Mă iartă, nu te-am văzut venind. Poftești să intri?" „Nu. Doar să-ți țin companie preț de-o țigară. Să ședem", și străinul se așeză alături pe iarbă, expirând un rotocol de fum. Toma ezită o clipă, apoi se așeză la loc pe treaptă.

Spuse: „Frumoasă zi!" „Da, numai bună de murit!", completă hâtru celălalt, și adăugă: „Mai bine decât în frig și-n glod, nu?" Râseră. Ciudat, chipul acelui om îi părea cunoscut lui Toma, de unde? Îl auzi întrebând: „Ai fost cumva la război?" Explozia furgonului i-l aruncă în brațe. Se prăvăliră grămadă în clisa drumului. Culcat cum era, se răsuci să vadă dacă soldatul acela mai trăiește... „Hei!" Toma privi spre străin: „Sunt cam ostenit, m-au furat gândurile. Ce spuneai?" „Păi... te-am întrebat ce slujbă ai." „Predau la clasa a patra. Dar dumneata?" Străinul întoarse capul spre largul curții, făcu un gest vag, „Ia, și eu pe-aici...", apoi îi răspunse privirii: „Scriu la *Timpul*." Să-l fi văzut cândva în redacția ziarului? Toma nu se putu stăpâni: „Ori ai fost și la război?" Străinul zâmbi ierbii: „Fost..." Apoi se aplecă, rupse cu grijă o tulpină de păpădie, zise: „Știi că buruiana asta n-are trebuință de albine?" „Cum adică?" „Uite-ia, se înmulțește singură, se copiază pe ea însăși!" Lui Toma nu-i venea să creadă. „Spun învățații", urmă celălalt, „că, dacă a apărut unde nu erau albine sau alte goange zburătoare, și-a făcut propriile ei copii și le-a împrăștiat prin lume cu vântul." Omul suflă asupra sferei de puf și aceasta se risipi în mici aerostate vegetale ce prinseră a naviga lin pe adierile văzduhului. Toma îi văzu unda de nostalgie din ochi și aproape c-ar fi vrut și el să plutească așa, în voia vântului... „Ai zburat vreodată cu balonul?", îl întrebă străinul. Revăzu imaginea trupului zburând prin aer și prăvălindu-se

asupră-i... Cu cine semăna omul ăsta? Îl auzi întrebând: „Să-mi fie cu iertare, dar la ce te fură gândul așa, când și când?" Toma privi iar fața aceea murdară de sânge și noroi, fața de pe care moartea nu apucase a șterge zâmbetul... Răspunse: „De!, războiul! Într-o zi o să-mi treacă." „Urât lucru, războiul, urât... Când eram puiandru, cutreieram pădurea și mă culcam adesea lângă izvor, și izvorul părea că șoptește așa, de unul singur... Acum, de m-aș întoarce, cred că aș auzi în loc doar vaiete și explozii..." Toma îl văzu culegând de pe jos tulpina de păpădie și privind-o melancolic. Pe ea mai rămăseseră câteva semințe zburătoare. „Uite", spuse străinul, „dacă ar fi și omul tot așa... omenirea, adică... să fim toți la fel... și să plutim prin aer ca semințele astea, care-ncotro... să nu mai fie războaie... și să trăim ca frați... cum ar fi?"

Soarele sta să apună, țigările se terminau. Pe furiș, Toma studia tot mai atent fața străinului: fruntea, sprâncenele, ochii... Întrebă: „Dumneata crezi în fantome?" Celălalt râse: „Eresuri scornite de babe!" Cu viclenie, Toma insistă: „Dar ceva tot o fi. Nu?" Străinul îl privi cu gravitate: „Materia și energia nu-s cunoscute pe de-a-ntregul. Iar fără a le fi pătruns înțelesul, n-ai cum ști ce este viața, ce este moartea..." „Dar Timpul?"

Din spate se auzi o voce de femeie: „Mihai-mamă, de ce nu-l poftești pe domnul în casă?"

Toma încremeni: „Mihai"?? Văzu în lumina amurgului că iarba pălise și că arborii aveau frunze ruginii. Simți că-l pătrunde frigul. Mihai... Unde dispăruse? Privi bine-bine în jur. Nimic. Se întuneca, dar în casă nu se aprinsese nicio lumină. Și era toamnă, TOAMNĂ!!

Întunericul sporea. Visa oare? Se aplecă să-și mai aprindă o țigară, iar lumina chibritului izbucni în explozia de soare a zilei de iunie. Grupuri-grupuri, copii plecau spre casele lor. Din depărtări nelămurite auzi vocea domnului Teodorescu: „Măi băiete, ce-i cu tine?"

Toma ridică de pe jos tulpina de păpădie, suflă asupra ei... și ultimele semințe își luară zborul.

Ceteri

de Constantin D. Pavel

Prefectul Bibliotecii Apostolice Vaticane Cassimo Dall Inizio Dei Tempi se așeză încet în jilțul capitonat cu catifea sângerie, aranjându-și cu un gest scurt faldurile rasei. Lumina unei lămpi de citit dreptunghiulare cădea, măsurată parcă la milimetru, pe perimetrul de lectură de pe biroul antic, din lemn de esență tare, făcând și mai profund întunericul din încăperea vastă pierdută în adâncurile clădirii seculare de pe Cortile Belvedere. Sub spotul lămpii trona un catastif mare, nu foarte gros, cu scoarțe din piele veche, legate cu curelușe subțiri, din aceeași piele uitată de timp.

Pe chipul pergamentos al bătrânului trecu ca o părere o grimasă, de parcă s-ar fi așteptat ca informațiile din dosarul descoperit de curând în arhivele Vaticanului să-i dea ziua peste cap. Pe bucata de carton gălbui care însoțea dosarul stătea scris de mână, cu penița,

locul de proveniență al documentului, anul în care fusese găsit şi codul unic de referință în cadrul Bibliotecii Vaticane: Sibiu, RO, 2001, VE-070888US1.

Deschise catastiful și inima îi tresări. Pe prima pagină stătea scris, mare, un singur cuvânt, *Ceteri*[1]. Iar în partea de jos, chiar pe centru, desenată cu vârful unei penițe fine, era stilizată o *sidus vasae*[2], simbolul a cărui semnificație reală era știută doar de câțiva prelați. Nu mai încăpea nicio îndoială, era ceea ce căutase vreme de mai bine de o jumătate de secol.

Cu degete tremurătoare, nerăbdător, cardinalul Cassimo Dall Inizio Dei Tempi, dădu pagina și începu să citească direct facsimilul reprodus perfect după documentul original, în aramaică, deși sub el era traducerea în limba latină.

JERUSALEM, 23 APRILIE 23 A.D.:

S-a produs o apariție neobișnuită pe cerul din Galileea. Un car strălucitor a fost văzut plutind în văzduh timp de mai multe ore, iar poporul s-a adunat cu sutele în zonă pentru a încerca să descopere ce este. Unii au susținut că ar fi o stea căzătoare, în timp ce alții au afirmat că este un semn de la zei. Autoritățile au trimis mesageri pentru a investiga incidentul.

---

1 *Ceteri* – Ceilalți (lb. lat.)

2 *Sidus vasae* – Nave stelare (lb. lat.)

Părintele dădu paginile, nerăbdător. Dosarul era plin cu astfel de mărturii, toate datate și localizate cu exactitate, copiate fotogramă cu fotogramă după notele originale, iar sub ele textele traduse în latină.

Se întoarse la începutul dosarului și continuă să citească.

JERUSALEM, 24 APRILIE 23 A.D.:

În urma incidentului de ieri, s-a descoperit că obiectul strălucitor văzut în văzduh nu a fost o stea căzătoare, ci o navă stelară sosită din cer. Aceasta a coborât pe pământ și niște ființe străine, necunoscute până acum, s-au dat jos din navă și au început să vorbească cu localnicii. Au folosit o limbă neînțeleasă, dar cu toate acestea au fost capabili să comunice, spun unii martori, prin intermediul gândurilor transmise de la ei la oameni și invers. Străinii sunt pașnici, nu prezintă nicio amenințare.

JERUSALEM, 14 MAI 23 A.D.:

Ființele din ceruri sunt considerate acum ca fiind unii dintre cei mai mari învățători ai tuturor timpurilor. Ei au venit pentru a transmite mesaje de iubire, pace și unitate omenirii. După mai multe întâlniri cu autoritățile, au fost de acord să lase pe Pământ o delegație formată din șase ființe, care au misiunea de a-i învăța pe oameni despre lumea și societatea din care vin. Se crede că acest eveniment va schimba pentru totdeauna cursul istoriei umanității.

XI'AN, 8 AUGUST 523 A.D.:

Pe cerul nopții a apărut o lumină strălucitoare, la marginea orașului. Localnicii au fost uimiți să vadă cum un vas străin s-a apropiat lent de pământ și s-a oprit pe o colină din apropiere. În scurt timp, din obiect au coborât niște ființe necunoscute. Acestea au fost întâmpinate cu teamă și scepticism de către localnici, dar asta până când au început să comunice cu ei, prin intermediul gândurilor transmise direct în mintea oamenilor.

XI'AN, 10 AUGUST 523 A.D.:

După două zile de interacțiune cu localnicii, s-a aflat că ființele străine vin dintr-o lume stelară îndepărtată și că au poposit pe Pământ cu un scop specific. Ei sunt Învățători care au misiunea de a călători printre stele în căutare de alte civilizații și de a le ajuta pe acestea să evolueze spre unitate cosmică, prin intermediul iubirii şi păcii.

XI'AN, 14 AUGUST 523 A.D.:

Învățătorii veniți din stele au petrecut câteva zile cu localnicii, oferindu-le cunoștințe și tehnologii pe care aceștia nu le-au mai văzut până atunci. Străinii au fost surprinși de nivelul înalt de dezvoltare a culturii chinezești, întreaga lor experiență pe Pământ fiind una pozitivă. După ce și-au împărtășit cunoștințele, au urcat în nava lor celestă și au dispărut în univers, lăsând în rândul localnicilor uimire și inspirație.

XI'AN, 16 AUGUST 523 A.D.:

Vestea despre venirea învățătorilor din altă lume a ajuns la curtea Împăratului, care a fost năucit de eveniment. El a numit o echipă care să cerceteze fenomenul, iar cronicile timpului au înregistrat întâmplarea ca fiind una dintre cele mai importante întâlniri între oameni și ființe extraterestre.

ROMA, 23 IUNIE 844 A.D.:

Un obiect neidentificat a fost văzut zburând pe cer deasupra Colosseum-ului, lăsând în urmă o dâră strălucitoare de lumină. Observatorii au raportat că obiectul a coborât pe un câmp din apropiere și a dispărut imediat din vedere.

ROMA, 25 IUNIE 844 A.D.:

După două zile de căutări intense, un grup de călugări a descoperit obiectul aflat pe câmp. Era ascuns într-un fel de bășică transparentă, dar care oglindea ca un tablou fidel câmpia din jur. Aceștia au fost mirați să constate că obiectul era un fel de corabie zburătoare venită din cer, purtând printre stele ființe necunoscute. Sfinți sau diavoli?

ROMA, 27 IUNIE 844 A.D.:

Două zile s-au străduit călugării să comunice cu ființele din afara lumii, dar acestea au fost reticente și distante. Cu toate acestea, oamenii au reușit să afle că vizitatorii căutau resurse pentru a-și repara nava, ca să-și poată continua călătoria prin univers.

ROMA, 30 IUNIE 844 A.D.:

După ce au interacționat vreme de câteva zile, extratereștrii au dezvăluit călugărilor anumite lucruri despre tehnologia lor avansată, în schimbul materialelor necesare pentru nava lor. Călugării au primit tehnologie de comunicare, sfaturi medicale nemaiauzite și cunoștințe avansate de matematică, geografie și astronomie.

ROMA, 6 IULIE 844 A.D.:

După o săptămână în care fierarii aduși de călugări au muncit din greu pentru a forja un metal nemaivăzut, din care ființele extraterestre au confecționat piese cu care și-au reparat nava, acestea și-au luat la revedere și au părăsit Pământul. Călugării au înregistrat întreaga experiență în cronici, subliniind astfel una dintre cele mai uimitoare și neașteptate întâlniri între oameni și ființe venite din cer.

BERLINER ZEITUNG, 10 MARTIE 1123 A.D.:

În noaptea trecută, o trăsură celestă a fost văzută deasupra orașului Berlin, lăsând în urmă o dâră strălucitoare de lumină. Mulți locuitori ai orașului au fost uimiți de ceea ce au văzut și se întreabă ce ar putea însemna apariția.

THE LONDON GAZETTE, 3 APRILIE 1238 A.D.:

O corabie zburătoare fără vele a fost văzută plutind pe deasupra Londrei în cursul nopții trecute. Martorii oculari raportează că aceasta a fost o apariție misterioasă și îngrijo-

rătoare, care a lăsat în urma ei o dâră luminoasă și s-a mișcat foarte rapid pe cer.

LE PETIT JOURNAL, 12 MAI 1457 A.D.:

Un grup de călători nemaivăzuți venit din cer s-a așezat în piața centrală din Paris, dornici să interacționeze cu oamenii. Aceștia păreau prietenoși și doritori să cunoască mai multe despre cultura și obiceiurile oamenilor. Mulți locuitori ai Parisului s-au adunat în jurul lor, fascinați de prezența lor neobișnuită. După câteva ore, ciudații musafiri și-au luat rămas bun și au dispărut cu trăsura lor zburătoare într-un glob de lumină ca un al doilea soare.

DIE PRESSE, 6 OCTOMBRIE 1523 A.D.:

Un obiect neidentificat a fost observat pe cerul Vienei, într-o frumoasă seară de toamnă. Observatorii au raportat că acesta se deplasa rapid și avea o lumină strălucitoare. În urma acestui eveniment, cercetătorii au început să studieze fenomenul, care se pare că s-a manifestat şi în alte locuri, precum şi în alte dăți, și să analizeze posibilele explicații științifice pentru aceste apariții.

BUDAPESTER ZEITUNG, 15 APRILIE 1777 A.D.:

Şapte oameni cenuşii, mici de statură, au apărut în piața centrală din Budapesta, încercând să comunice cu oamenii. Aceștia păreau interesați să învețe mai multe despre cultura și societatea umană, iar locuitorii din Budapesta au împăr-

tășit multe cunoștințe cu ei. După câteva ore, vizitatorii au părăsit orașul, dispărând unul după altul într-o fantă galbenă de lumină.

WIENER ZEITUNG, 15 IULIE 1789 A.D.:

Un grup de ființe nemaivăzute a coborât dintr-o trăsură fără cai venită din cer într-o piață din Viena, speriind populația locală. Ciudatele exemplare s-au comportat pașnic, încercând fără succes să comunice cu vienezii. După câteva ore, au părăsit orașul în aceeași trăsură cu care au venit.

HAMBURGER ZEITUNG, 2 MAI 1792 A.D.:

Un obiect neidentificat a fost observat zburând pe deasupra Hamburg-ului, târziu în noapte. Observatorii au raportat că obiectul avea o formă ciudată, ca un dovlecel gros și lung, și că emana o lumină puternică. Oamenii sunt îngrijorați și speră că nu există vreo amenințare la adresa orașului.

FRANKFURTER ZEITUNG, 19 IUNIE 1804 A.D.:

Patru ființe mici și verzi s-au așezat în piața centrală a orașului Frankfurt, dornice să interacționeze cu oamenii. Acestea s-au arătat prietenoase și au împărtășit cunoștințe tehnologice avansate, precum și informații nemaiauzite despre sistemul stelar din care provin. Doi profesori de la Universitatea din Frankfurt, aflați întâmplător acolo, au rămas foarte uimiți și au sperat că vor mai avea ocazia să întâlnească astfel de ființe în viitorul apropiat.

MÜNCHENER ZEITUNG, 5 IULIE 1820 A.D.:

Cinci oameni albi ca laptele, foarte înalți, au intrat în plină zi în primăria din München, încercând să comunice cu liderii orașului. Păreau interesați să învețe mai multe despre cultura și societatea umană, iar liderii orașului au dorit să afle mai multe informații de la aceștia. După câteva ore, cei cinci au părăsit orașul, dispărând într-o perdea de lumină.

THE NEW YORK TIMES, 27 APRILIE 1823 A.D.:

Un obiect zburător misterios a fost observat deasupra New York-ului, provocând panică în rândul locuitorilor. Unii martori oculari susțin că au văzut o navă de dimensiuni mari, care se mișca rapid pe cer, în timp ce alții afirmă că a fost o lumină puternică, ce a dispărut brusc. Cercetătorii investighează evenimentul și încearcă să găsească dovezi ale acestei apariții.

THE TIMES OF LONDON, 15 MAI 1823 A.D.:

Ființe venite din afara Terrei au fost observate în diferite părți ale lumii, inclusiv în Anglia. Ele par interesate să interacționeze cu oamenii, încercând să comunice atât prin intermediul semnelor, al gesturilor, cât şi prin sunete şi chiar prin transmiterea gândurilor către anumiți martori umani. Oamenii de știință din întreaga lume încep să se intereseze de aceste apariții și să analizeze posibilele explicații științifice pentru aceste fenomene neobișnuite.

LE MONDE, 28 MAI 1844 A.D.:

În Franța, mai mulți martori oculari au raportat că au văzut extratereștri care au descins în mijlocul Parisului, într-un mod similar cu cel descris în urmă cu două sute de ani. Aceștia păreau interesați să învețe mai multe despre cultura umană și să comunice cu oamenii, iar mulți parizieni s-au adunat în jurul lor pentru a încerca să le vorbească. Aceste apariții neobișnuite au provocat un mare interes în Franța și în întreaga lume.

DER STANDARD, 12 IULIE 1848 A.D.:

În Anvers, mai mulți martori oculari au raportat că au văzut un obiect neidentificat pe cer, într-o seară de vară. Observatorii au susținut că acesta se mișca rapid și avea o formă neobișnuită, similară cu o tigaie cu capac, dar fără coadă sau toarte. Cercetătorii investighează evenimentul și încearcă să găsească explicații științifice acestei apariții neobișnuite.

EL PAÍS, 2 AUGUST 1850 A.D.:

În Spania, extratereștrii au fost observați în diferite zone ale țării, inclusiv în Madrid. Aceștia par interesați să învețe despre cultura și obiceiurile oamenilor. Mai mulți localnici s-au adunat în jurul lor pentru a încerca să comunice. Unii au devenit însă agresivi cu ciudații vizitatori, care au dispărut repede. Cercetătorii caută explicații științifice pentru aceste apariții, în vreme ce oamenii de rând se tem că ele ar

putea fi semne ale unei invazii a ființelor venite din alte lumi, cu gânduri nu tocmai creștinești. Cu toate acestea, nu există o dovadă clară cu privire la originea acestor ființe.

THE SYDNEY HERALD, 18 MAI 1864 A.D.:

În Australia, mai mulți fermieri au raportat că au văzut obiecte misterioase pe cer, care păreau a fi vase zburătoare de proveniență non-umană. Aceștia au susținut că obiectele misterioase se mișcau rapid și aveau forme neobișnuite, ba rotunde, ba lunguiețe, ba sub formă de stea cu mai multe colțuri. Observațiile au provocat un mare interes în rândul oamenilor de știință din Australia, declanșând o dezbatere intensă cu privire la posibilitatea existenței vieții extraterestre pe alte planete.

PRAVDA, 5 IANUARIE 1918 A.D.:

Mai mulți cetățeni au raportat că o navă străină a aterizat în piața centrală din Moscova. Oamenii au văzut cum o lumină puternică a început să emane din obiect, după care au fost martorii unei apariții neobișnuite: o ființă ciudată, cu membre subțiri și cap mare, a ieșit din navă și a început să comunice cu oamenii într-o limbă necunoscută, pe care însă unii au înțeles-o, dar în mintea lor. A afirmat că a venit în pace și a dorit să ofere informații despre cultura și tehnologia propriei sale civilizații.

Autoritățile locale au intervenit în forță, pentru a preveni orice incident nedorit, și a stabilit o zonă de securitate în ju-

rul obiectului și a ciudatei ființe. Comunitatea științifică a fost anunțată și se așteaptă ca legătura creată între ruși și ființa venită din stele să deschidă noi orizonturi în cercetarea vieții extraterestre.

THE CAPE TOWN GAZETTE, 20 MAI 1918 A.D.:

În Africa de Sud, mai mulți localnici, foarte speriați, au raportat că au văzut, vreme de mai multe nopți la rând, o serie de obiecte neobișnuite pe cer, care păreau a fi nave sosite din alte lumi. Aceștia au susținut că vasele se mișcau rapid și că aveau forme neobișnuite. Aparițiile tulburătoare au provocat o mare neliniște în rândul comunității locale, iar autoritățile au pornit o investigație, pentru a găsi explicații științifice cu privire la aceste fenomene, fără să excludă însă nicio ipoteză.

THE TIMES, 12 OCTOMBRIE 1918 A.D.:

În timpul Primului Război Mondial au fost raportate apariții neobișnuite pe câmpul de luptă din Franța. Câteva unități militare au susținut că au văzut obiecte neidentificate zburând pe deasupra lor și nu au putut explica mișcările acestora prin mijloacele tehnologice ale timpului. Aceste observații au fost luate în serios de către liderii militari și au fost investigate de serviciile secrete ale Aliaților. Deși nu a fost găsită nicio dovadă concretă, observațiile neobișnuite au alimentat speculațiile că forțe extraterestre ar putea fi implicate în conflictul mondial. Nu a fost găsită însă nicio do-

vadă concretă în sprijinul acestei ipoteze, iar speculațiile cu privire la posibila implicare a străinilor în conflictul mondial au rămas neconfirmate.

THE NEW YORK TIMES, 14 MARTIE 1945 A.D.:

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial au fost raportate apariții neobișnuite pe cerul Germaniei și a altor țări europene. Piloți de aviație ai Forțelor Aeriene ale Statelor Unite și ai altor națiuni aliate au susținut că au văzut obiecte zburătoare neidentificate care se mișcau rapid și aveau forme neobișnuite. Rapoartele ofițerilor au fost luate în serios de către superiori și investigate de serviciile secrete. Teoriile cu privire la posibila implicare a unor forțe extraterestre în conflictul mondial sau influențarea de către acestea a evenimentelor de pe câmpul de luptă au fost discutate în mod public și au ținut adesea prima pagină a jurnalelor de tip tabloid, înfierbântând mințile cetățenilor.

THE WASHINGTON POST, 10 IULIE 1947 A.D.:

În Statele Unite ale Americii au fost raportate apariții neobișnuite pe cer, care au fost descrise ca fiind obiecte zburătoare neidentificate (OZN). Observațiile au fost făcute de oameni obișnuiți, dar și de către piloți de aviație ai Forțelor Aeriene ale Statelor Unite. Se spune chiar că la Roswell, sediul comitatului Chaves din statul New Mexico, armata SUA ar fi recuperat un OZN prăbușit și ar fi scos din el cadavrele unor ființe extraterestre. Guvernul american nu a dat publi-

citării informații despre aceste observații și a negat că ar fi vorba despre fenomene care au vreo legătură cu tehnologiile sau cu viața extraterestră.

ROMÂNIA LIBERĂ, 17 IUNIE 1968 A.D.:

În noaptea de 16 iunie, în satul Câmpulung din județul Argeș, un obiect zburător neidentificat a fost văzut pe cer și a rămas staționar timp de câteva minute, înainte de a dispărea brusc. Oamenii au raportat, de asemenea, că au auzit un sunet strident și că au simțit o vibrație puternică în momentul apariției obiectului.

Martorii oculari au declarat că obiectul avea forma unui disc și că era luminos și colorat în nuanțe de roșu și verde. Mulți localnici au ieșit din case pentru a vedea mai bine fenomenul, iar unii au făcut fotografii și înregistrări audio.

În timp ce unii au speculat că acesta ar putea fi un obiect zburător extraterestru, autoritățile au declarat că fenomenul ar putea fi explicat prin activități militare sau meteorologice. Cu toate acestea, nu a existat nicio explicație oficială cu privire la natura acestui fenomen.

EVENIMENTUL ZILEI, 27 IUNIE 1998 A.D.:

În seara zilei de 14 iunie, în București a avut loc o întâlnire uimitoare între o femeie, numită generic Elena, pentru a-i proteja intimitatea, și o ființă extraterestră.

Potrivit relatărilor, Elena se afla într-o parcare retrasă din zona Pieței Unirii, când a observat un obiect neobișnuit

pe cer. La început a crezut că e un balon meteorologic, dar când obiectul s-a apropiat de ea, a realizat că era ceva cu adevărat neobișnuit.

Obiectul avea formă de disc și un diametru de aproximativ opt metri. Când s-a oprit, un fel de abur a ieșit de sub el şi o ușă s-a deschis în partea inferioară. Din el a pășit afară o ființă înaltă de vreo 2,5 metri, îmbrăcată într-o combinație de material metalic și textil. Avea o față umanoidă, cu ochi mari și negri, fără pleoape.

Elena a fost terifiată la început, dar ființa a început să comunice cu ea prin intermediul gândurilor, explicându-i că vine de pe o planetă îndepărtată și că a sosit pe Pământ pentru a ne ajuta să evoluăm ca specie. Ființa a afirmat că Pământul a fost vizitat de extratereștri dintotdeauna și că aceştia s-au implicat adesea în dezvoltarea societății şi a tehnologiei omeneşti.

Elena a fost extrem de șocată de întâlnire și imediat după ce extraterestrul a plecat, ea a notat totul și a făcut desene detaliate ale ființei din ceruri, pe care le-a prezentat ulterior experților în domeniul OZN-urilor. Când a ajuns acasă, a început să aibă viziuni și vise foarte detaliate despre întâlnirea de gradul III din acea seară.

Deși această întâlnire este considerată de către specialiştii în ufologie ca fiind unul dintre cele mai detaliate contacte cu ființe extraterestre care a avut loc în România, ea încă este controversată și n-a putut fi dovedită prin mărturii ale altor persoane. Cu toate acestea, există o comunitate de cer-

cetători ai fenomenului OZN care continuă să investigheze incidentul și să caute explicații pentru întâlnirea neobișnuită dintre Elena și ființa extraterestră.

Ultima notă din dosar făcu inima părintelui Cassimo Dall Inizio Dei Tempi să bată nebuneşte, fiindcă recunoscu scrisul pe care, de atâta amar de vreme, nu-l mai văzuse. Citi cu nesaț nota originală.

TERRA, 7-SOL 47628473 G.E. – 2000 A.D.:

Înțelegerea și explorarea universului a fost întotdeauna o misiune importantă pentru noi. De-a lungul timpului, am descoperit multe lumi și am întâlnit multe civilizații, dar Terra a fost mereu o destinație specială pentru noi.

Cu două mii de ani în urmă, am descoperit o planetă micuță, dintr-un sistem solar aflat la marginea Galaxiei, care prezenta semne de viață. Am trimis o echipă de cercetători să studieze planeta și să înțeleagă mai bine speciile care o locuiau. Am descoperit o varietate uimitoare de vietăți, de la microorganisme până la animale și ființe inteligente.

În timpul explorării noastre, am încercat să ne prezentăm în mod pașnic și am evitat să intervenim în viața locuitorilor planetei. Cu toate acestea, în timp, am fost descoperiți de oameni și am fost martorii unor reacții diferite din partea lor. Unii au fost curioși și interesați să învețe mai multe despre noi, în timp ce alții ne-au considerat o amenințare și au încercat să ne înlăture.

În ciuda acestor reacții diferite, ne-am continuat misiunea de explorare a Pământului și am observat cum oamenii au evoluat și au dezvoltat – cu un pic de ajutor, adesea neștiut – tehnologii avansate. De-a lungul anilor am fost martorii unor momente semnificative în istoria omenirii, războaie devastatoare, dar și realizări remarcabile.

Ne-am bucurat să vedem cum oamenii au dezvoltat interes pentru călătoriile spațiale și pentru explorarea universului și am fost încântați să vedem cum Terra a devenit un loc de întâlnire pentru multe civilizații din Galaxie.

Suntem în continuare în căutarea unui dialog pașnic și a unei colaborări cu oamenii și cu alte civilizații din univers. Și sperăm ca în viitorul apropiat să putem împărtăși cunoștințe și tehnologii cu adevărat revoluționare cu pământenii, pentru ca Omenirea să evolueze și să prospere în pace și armonie cu toate celelalte lumi din Univers.

Cardinalul ridică ochii din dosar, zâmbi larg, închise coperta veche de piele şi oftă mulțumit. N-avea de ce să îşi facă griji. Totul era exact aşa cum trebuia să fie.

Întinse mâna către lampă, apăsă butonul aurit și cufundă biroul într-un întuneric total. Se ridică apoi din jilțul vechi și se îndreptă spre o uşă ascunsă în peretele din spate. În bezna din încăpere, pielea lui strălucea vag, învăluindu-l într-un halou alb-albăstrui care se vălurea ușor la fiecare pas...

Insula Marei

de Dan Ninoiu

Insula pe care-o vedea în fiecare dimineață atunci când privea pe fereastră se afla destul de aproape de țărmul continental. Orice persoană care ar fi apucat să intre pe străduța îngustă și pietruită care trecea prin spatele casei ei și ar fi urcat dealul care ducea spre cetățuia veche ar fi putut să o admire, de pe culme, în toată splendoarea: era mai mult lată decât putea să vadă de pe țărm, foarte verde și umbrită de mulțimea de arbori care o acopereau, înconjurată de o apă care își schimba culoarea dintr-un albastru azuriu, la prânz, spre un smarald ca-n poveștile cu zânele pădurilor, odată cu venirea după-amiezii; totodată, turistul ar fi putut remarca faptul că partea nordică a muntelui de pe insulă era aproape permanent acoperită de nori groși, ca și când n-ar fi dorit să-și arate continentalilor întreaga-i măreție.

Pe toată perioada vacanței de vară, Mara își instituise un fel de cartier general în preajma turnului aflat în interiorul cetățuii. Câteodată, privind insula din turn, practic de pe punctul cel mai înalt al cetățuiei, fata se întreba dacă locuitorii insulei avuseseră vreodată curiozitatea să escaladeze muntele până sus, pe pisc; și dacă cei de acolo puteau să facă plajă pe nisipul pe care ea-l vedea, de la depărtarea de la care privea, că era alb, de un alb strălucitor cum nu mai văzuse decât în documentarele de pe National Geographic. Probabil că datorită vârstei – anul acesta urma să împlinească doisprezece ani –, dar și faptului că privea în fiecare zi insula, întrebările pe care și le punea puteau fi considerate de-acum o încercare de cunoaștere, în locul unei curiozități personale, mai ales că veneau de la un copil care încă n-avea voie să plece neînsoțit pe stradă decât până la simigeria din capătul vestic al drumului.

Cu toate că insula nu era departe, fata nu știa pe nimeni, dintre colegii săi de la școală sau dintre vecini, care să vorbească despre ea, să spună că fuseseră vreodată acolo, că urcaseră crestele acelea înnourate, ca să-i poată răspunde la întrebări. Nici măcar prin oraș nu dăduse nas în nas cu vreun locuitor al insulei, pe care – trebuie să spunem aici – îi vedea a fi cu totul diferiți față de ceilalți oameni care trăiau pe continent. Cum? Nu ar fi putut să argumenteze, dar **ea știa**, chiar știa că erau diferiți.

Deja plănuise ca atunci când avea să crească suficient încât să poată câștiga propriii bani și să dețină permis de conducere, avea să-și cumpere o barcă mică, doar cu două locuri și cu o magazie micuță sub panoul de comandă, pentru bagaje, o bărcuță doar a ei, cu care să străbată marea peste tot unde va pofti. Prima dată, însă, voia să pună piciorul pe insula verde, cu muntele ascuns de nori, fiindcă își dorea să-i simtă nisipul plajelor sub tălpi, să-și spele picioarele în apa de smarald și să hoinărească prin pădurile dese și întunecate până avea să dea de un luminiș însorit. Apoi să urce muntele, prin nori, până în vârf, să simtă roca dură sub talpa bocancului și să audă foșnetul frunzelor și al crenguțelor uscate, la fiecare adiere a vântului, prin pădurile umbroase de la poalele lui. Și atunci **va ști** dacă razele soarelui străbat norii și ajung pe insulă, sau nu; dacă pădurile și locuitorii insulei se pot bucura de strălucirea binefăcătoare și caldă, dacă miriadele de stropi ai valurilor care se sparg de țărmul stâncos le reflectă strălucirea.

Pentru o fetiță de 12 ani intra oarecum în sfera normalității înclinația către misterele nedezvăluite, fascinația față de enigmele care frământau oamenii de știință ori pasiunea pentru toate lucrurile vechi care zăceau uitate în cotloanele vremii, care aveau însă o poveste de spus. Toate acestea i se păreau interesante și era de așteptat ca și insula să i se pară a fi o lume ne-

cunoscută, plină de mister. Poate că asta o și atrăgea – acea linie subțire de demarcație între cunoaștere și imaginație, generatoare de povești nemaiîntâlnite.

Așa se face că, într-o bună după-amiază lâncedă de duminică, atunci când căldura cotropea orașul și oamenii picoteau la umbra binefăcătoare a măslinilor, Mara și-a procurat din casa Danei – desigur, fără ca aceasta să observe în vreun fel – binoclul *Acela,* care fusese al bunicii, obiect pe care cei mari îl făcuseră uitat într-un cufăr aburcat la mansardă. Era sigură că Dana nu-i va simți lipsa, pentru că n-o văzuse niciodată folosindu-l, iar întovărășirea sa cu acel obiect vechi părea să fie de bun augur pentru ambele părți: Mara îl botezase Lucky (în memoria motanului galben-tigrat de care se atașase pe la vârsta de șase ani), iar în schimb noul Lucky îi aducea mai aproape lumile din interiorul Insulei Verzi. Deveniseră astfel de nedespărțit, ai spune că erau chiar prieteni, fiindcă fata îl căra pe Lucky oriunde mergea: la școală, ascuns într-o încăpere secretă din ghiozdan, în dormitor așezat cu atenție sub pernă, în vacanțele scurte pe care le petrecea cu familia pe la munte ori în alte locuri pitorești. Devenise parte a familiei, iar Dana nu dăduse vreun semn că ar fi observat că vechiul Lucky al bunicii își găsise un nou companion de joacă.

Așa se face că vacanța de vară a reprezentat pentru Mara cel mai frumos și mai așteptat moment al anului.

Îndată după ce se trezea și servea un mic dejun frugal, înfulecat rapid – o cană mare de lapte cu cereale și unt cu magiun –, Mara își trecea după gât cureaua subțire de care atârna Lucky, și împreună cu acesta escalada voinicește ruinele fostei cetăți romane de pe deal, locul magic care străjuia destoinic marea și orașul. Deși putea vedea Insula Verde încă de pe străduțele pietruite care duceau către fortificație, trecând pe sub apeductul vechi de secole, acolo unde priveliștea pe care o avea de la înălțimea turnului de apărare era una inegalabilă. Și de fiecare dată, în adierea brizei care făcea ca zilele călduroase să fie mai ușor de suportat, rămânea să contemple frumusețile pe care, cu ajutorul lui Lucky, i se aducea atât de aproape, încât putea simți briza și mirosul de vreascuri udate de apa mării, ca și când ar fi fost acolo, lângă ele.

De la refugiu putea să privească în detaliu copacii umbroși ai insulei, plaja cu nisipul sălbatic și alb, presărată cu crengi uscate doborâte de vreo furtună, valurile de smarald care se spărgeau înspumate de țărm și care-i umezeau tălpile și îi curățau amestecul de boabe fine și cochilii măcinate mărunt de secolele care trecuseră peste ele.

Și atunci Mara a realizat că nu avea cum să aibă picioarele în apă, decât dacă... și-l îndepărtă pe Lucky de la ochi. În fața sa se desfășura, de un alb aproape orbitor, plaja pe care-o privise în urmă cu câteva clipe.

Valurile mării se spărgeau ușor de țărm, în mișcarea lor domoală și neostoită de-a lungul anilor, cu un zgomot lin. De pe țărm, marea nu mai părea de un verde-smarald, ci de un albastru profund și intens, în bătaia soarelui. Iar dincolo de mare, pe o stâncă descărnată de vegetație, turnul fortăreței din oraș veghea de veacuri, semeț, bărcile, velele și șalupele care adăstau în port, precum și rutele maritime ale acestora.

Intrigată, Mara se ridică și privi în jur. Spre marea ei surprindere, în mâini nu-l mai avea pe Lucky, ci ținea de mână un băietan de un blond spălăcit, uscățiv și deșirat, care o privea zâmbind.

Speriată, dădu drumul degetelor acestuia și-l împinse cât colo, îndepărtându-se nedumerită.

— Ei bine, rosti acesta, cum este?

— Rămâi unde ești! Şi nu te-apropia de mine! Mai întâi spune-mi unde sunt și cine ești tu, strigă Mara înfricoșată, dar și intrigată.

După care își roti privirea împrejur, căutând să înțeleagă unde se găsea.

— Și cum se face că sunt aici... și cum am ajuns într-o clipită de acolo? mai adăugă, arătând cu degetul spre fortăreața care se zărea, impunător de albă, pe dealul de dincolo de ape.

— Eu cred că sunt prietenul tău, din moment ce mi-ai pus și un nume, zâmbi cu toată fața băiatul.

— Ți-am pus eu nume?!

— Desigur. Mă porți cu tine peste tot: la școală, în vacanțe, în drumeții. Ba chiar dormi cu mine sub pernă.

— Nu cred că ai loc sub perna mea, chicoti fata. E destul de îngust acolo.

— Ba da, am, cât ar fi de îngust. Pentru că sunt mult mai mic în realitate.

— Cum să fii mai mic atâta vreme cât văd că ești cu muuult mai mare decât spui. Ești cu muuult mai mare și decât mine, iar eu nu am loc sub pernă.

— Nu ești deloc atentă, spuse băiatul, și se așeză pe nisip, întinzându-se cât era de lung pe plajă și înmuindu-și picioarele în apa mării. Oh, am și uitat ce plăcut este să ai trup din nou... lasă-mă câteva clipe, vreau să mă bucur de apă, de soare, de nisip, de...

— Nu mă asculți deloc, se îmbufnă pe bună dreptate Mara. Și nici nu vrei să-mi răspunzi la întrebări, nu vrei să-mi spui cine ești și cum ai ajuns să dormi la mine sub pernă.

— Am spus că tu dormi, nu eu, râse el. La cât te zvârcolești în pat, cine ar putea să doarmă sub perna ta?

— Aaa, ce faci acum, mă ironizezi?

— Nici nu-mi trece prin cap...

— Atunci fii bărbat și asumă-ți identitatea. Hai, spune cine ești și cum am ajuns eu aici?

— De mai bine de un an sunt prietenul tău cel mai bun, ți-am mai spus-o și ți-o repet; ar trebui să știi asta, că doar mă iei cu tine peste tot.

— Nu iau pe nimeni cu mine pe unde merg, replică înciudată Mara, după care începu să enumere: la școală e exclus, pentru că merg singură sau cu Dana, cu părinții merg în vacanțe, prin oraș mă plimb singură... și apropos, te rog să mă scuzi, dar tu nu pari să fii deloc Dana, și nici cu părinții mei nu semeni.

— Și atunci?... – întrebă zâmbind băiatul.

— Și atunci înseamnă că vrei să mă duci de nas, pufni furioasă fata.

— Ba nu, asta înseamnă că nu contez foarte mult pentru tine; mi-ai frânt inima, fiindcă nu suntem așa de buni prieteni după cum credeam...

— Băi băiatule, până acum cinci minute credeam că ești om de înțeles, dar ești mai rău decât îmi închipuiam și nu mai vreau să vorbesc cu tine de-acum înainte. Păcat că nu-l am pe Lucky, să te bat cu el în cap! se supără fata și se ghemui pe nisip, plângând.

— Uite, vezi, ți-amintești de mine doar când ai nevoie!

— Ce vrei să spui?

— Că, de fapt, sunt cu tine, așa că n-ai nevoie să mă bați... cu mine... însumi, chicoti el.

— Adică... ce vrei să spui?

— Adică eu sunt prietenul tău, cel care te însoțește peste tot și pe care tu îl strigi Lucky; iar dacă tot mă iei cu tine peste tot, mi-am spus c-ar fi frumos să te iau și eu cu mine unde ajung, că de-aia sunt buni prietenii.

— Stai puțin, că m-ai pierdut pe drum. Cum zici am ajuns eu aici? Ai putea să-mi spui cum ai făcut asta?

— Simplu, spuse băiatul, ridicându-se și luând o mină serioasă. M-ai readus la viață luându-mă cu tine peste tot; la fel cum proceda și bunica ta atunci când era de vârsta ta.

— Așa... șiii? Ce treabă are bunica mea cu tine și cu toate astea? Ea e acum bătrână și cred că i-ar fi destul de greu să urce până la cetate. Cu atât mai puțin, să ajungă pe plaja asta.

— Acum da, dar și bunica ta a fost tânără cândva. Pe când nici tu, nici mama ta nu erați, și bunica ta avea vârsta pe care o ai tu acum, ei bine, crede-mă pe cuvânt, îi plăcea foarte mult să mă însoțească la tot felul de plimbări prin lumea mea.

— Nu pot să cred așa ceva. Adică, vrei să spui că și bunica te lua cu ea peste tot?

— Bineînțeles. Ea m-a purtat printr-o mulțime de locuri frumoase din lumea ei, iar eu, ca să o răsplătesc, i le-am adus aproape pe cele inaccesibile, să se bucure de ele. Am condus-o prin lumea mea, oriunde-și dorea să ajungă. Și vreau să-ți spun c-a mers aproape prin toate locurile pe care și tu îți dorești să le vezi. Chiar și deasupra norilor, cândva.. eheheee! Aveam înțelegerea noastră, ca în fiecare duminică să o smulg din lumea ei, preț de câteva minute, și să o port prin lumea mea, arătându-i lucruri pe care nici măcar nu le visa.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— A intervenit... viața. Bunica ta a crescut și n-a mai avut nevoie de compania mea. Au apărut altele: fiorul primului sărut, un băiat care i-a furat pentru totdeauna inima, apoi a venit pe lume mama ta și lumile prin care am purtat-o au devenit doar frumoase amintiri.

— Să înțeleg că ai procedat și cu mine la fel astăzi?

— Întocmai. Am vrut să te ajut să evadezi din lumea ta, așa că te-am purtat aici și ți-am oferit șansa să vezi cu ochii tăi insula la care râvnești de atâta vreme. Te-am adus ca să vezi cum e să fii acolo unde îți dorești, să simți apa și să calci nisipul, să mergi printre copacii ăștia umbroși... apoi te voi duce până sus, pe vârful acela de munte – și arătă spre muntele ascuns în spatele norilor.

— Faci tu asta pentru mine? exclamă Mara, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Ce frumos! Nimeni n-a mai făcut așa ceva pentru mine vreodată.

— O, ba da, în fiecare zi cineva face ceva pentru tine, să nu uiți asta niciodată. Doar că lumea mea nu poate fi văzută decât prin ochi de copil. Adulții n-o pot vedea, ceea ce e bine... căci astfel sunt ascunse defectele care apar atunci când creștem.

— Asta înseamnă că mă vei mai lua cu tine pe insulă?

— Desigur. Și o să fac lucrul ăsta în fiecare zi în care o să mai fii copil, îți promit. Te voi aduce mereu în lumea mea, pe insula ta.

Foarte bucuroasă auzind aceste cuvinte, Mara se repezi la el și îl îmbrățișă cu toată puterea, strângându-l la piept, cu ochii închiși.

Briza se înteți câteva clipe, răsfirându-i părul, în vreme ce soarele pornea să scapete spre ascunzișul său din mare. Văzut de pe turnul fortăreței, cu cerul aprins în portocaliu, apusul era unul de vis.

— Mulțumesc, mulțumesc mult, Lucky! șopti fata recunoscătoare, cu obrajii umeziți de lacrimile descoperirii primului ei prieten.

Și strânse încă o dată la pieptu-i firav bătrânul binoclu al bunicii.

— O să ne construim, împreună, amintiri de neuitat, Lucky!

Și porni să coboare pe ulițele pietruite care curgeau ondulate dinspre fortăreață spre oraș.

Interferențe

de Sorin Nină

Mergeam pe strada 23, să-mi iau un hotdog. Făceam asta în fiecare zi fiindcă ador felul în care îi potrivește din sosuri Bill. L-am întrebat de unde își procura minunățiile acelea și mi-a explicat, zâmbind, că le face singur și că rețetele vor dispărea odată cu el.

În timp, de la plăcere am ajuns la dependență. Mergeam la birou numai cu gândul la pauza de masă și la momentul binecuvântat când aveam să-mi procur prețiosul produs.

Bill avea tot timpul clienți, dar se mișca repede și nu gătea de mântuială, așa că toată lumea era mulțumită. M-am așezat la o coadă de maximum trei minute.

Atunci s-a întâmplat.

O voce de femeie mi-a spus pe un ton autoritar:

— Dacă nu pleci acum de la coadă, în nouă secunde vei fi ucis.

Am privit în jur, să-l văd pe autorul glumei nesărate și să-i zic vreo două-trei vorbe de duh. Nu-mi vorbise nimeni. Am ales însă să fiu eu prostul clasei și să o cred, așa că am rugat pe cineva să-mi țină câteva clipe locul și m-am îndepărtat.

Patru secunde mai târziu, o furgonetă a intrat în viteză pe trotuar, exact în locul unde mă aflasem cu câteva secunde în urmă și a spulberat vreo cinci oameni, rănind alți doisprezece. Printre decedați se numără, din nefericire, și Bill, care pieri cu tot cu rețetele lui minunate de sosuri. Am oftat extrem de afectat, gândindu-mă cu jale că n-aveam să mai ating niciodată nirvana alimentară fără el.

Sistemul medical și-a făcut datoria, așa că cinci ambulanțe au venit în grabă, cu sirenele pornite, au încărcat morții și supraviețuitorii și duse au fost.

O mașină de poliție a oprit cu scrâșnet de frâne. Din ea au coborât doi ofițeri înarmați. Unul dintre ei a deschis ușa furgonetei, însă înăuntru nu era decât o cărămidă îndesată peste accelerație.

— Pleacă urgent de-acolo și ascunde-te după trecători, altfel vei fi împușcat!

N-a apucat să termine, că doi oameni au căzut lângă mine, secerați, iar ceilalți au început să fugă, disperați, în toate părțile, ciocnindu-se haotic unii de alții.

— Intră în blocul verde de lângă tine! Nu, orbule, nu spre cel albastru. În cel de lângă!

Am ajuns în fața intrării. Ușa era blocată.

— Formează 5-2-5.

M-am executat și ușa s-a deschis automat.

— Mergi la ultimul etaj, mi-a ordonat vocea.

În timp ce urcam, am întrebat, vorbind de unul singur.

— Cine ești?

— Vocea din capul tău.

— Ce ești, un înger păzitor, cumva?

Vocea a râs, amuzată.

— Poți zice și-așa. Sunt administratorul tău.

— Exiști?

— Da, altfel cum m-ai putea auzi?

— Că veni vorba, cum de te-aud? Am vreun cip în cap? E 5G-ul băgat în toate astea?

— Nu! Dar folosim un sistem de comunicare ce se bazează pe o descoperire revoluționară. În anumite condiții, un om poate recepționa ca un radio, anumite frecvențe, proprii fiecărei persoane.

Liftul s-a oprit la etajul 45. Vocea a intervenit, alarmată.

— Vești proaste. Ai trei exterminatori după tine, înarmați și gata să te scoată din joc. Sunt în lift și au ajuns la etajul doi. În 18 secunde vor ajunge la ultimul etaj.

— Ce pot să fac?

— Urcă pe acoperișul clădirii. Ușa e deschisă.

Pe acoperiș am ajuns în fugă. Ideea unei întâlniri cu exterminatorii nu-mi surâdea deloc. Încercarea mea de

a baricada ușa de acces s-a soldat cu un semi-eșec, fiindcă atunci când îți tremură mâinile de spaimă, ai toate șansele să faci treabă de mântuială.

— Lasă prostiile! Sârmele alea nu-i vor opri. Dacă vrei să scapi, trebuie să sari urgent pe cealaltă clădire.

— Ce vorbești, soro?!

M-am dus să văd despre ce distanță vorbea. Și mi s-au înmuiat genunchii.

— Poate în visele tale! i-am zis. Am ratat prezența la Olimpiadă, pentru că n-am făcut sport în viața mea și între clădiri sunt vreo patru metri. Poate îți place să vezi oameni căzând de la înălțime...

— Atunci rămâi și mori!

Am auzit cum un picior a lovit puternic în ușa zăvorâtă de mine. Sunetul acela mi-a dat curaj. Mi-am zis *fie ce-o fi,* mi-am luat avânt și am sărit. Am avut un noroc porcesc. Am aterizat cu bine pe cealaltă clădire. Însă nici n-am apucat să mă scutur de praf, că vocea s-a şi făcut din nou auzită.

— Vezi că ai o parașută lipită de casa scărilor. Pune-ți-o și sari pe clădirea mică de lângă bloc.

Mi-am pus parașuta în spate și m-am uitat atent, să îmi dau seama unde ajung. Blocul pe care urma să aterizez era o piticanie de doar 17 etaje, dar din nefericire la vreo 20 de metri depărtare.

— Nu-i cam departe?

— Folosește mânerele de ghidaj și-l nimerești.

Între timp, exterminatorii mă luaseră la ochi și încercau, ca într-un poligon de tir aflat la înălțime, să mă nimerească cu gloanțe dum-dum, trase din pistoale cu amortizor.

N-am mai stat pe gânduri și m-am aruncat în hău.

Am avut câteva clipe să mă îngrijorez dacă mi-am pus sau nu hamurile bine, apoi, spre bucuria mea nemărginită, parașuta s-a deschis și am cârmit-o din mânere spre blocul pe care trebuia să aterizez.

M-am rostogolit pe acoperiș și parașuta s-a înfășurat strâns în jurul meu.

Vocea m-a băgat imediat în viteză:

— Nu te mocăi. O frânghie te așteaptă agățată. Coboară în rapel.

M-am executat fără discuții, fiindcă între noi se stabilise deja o relație de încredere, deși, după umila mea părere, era mult mai comod să ajung la parter cu liftul. Dar până acum vocea îmi semnalase cu mare promptitudine pericolele și-mi găsise căi de scăpare, așa că nu avea niciun rost să mai comentez.

Când am ajuns la etajul unu, vocea mi-a cerut să mă arunc pe o mașină de gunoi care tocmai trecea pe lângă mine.

În dreptul unei frizerii de cartier mi s-a cerut să cobor și să mă instalez pe al treilea scaun de la stânga la dreapta, apoi să mă las în voia stilistului. În zece minute eram blond, creț și aveam extensii.

Ieșit din frizerie, o motocicletă de viteză, cu o tipă de cursă lungă călare pe ea, a scrâșnit din frâne și a oprit la milimetru, de-am zis că mă ia sub roți.

— Urcă-te, până nu-ți iau din nou urma exterminatorii.

M-am suit în spatele ei. M-a dus între niște pubele, unde a schimbat hainele ei meseriașe de piele cu mine. Am încercat să leg două cuvinte cu ea și poate un număr de telefon, dar a tăcut mâlc, de ziceai că-i mută.

Când mă liniștisem că nu mai pot fi identificat, au început să șuiere iarăși gloanțele pe lângă noi, de data asta trase dintr-o mașină fără numere de identificare. Apoi fata a urcat pe motor şi a demarat în trombă, sfârşind într-un stâlp de beton. Biata de ea încasase un glonte-n cap.

N-am avut timp să-mi pară rău, că am fost proiectat cu violență în gardul de sârmă al unui parc.

— Sunt pierdut, mi-au dat de urmă, am apucat să îngaim.

— Nu încă, nu pe tura mea. Sari gardul, traversează parcul și intră repede la metrou. Mergi nouă stații în ce direcție vrei, apoi ieși în stradă și mai vedem.

Mă simțeam ca James Bond în clipele în care era vânat de toată lumea.

Era clar. Trebuia să-mi derutez urmăritorii. Oare de ce doreau atât de mult să mă omoare? Traversarea parcului a durat mai mult decât aș fi crezut, fiindcă am

făcut-o ca indienii, din copac în copac. Am răsuflat ușurat când am coborât la metrou. Exterminatorii erau acolo, dar am reușit să mă strecor pe lângă ei. N-am numărat nicio stație, așa că am coborât unde am crezut eu de cuviință.

În fața metroului era un local plin cu puști care trăgeau de niște beri amărâte.

— Fură o bicicletă și mergi spre stadion!

Pedalatul în costum de motociclist s-a dovedit mai anevoios decât credeam, așa că am ajuns în preajma stadionului mai mult mort decât viu.

— Lângă stadion e o clădire de birouri în construcție. Urcă pe schele până pe acoperiș.

Când am ajuns acolo, nu-mi mai doream decât să mor în liniște, undeva lângă un lac, fără nimeni prin preajmă. Dar acest lucru era imposibil cu o voce neobosită în cap.

— Ai o pușcă cu lunetă într-o husă, sub stiva aia mare de lăzi. Urmărește intrarea în stadion, apoi țintește-l pe omul în costum alb, cu caschetă de militar.

Am luat pușca și am privit încordat prin lunetă.

O delegație oficială și-a făcut apariția din incintă.

Am atins trăgaciul, apoi tipul în costum alb s-a oprit și și-a scos cascheta. Era președintele.

— Ținta e președintele! am verbalizat, în ideea stupidă că s-o fi produs vreo eroare și voi fi oprit imediat din misiune.

— Știu! Foc, Taki! mi-a comandat vocea, fără emoție.

Mi-am ținut respirația, am mărit presiunea pe trăgaci, apoi am realizat ridicolul situației în care mă găseam. Am pus arma lângă mine, cu gesturi delicate și cu o mare liniște sufletească.

— Bine-bine, stimată doamnă, dar eu nu sunt Taki...

Marele premiu

de Victor Martin

— Acum, la sfârșitul ceremoniei de decernare a premiilor, voi deschide plicul în care se găsește biletul cu numele celui mai bun scriitor european de science-fiction și fantasy, spuse președintele juriului, în limba engleză. Acesta a fost ales din mai multe zeci de nominalizați, în cadrul lucrărilor convenției europene de anul acesta.

Luă cuțitul de pe măsuță, tăie marginea plicului, își puse ochelarii și scoase bilețelul din interior.

— Fericitul câștigător este..., tuși semnificativ, mărind încordarea publicului și a nominalizaților. Este Maia Indatova... din Ucraina, țara care ne-a găzduit. Mulțumesc comitetului de organizare pentru modul impecabil în care s-au desfășurat lucrările și o rog pe fericita câștigătoare să urce pe scenă pentru a primi statueta și cecul, diploma fiind completată ulterior.

— Cine mai e și Indatova asta?! strigă în franceză un bărbos aflat pe unul din scaunele primului rând. Nu a fost nominalizată. A auzit cineva de ea?! Cine e?

De pe unul din ultimele rânduri se ridică o adolescentă slăbuță, blondă, îmbrăcată într-o rochie cenușie, prost croită.

— Eu sunt, spuse ea speriată.

— Ridicați-vă în picioare! spuse președintele.

— Păi, sunt în picioare.

Prietenii care o însoțeau râdeau pe înfundate. Erau siguri că totul nu e decât o confuzie și adevărata premiantă trebuia să apară dintr-un moment în altul.

— Ce e asta, mostră de umor ucrainean?! Veniți la microfon!

Timidă, Maia ieși la capătul rândului și coborî scările. Văzură cu toții că nu era doar slabă și prost îmbrăcată, ci și foarte scundă; câțiva centimetri peste un metru și cincizeci. Nu părea o studentă sau elevă de liceu, ci un copil de la o școală generală pierdut printre adulți.

— Ah, scuzați! spuse președintele juriului. Vă știu doar din pozele de pe coperta din spatele romanelor sau din revistele de cultură. Vorbiți limba engleză?

— Vorbesc engleza, spuse fata în engleză.

Trase cu ochiul spre prietenii cu care venise. Pe fața lor se citea perplexitatea. Nu știau ce să creadă. Nu mai râdea unul.

Fata ridică din umeri și se întoarse, urcând cu prudență scara de lemn acoperită cu mochetă. Când ajunse pe scenă, se apropie de președinte și de microfon, iar toți cei prezenți în sală se ridicară în picioare și aplaudară îndelung. Aplauda chiar și bărbosul care începuse să-i conteste dreptul la premiu.

— Vă rog să ne spuneți câteva cuvinte! o invită președintele. Publicul vă adoră, eu vă admir.

Maia se apropie de microfon, își frecă mâinile, nervoasă, îl luă într-o mână, îl puse la loc, își frecă iarăşi palmele una de alta și tuși nervos.

— Știți, spuse deodată, în limba engleză, mai demult, în liceu, am scris câteva povestiri science-fiction. Am fost publicată în revista școlii. Profesoara de limbă și literatură ucraineană m-a încurajat tot timpul, dar colegii au început să fie invidioși. O lungă perioadă de timp n-am mai scris nimic, dar am citit mult, intens, noaptea și pe ascuns. Știți, la noi science-fiction-ul nu se prea citește. Se publică mult, se vinde, dar nu se cumpără și nu se citește. Nereușind să intru la vreo facultate, am început să frecventez mai multe cenacluri, dar am fost primită cu ostilitate.

— Asta v-a ambiționat, spuse președintele juriului.

— Nu m-a ambiționat deloc. Am renunțat la scris și, mai ales, la pretenția de a publica. Lucrez într-o fabrică de pantofi. Trebuie să fie vreo confuzie. Sunt o mare pasionată a genului, dar nu sunt Maia Indatova care

credeți voi. Sunt alta, din altă dimensiune, din vreo lume paralelă. Se întâmplă multe lucruri stranii în țara noastră. Aici cad cei mai mulți meteoriți, aici avem cei mai mulți telekineziști din lume, automobilele o iau singure la deal și în zona de est a capitalei consumă mai puțin de trei litri la suta de kilometri. O fi din cauza radioactivității.

— Nu e nicio radioactivitate, spuse președintele. Vă recunosc chipul. Cel mai mult mi-a plăcut romanul „24 de ore plus". Nici romanul „Sarea iodată" nu e rău.

— Mă luați peste picior. Am scris aceste romane, dar nu le-am publicat niciodată.

— Nu vă iau deloc peste picior. Faptele sunt fapte. Vorbiți limba engleză aproape la fel de bine ca mine, care sunt englez. Aveți accentul celor care trăiesc în orășelele din vestul Londrei.

— Până acum n-am scos o vorbă în limba engleza. Acum m-am trezit deodată că știu limba asta. Cred că sunt în stare să vorbesc și franceza, dar nu înțeleg de ce, spuse în limba franceză. Pot chiar să încep să scriu în limbile astea de importanță internațională.

— Nu e nevoie, spuse președintele și îi înmână statueta de argint și cecul. Opera v-a fost tradusă și sunteți foarte cunoscută în toată Europa. Premiul obținut azi vă va deschide, cu siguranță, și mai multe uși. Veți putea porni pe un nou drum. Înțeleg că nu se prea vinde cartea pe aici, deși aveți scriitori valoroși, uneori mai

buni decât cei ai lumii anglo-saxone. Veți putea deveni bogată.

— Dacă e adevărat ce scrie aici, sunt deja bogată, spuse fata trăgând cu ochiul spre bucata de hârtie unde se vedea o cifră cu multe zerouri.

— Asta e nimic. Publicitatea vă va umple de bani.

— O fi, dar nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Ăsta e un vis frumos, iar eu nu cred în vise. Orice vis frumos poate deveni un coșmar. Am venit aici din dragoste pentru genul literar promovat la această convenție. Eu și prietenii mei suntem fani înrăiți. Am urmărit lucrările tuturor convențiilor europene din ultimii zece ani. Acum, mi-am luat concediu pentru asta. S-a nimerit să fie aici, în capitala țării noastre, dar eram pregătită să merg oriunde în Europa. Chiar am pus bani deoparte.

— Ce v-a atras atenția în mod deosebit la convențiile urmărite?

— M-a impresionat sinceritatea prezentărilor președinților comitetelor de organizare de la precedentele convenții. La început, nu mi-am dat seama, dar după un timp, am observat că îi înțeleg pe toți, indiferent dacă vorbeau într-o limbă de circulație internațională sau în limba țării lor. Am văzut că pot înțelege chiar și ceha, polona, finlandeza, suedeza, flamanda sau româna. Totuși, de aici până la a fi eu însămi ridicată în slăvi pentru lucruri despre care nu am cunoștință, cum

văd că se întâmplă acum, este, totuși, un drum destul de lung.

— Ați vizionat toate filmele din program? întrebă președintele în ucraineană, mirat că vorbea o limbă din care nu înțelegea niciun cuvânt.

— Sigur, răspunse fata în limba ei maternă.

— Ce v-a impresionat în mod deosebit?

— Documentarul despre efectele speciale din cinematografia timpurie. Filmele artistice le-am văzut pe Internet. Tendințele epicului de astăzi în fantasy-ul contemporan, cu rădăcinile și evoluțiile lui cu tot, m-au lăsat rece. Apocalipsa nucleară e fumată rău. La fel, discuția interminabilă despre divergența sau convergența science-fiction-ului și mainstream-ului. Se vorbește prea mult și despre science-fiction-ul de azi și de mâine. Putem ști noi ce va fi mâine? Să anticipezi progresul tehnic e una; alta e să anticipezi cursul dezvoltării ulterioare a genului. Iubesc tema demiurgului uitat, dar ignor banalitatea visului fantastic sau cea a frumuseții lumii spațiului extraterestru.

La auzul acestor comentarii pertinente, cu toate că majoritatea celor prezenți nu înțelegea nimic din frazele spuse în graiul țării gazdă, ca împinși de un resort interior comun, toți se ridicară în picioare și aplaudară îndelung.

Profund impresionată, fata simți că încep să-i tremure mâinile pe statuetă și că o lasă picioarele. Izbucni

în plâns, se șterse la ochi cu mâneca rochiei și ieși de pe scenă. Alergă de-a lungul unui culoar întunecos, ținând strâns la piept statueta și cecul. Se rătăci, se învârti în cerc, dar, într-un sfârșit, nimeri ușa care o ducea afară, la aer.

Micuța Maia Indatova ieși din clădire total buimăcită, cu senzația că se găsește în vis și trebuie să se trezească dintr-o clipă în alta.

„La dracu'! își spuse. Ce caut eu aici, în mijlocul evenimentelor?! Nu mă simțeam eu bine mai departe de tot ce se întâmplă, spectatoare invizibilă?"

Așa cum se aștepta, cecul nu era decât o bucată de hârtie complet albă, iar statueta de argint nu era decât unul dintre îngerașii de gips din holul teatrului în sala căruia se desfășurau lucrările.

Aruncă hârtia și îngerul într-un coș de gunoi și simți că se sufocă. Soarele bătea mai puternic decât în mod obișnuit; ardea totul.

Avea gura uscată și o usturau ochii. Un suc era numai bun, dar nu luase niciun ban la ea, intrarea la festivitatea de premiere fiind liberă. Nu avea de gând să stea până la închidere. Festivitățile astea se întindeau la nesfârșit, cu discursuri sforăitoare din care nu înțelegea nimic, prost traduse și cu mult prea multe pupături, laude reciproce și plecăciuni.

Se apropie de fântâna arteziană de peste drum, numită, nu știa din ce cauză, „a îndrăgostiților", aflată în

fața unei impunătoare clădiri administrative, și își aminti cum făceau prietenii ei rost de bani. Câțiva aruncau monede mici în fântână și se prefăceau că își spun dorințe. Unul dintre ei se prefăcea că alunecă și cade în apă, băga repede în buzunare cât apuca, apoi ieșea, ud leoarcă, spre amuzamentul celorlalți, zâmbind către camerele de supraveghere. Nimeni nu știa câți bani erau în fântână și de ce origine, dar cele mai multe monede erau autohtone.

Tot timpul aveau haine de schimb la ei. Cel îmbăiat se schimba într-o toaletă publică și mergeau la o bere.

Acum era singură. Avea impresia că prietenii lăsați în sală nici nu existaseră vreodată, că nu intrase mai devreme în sala de spectacole și nu de acolo ieșise. Nu-i venea să creadă că era ea cea care ieșise la o bere cu prietenii și cu bani furați din „fântâna îndrăgostiților". Nu-i venea să creadă nici faptul că i se înmânase marele premiu al convenției europene de science-fiction de anul acesta. Transpirase din cap până în tălpi. De emoție? Ce emoție?! Poate de cald.

Se apropie de fântână, își dădu cu apă pe față și căută să alunge amețeala. Apa unduitoare o atrăgea. Îi venea să se arunce în fântână.

Era și foarte multă înghesuială în fântână. Peștișorii divers colorați pe care îi știa crescuseră foarte mult. Deveniseră imenși, aproape sferici; nu mai aveau loc unii de alții.

Unul dintre pești, galben, cu pete verzi și aripioare roșii, se oprise și o privea fix pe Maia Indatova, cu ochii lui mari, albaștri-verzui.

— De ce râzi?! se miră fata în limba locului.

— Stai aici, la marginea fântânii, și vorbești singură.

— Există vreo lege care interzice asta și nu știu eu?

— Desigur că nu, dar vorbeai într-o limbă pe care n-o înțeleg, răspunse peștele tot în limba ucraineană.

Ultimul tren
Escape augmentation

de Brunno Livadaru

Ploaia măruntă mărșăluia cadențat, plesnind nepăsătoare cu universurile ei lichide întreaga alee din piatră cubică, care la rândul ei revărsa în spațiul dintre surate, numit rost, surplusul impactului, creând astfel minuscule oglinzi fluide, capabile să proiecteze reflecția siluetelor diforme ale unor Isuși grăbiți să ajungă nu pe o corabie pescărească, ci într-un tren. Deși mohorâtă, vremea îi era pe plac, alunga vânzătorii ambulanți ori escrocii puși pe căpătuială ce atrăgeau după ei patrula de poliție, care de cele mai multe ori, lipsită de succes în prinderea micilor infractori, își revărsa propria frustrare a incompetenței, luându-l la șuturi și alungându-l din fața Gării de Nord. Cuvântul profesor devenise sinonim cu cerșetor, iar asta se datora AI-lui și a realității augmentate care, ca un tăvălug, zdrobise

întreaga fundație a unei structuri de învățământ vechi de mii de ani, debarasându-se astfel fără niciun regret de cei ca el, generând peste noapte o nouă pătură socială, lipsită de privilegii, nevoită să viețuiască în vestibulele mizere ale unor canale dezafectate.

Cutia de conservă deformată pe alocuri, însoțită de pete de redox, ce se afla în fața lui, din care nu demult își potolise foamea pentru numai o zi, fără a-și putea aduce aminte cu exactitate ce fusese în ea, era acum pe jumătate plină cu apă și, datorită Ametropiei pe care refuza să o numească boală, definind-o viciu de refracție, împiedicându-l să vadă lucrurile în toată complexitatea lor, percepea monezile scufundate în cutia de conservă drept niște pești metalici adormiți pe fundul unui lac.

— Un ceai fierbinte face minuni pe o vreme ca asta! îl auzi pe Andrei rostind, în timp ce se așeza lângă el pe caldarâmul umed.

— Ține, că mă frige! și îi întinse cana reciclabilă ce avea să se dizolve instantaneu după ce lichidul era băut.

— Nu, mulțumesc!

— Hai, Profesore! Ia-o, că nu-ți cer bani.

— Nu astăzi, Andrei ! Nu auzi?

— Dar ce s-a-întâmplat cu tine, Profesore? Te-a lovit orgoliu' dintr-odată, tocmai pe o vreme ca asta? Sau te pomenești că pătura ta jerpelită îți e îndeajuns? Hai, ia ceaiul și lasă-le încolo de nazuri.

— Măi, Andrei, tu ești băiat deștept, că doar ai fost profesor, ca mine.

— Profesor de meserii, adăugă el mândru!

— Mă rog, tot aia e! De ce crezi tu că nu ar trebui să am și eu orgoliu? Uite, îl vezi pe ăla? indică cu degetul un domn bine îmbrăcat, cu o pereche de pantofi noi în picioare, pe umărul căruia atârna un geamantan din piele. Golanul ăla fandosit mi-a fost elev cu mulți, mulți ani în urmă. Mă crezi?

— Așa, și?

— Păi cum așa și, Andrei? Îți pare ție corect, mucosul ăla să doarmă într-un așternut curat la noapte, pe când eu, cel care l-am învățat să scrie, să dorm într-un canal, împărțind locul cu o colonie de șobolani? Și pentru ce? Pentru că nu mi-am vândut sufletul nenorocitei de companii, cum îi zice, că-mi stă pe limbă?

— Beyond the sky.

— Așa, cerul mamei lor! Doamne iartă-mă, căci uite cum am ajuns să-njur, hal de profesor care înjură ca un birjar.

— Multe lucruri nu mai sunt corecte demult, Profesore, și la fel de multe s-au schimbat. Dar, după cum vezi, sunt un tip pragmatic, sau practic, depinde cum vrei s-o iei. Deh, natura meseriei, și se plesni cu palma peste picior, râzând ca un căpcăun de propria-i glumă. Prin urmare, m-am adaptat, iau materia primă de la client și o transform în produs finit. Simplu! Uite! Cea-

iul ăsta fierbinte pe care tu nu-l vrei este produsul meu finit. S-ar spune că nu mi-am pierdut deloc îndemânarea, chiar dacă locuiesc în aceeași groapă de canal cu dumneata, ori împărțind, chiar și pe o vreme ca asta, metrul pătrat mizerabil al străzii.

— Tot cerșetorie se cheamă, Andrei! Iar dacă-i întrebi pe polițiștii care nu se sfiesc să-și folosească bastoanele electrice pe noi, pe lângă cerșetorie se mai adaugă și vagabondajul. Oricât de tare te străduiești să maschezi întreaga mizerie, materia primă de care tu vorbești nu o extragi din pământ, nu o prelucrezi, ci doar o primești din milă. Banii primiți în fiecare zi nu sunt un dar, așa cum crezi tu, păcătoșii ăștia care tot ne aruncă măruntișul lor, cred, fără urmă de îndoială, că în felul ăsta își spală păcatele, de parcă noi am fi scribii financiari ai Domnului. Ascultă la mine ce-ți spun, orașul s-a dus de râpă, Andrei, AI-lui dimpreună cu realitatea augmentată stăpânesc cu succes viața lor de zi cu zi, și nu mă îndoiesc că spiritualitatea are aceeași soartă. Ăsta nu-i viitor, Andrei, ăsta-i un picaj în minciună, într-un confort bolnăvicios, în iluzia că-ți este mai bine, în uitare și, evident, în adevărul care îți este cel mai comod.

— Detalii, Profesore. Produsul finit contează, ascultă la mine; restul, așa cum am spus-o, sunt detalii mărunte, lipsite de însemnătate. Atâta timp cât patrula nu-și bagă bastonul ei electric în cutia noastră de conservă, eu unul sunt fericit.

— Fericit? Cum poți să fii fericit când îl auzi ba pe unul, ba pe altul, povestind de beția cruntă trasă cu Isus într-o bodegă Babiloniană, ori bătălia umilitoare a lui Napoleon la Waterloo, transformată într-o victorie strălucitoare orchestrată strategic alături de Cezar dintr-un avion, ori mai nou, și asta-i povestea cea mai trăsnită auzită de curând, cu ajutorul lui Michelangelo au reușit să facă din Hitler cel mai renumit artist al secolului. Mai lipsesc mașinile zburătoare să ne sufle hainele zdrențuite cu jetul lor protonic. Și așa mai departe, pot să-ți dau exemple cu nemiluita, dar nu cred că este nevoie, doar le auzi și tu în fiecare zi.

— Poate că sunt deja aici, Profesore, dar cu Ametropia dumitale, e cam greu să le vezi.

— Oi fi miop, dar cred sincer că nimic nu ne mai poate salva, nici măcar o minune, căci pentru ea ai nevoie de trei lucruri: un loc pustiu, un timp năprasnic și un orb care s-o vadă. Prin urmare, ce avem noi astăzi în orașul ăsta global, nu poate îndeplini condiția unei minuni!

— Ai dreptate, Profesore, dar nu în totalitate. Permite-mi să te corectez, la cum văd eu lucrurile, avem așa: pe dumneata, asta ar fi prima condiție, apoi a doua condiție ar fi timpul năprasnic, cel în care trăim, căci altfel am fi dormit în palate, nu în canale dezafectate, și în sfârșit ultima condiție, imposibil de îndeplinit atâta timp cât amândoi ocupăm un loc ce ar fi trebuit să fie

pustiu, și din nou se lovi cu palma peste picior, amuzat de gluma lui sarcastică.

— Mda, mă rog. Ai dreptate, deși nu m-am gândit până acum, e posibil să fiu eu eroarea de calcul în ecuația unei lumi ce ar putea deveni normală, am să cuget adânc, dar în lumina noilor fapte, dispariția mea ar fi justificabilă și, cu puțin noroc, doar așa vom putea spera la un catalizator gata să înfăptuiască un BIG-BANG, în care Babilonul ăsta futurist să-și găsească dreapta cale.

— Auzi! am ridicat mâna deasupra capului.

— Ce să aud?

— Nu, Andrei, ascultă cu atenție, nu auzi cum locomotiva s-a pus în mișcare?

— Care locomotivă, Profesore? Bați câmpii rău de tot azi, de aici, din afara gării, nu o să auzi dumneata niciodată trenul plecând.

— Andrei, nu fi tâmpit, ascultă cu mare atenție, te rog. Acum roțile vagoanelor s-au pus în mișcare. Nu le auzi cum țipă ascuțit, rupându-se din încleștarea saboților de frână metalici?

— Hai, că de data asta chiar ai luat-o razna! Să știi că plec dacă nu încetezi!

— Ba deloc, Andrei, iar dacă vrei să pleci, e paguba ta, nu a mea; dacă ai înceta o clipă să faci pe prostul, ai auzi pașii unui om care aleargă pe peron să prindă trenul.

— Am trecut peste atributul orgoliului care îți dădea o personalitate aparte, dar de aici până la infatuarea ta

absurdă e cale lungă, mă tem că va trebui să corectez eroarea, și chiar dacă știu că nu mă mai auzi, am să-ți spun, totuși. Dacă eu am să plec, mă tem că odată cu mine vei pleca și tu, Profesore.

Dintr-odată, Ametropia dispăruse, acum putea să-l vadă clar și bine pe cel care alerga după trenul în mișcare. Doar că acel cineva era chiar el, alergând pe peronul gării, și pe deasupra era rapid, incredibil de rapid. Cu răsuflarea întretăiată reuși să prindă bara de sprijin a ușii ultimului vagon. Un domn îmbrăcat într-o uniformă ciudată, apărut din neant, îl prinse de braț, ajutându-l să urce în vagon.

— Hopa sus! rosti bărbatul în uniformă, ce nu putea fi decât controlorul trenului, dar cumva semăna foarte mult cu Andrei.

— O secundă dacă mai întârziai, îl pierdeai. Știi, noi nu obișnuim să lăsăm pe nimeni în urmă, numai că oamenii cam uită, cel mai scurt drum spre casă e cu trenul. Mergi acasă, nu?

— Da! am răspuns hotărât, mirat de întrebarea pusă de controlor, la fel cum se mirase călătorul rătăcit printre dunele deșertului, cu buzele pârlite de soare, în fața salvatorului născut dintr-un miraj care-l întrebase dacă îi este sete.

Dar, în același timp, încerca să-și amintească încotro mergea și unde era casa lui. Doar că, oricât de mult își chinuia mintea, memoria lui nu regurgita aducerea

aminte. Fusese oare un profesor provincial care făcuse săptămânal naveta?

— Urmează-mă! se auzi vocea blândă și veselă a controlorului, urmată de un fluierat straniu, metalic, ce devenea treptat cuvinte, cifre, semne atât de bine cunoscute lui.

Inexplicabil, îl urmă la fel de fericit, prinsese ultimul trenul, mergea acasă. În urma lui, orașul de Pixel se năruia, înghițit de vortexul trenului care tocmai părăsea gara.

Panglica timpului

de George Lazăr

Aspirantul se cățăra încet, chibzuind atent fiecare mișcare pe care o făcea cu mâinile și picioarele, pe piatra calcaroasă, roșiatică, din care era format peretele de stâncă aproape vertical. Cu toate că era tânăr, o barbă lungă și deasă îi ascundea obrajii scofâlciți de posturi și privațiuni, dar nu și scânteia credinței din ochi. Ajunsese deja la vreo cincizeci de metri înălțime când se opri puțin, să-și tragă sufletul. Măsură disprețuitor cu privirea rândurile compacte ale spectatorilor care îl urmăreau de jos, de la baza muntelui, după care admiră – pentru prima oară în viață, de sus – clădirile mânăstirii și coada prelungă, pe mai multe rânduri, ce se pierdea la orizont, a celor care așteptau să intre pentru a fi supuși încercărilor care le puteau aduce mult râvnita rasă de călugăr al timpului și, odată cu ea, nemurirea. Însă cei mai mulți nu treceau nici măcar de

primele încercări și ieșeau pe ușile laterale, cu capetele plecate, și se alăturau o vreme spectatorilor, simțindu-se astfel poate ceva mai aproape de nemurirea pe care nu izbutiseră să o obțină.

Cel aflat pe stâncă zâmbi visător, amintindu-și cum și el a așteptat, alături de nenumărați alții, săptămâni în șir. Bău o gură de apă din plosca de piele tăbăcită, pe care o ținea atârnată de curmeiul ce-i slujea drept cingătoare, care era de altfel singurul lui bagaj. Urcă încet, trecând pe lângă grotele săpate în stâncă, ocupate de alți Aspiranți aflați la încercarea finală. Unele dintre ele aveau uși din lemn și geamuri de sticlă prăfuită, aduse nu se știe cum, încă din timpuri vechi, când el, cel ce se cățăra acum pe lângă aceste adăposturi, nici nu se născuse. Nici unul dintre ocupanții acelor grote nu ieși să îl încurajeze. Nici nu se aștepta; Aspiranții – dacă mai trăiau – aveau alte treburi de făcut, iar legătura lor cu oamenii încetase din clipa în care fuseseră primiți de mânăstire.

Trecuse de limita celor o sută de metri de urcuș bătătorit de nenumărați Aspiranți, traseu care era considerat ceva mai ușor, pentru că fusese studiat în detaliu atât de cățărători cât și de spectatori. Urma un mic platou, ca un pinten înfipt în munte, ce bloca vederea privitorilor către stânca de mai sus ce devenea chiar mai abruptă. Cu un răsuflat de ușurare, călugărul păși pe platou, dar lunecă și căzu. Mulțimea de jos scoase o

imensă exclamație colectivă, de mirare, de îngrijorare dar și de ușurare pentru că, iată, încă un pretendent la nemurire își găsește sfârșitul, ceea ce îi făcea pe ei, cei de jos, la fel de egali, chiar dacă mânăstirea îi respinsese. Numai că, în ultima clipă, călugărul se agăță cu mâna dreaptă de o proeminență ascuțită și, cu toate că se tăie rău, reuși să-și oprească prăbușirea. Privitorii de jos oftară ușurați și totodată dezamăgiți, strâmbându-și tare gâturile pentru a putea vedea mai bine cum călugărul se prinde și cu cealaltă mână de stâncă și, fără să bage în seamă nici durerea și nici sângele care îi curgea abundent din palma sfâșiată, se ridică în mușchi, asemenea unui atlet și se lăsă să cadă din nou pe platou.

Cu spatele lipit de stâncă, la adăpost de privirile celor de jos, Aspirantul își spălă mâna cu restul de apă din ploscă, după care o înfășură într-o bucată de pânză ruptă cu ușurință din poala destrămată a rasei decolorate cu care era îmbrăcat. Se ridică ușor în picioare și aruncă o privire în hău. Înălțimea era amețitoare. Puțini ajungeau atât de sus. Mulțimea adunată la baza stâncii se mărise, ca o picătură de cerneală scăpată pe o foaie albă de hârtie. Probabil că ei îl vedeau ca pe o muscă lipită de un zid. Dar pentru că un Aspirant – el – ajunsese la asemenea înălțime, oamenii continuau să vină pentru că, așa cum se știa, cu cât un candidat ajungea mai sus, cu atât era mai sfânt, iar binecuvântarea se răsfrângea și asupra celor care aveau privilegiul să-l

vadă. Indiferent la toate astea, Aspirantul își căută o nișă în care să-și strecoare palma și încă una, pentru cealaltă palmă – cea rănită – și porni din nou pe drumul către înălțimi.

Când ajunse la cea mai de sus grotă, aflată la peste o mie de metri de sol, soarele stătea să apună. Lăsă lumina tot mai palidă a astrului să îl încălzească și să îl înconjoare, conștient că era pentru ultima oară când îl vedea ca pe un disc prietenos de lumină. A doua zi în zori urma să îl vadă altfel sau deloc. Era atât de epuizat, încât nu reuși să ridice brațele. Cu toate acestea, zâmbi mulțumit genunii ce îl despărțea de lumea măruntă a oamenilor și a lucrurilor făurite de ei, pentru minusculele lor nevoi, neînsemnatele lor bucurii și insignifiantelor lor necazuri. Ajunsese deasupra tuturor și, dacă va trece ultima încercare, va ajunge la înălțimea absolută, acolo unde se aflau zeii timpului înșiși.

Zgomotul mulțimii adunate la baza muntelui ajungea la el adus de vânt, foarte vag, ca o rumoare. Fără ca el s-o știe – și chiar dacă ar fi știut, nu i-ar fi păsat – mulți dintre cei de jos îl cercetau deja cu instrumente optice puternice, comentând pe larg cu ceilalți despre șansele avute de temerarul Aspirant. Se puseseră pariuri, iar mai mulți chiar se încăieraseră, încercând să-și susțină opiniile. Nu îi învrednici cu nicio privire pe acei oameni aflați jos, lacomi ca niște hiene, dornici să ciugulească oricât de puțin profit din încercarea sa finală.

Intră în grota răcoroasă care, în scurtă vreme, pe măsură ce Soarele apunea, deveni de-a dreptul friguroasă. Rasa ponosită și transpirată i se lipi ca un fior rece de spinare. Mâna zdrelită pulsă de durere. Se așeză pe stânca rece, chinuit de foame și mai ales de sete. Trecu o oră și încă una. Noaptea de afară adânci și mai mult întunericul din grotă.

Cu toate că era obișnuit cu privațiunile, limba și buzele i se umflaseră de la lipsa apei și în mod sigur nu mai gândea limpede. Poate din acest motiv ezită pentru o clipă, iar credința – până atunci neclintită – se clătină, doar puțin, până când îndoiala trecu de valul de durere și suferință și își făcu loc până la rațiune, dar acolo îndoiala ricoșă, se sparse în cioburi, se măcină până se transformă în fire de nisip ce se spulberară în răsuflarea tot mai slabă a Aspirantului, a cărui credință rămase neclintită chiar și după această perfidă încercare.

În acel moment, de după peretele din partea din spate a grotei veni o lumină blândă, aurie, prietenoasă. Aspirantul ridică mirat sprâncenele. Foamea și setea și durerea îi dispărură ca și cum n-ar fi fost. De după peretele de gheață se vedea maiestuoasă banda timpului, cum se desfășoară și se mișcă, de la dreapta la stânga, de la răsărit către apus. Se apropie târâș de peretele transparent și privi, uluit de atâta frumusețe și măreție. Banda timpului aproape că atingea cerul, iar capătul dinspre apus nu se vedea. Apa înghețase în mod dife-

rit pe perete, formând din loc în loc adevărate lentile care măreau sau micșorau perspectiva. Printr-una din ele, departe, înspre răsărit, îi zări pe călugării timpului, cei care așezau pe panglica albă și netedă plăcuțe de lut ars în care erau imprimate, ca niște desene făcute doar din linii drepte și curbe, toate momentele importante din viața oamenilor: nașteri, morți, necazuri, fericire, boli, războaie, artă, omenie, credință, Dumnezeu – indiferent cum era El numit. Momente din viața tuturor oamenilor care au trăit și vor trăi, deoarece Panglica avea timpul ei propriu, complet altfel decât al muritorilor. Urmări fascinat cum călugării, ce se vedeau mici, ca niște pitici, desenau pe plăcuțele crude destine, apoi coceau lutul în cuptoare, le luau cu delicatețe și le așezau grăbiți pe panglica uriașă care se mișca ușor, dinspre răsărit spre apus, dinspre trecut spre viitor, imprimând cu nenumărate peceți, câte una pentru fiecare existență, cursul istoriei. Ar fi fost în stare să privească la nesfârșit truda acelor făpturi, care odată fuseseră oameni, ca și el, sau mai degrabă asemenea celor de jos, de la poalele muntelui și care, prin tăria și credința lor, trecuseră deasupra omenirii care îi născuse, ajungând ca ei să împletească nenumăratele ițe ale destinelor, să împartă binele și răul, frumosul și urâtul, viața și moartea.

Pentru a doua oară, în sufletul Aspirantului încolți îndoiala. De această dată, se îndoi că el va fi capabil să se

ridice la înălțimea cosmică a sarcinii de a lucra pentru banda timpului. Lacrimi fierbinți îi porniră din colțul ochilor pe obrajii scofâlciți, acoperiți de barba încâlcită. În acel moment însă, printr-o miraculoasă optică, imaginile trecute prin lentila de gheață și prin picăturile de lacrimi, se măriră foarte mult și călugărul se văzu pe sine în curbele și liniile trasate pe una dintre plăcuțele așezate pe banda timpului.

Zâmbi, apoi râse de-a binelea, așa cum nu își mai amintea de când n-o mai făcuse, când văzu, sau poate doar simți, ce soartă îi pregătiseră călugării care făcuseră ca pentru el timpul să înceteze să mai curgă. Așa că fu surprins de sclipirea zorilor care loviră grota cu raze calde de lumină, împrăștiind întunericul și opacizând peretele de gheață. Dar Aspirantul știa deja ce are de făcut.

Ieși în gura grotei și trase cu nesaț din aerul rece al dimineții, ridică brațele la fel cum o pasăre își înalță aripile și își dădu drumul, fără niciun pic de ezitare, în hău.

Dezbrăcat de trupul de carne, devenit inutil, Aspirantul se transformă în Călugăr al timpului și merse cu bucurie să li se alăture celor asemenea lui, care îl întâmpinară, oferindu-i prima lui tăbliță din lut. O luă și desenă cu fermitate cum trupul lui, golit, după ce se prăbușise în neant și se sfărâmase de stânci, era dezmembrat de mulțimea furibundă a oamenilor ce se nă-

pustiseră dornici să înșface o bucată de os sau de carne, pe care să o adore și la care să se roage pentru împlinirea nimicnicirilor care le formau viața. Iar asta pentru că nu știau sau nu voiau să știe că, de fapt, cineva care nu îi mai auzea, indiferent cât l-ar fi implorat, le desena pe plăcuțe de lut fiecare moment important al vieții lor, trimițându-l din viitor spre prezent pentru a-l afunda apoi în negura nesfârșită a trecutului.

Jos, după ce călcase toată viața doar țărâna, un alt Aspirant se desprinse din nesfârșitul șir al celor care căutau nemurirea, pentru a începe anevoioasa urcare.

Mesajul

de Lucian Ionică

Étienne-Paul Stan, șeful laboratorului de recepție spațială, apăru în ușa întredeschisă și gestul său cu mâna, însoțit de o figură întrebătoare, expresivă, o făcură pe secretara directorului să-i răspundă, știind prea bine despre ce era vorba:

— Da, a zis să veniți la 15:30, tocmai voiam să vă trimit un mesaj. Apoi zâmbi încurajator, ceea ce nu făcea prea des. Ea n-ar fi spus niciodată *trei jumate,* evita orice formă, chiar vagă, de familiaritate în relațiile de serviciu. Pe de altă parte, ținea să fie cât se poate de precisă când transmitea o decizie de-a directorului.

El înclină din cap în semn că a înțeles, totodată și în semn de mulțumire. S-a liniștit că n-a apărut vreo situație care să-l împiedice sau măcar să-l întârzie în demersul său, de fapt, al institutului. Natura temei de care se ocupa acum, și mai ales concluzia la care a ajuns,

impunea o informare urgentă a conducerii și stabilirea de comun acord a strategiei de urmat, chiar dacă astfel îi ocolea pe colegii din Consiliul științific. Dar ei vor înțelege, când și dacă vor afla, asta era convingerea lui. Mai mult, se vor bucura că au fost scutiți de o bătaie de cap și de responsabilitatea luării unei decizii care prezenta o serie de riscuri. În opinia sa, orice pas greșit, orice întârziere în acest sens ar fi putut afecta grav imaginea Institutului.

La trei jumătate i-a prezentat directorului rezultatul testelor standard de verificare efectuate privind mesajul problemă, recepționat din spațiu acum o lună. Toate confirmau autenticitatea lui. La început, după ce fusese descifrat, crezuseră că era o farsă, având în vedere conținutul său. O farsă foarte ingenioasă, pentru că nu i-au găsit nici o fisură. În plus, ea ar fi costat destul de mult, ca să și-o poată permite vreun student inteligent, pus pe șotii sau după ce a băut un pahar mai mult decât permitea baremul lui. Iar vreo firmă cu bani nu s-ar fi băgat în așa ceva, de ce ar fi făcut-o?

După ce termină prezentarea rezultatelor, concluzionă cu o doză de amărăciune în glas:

— Dacă dăm publicității aceste date și vom susține pe baza lor, a acestor dovezi clare, indubitabile, că mesajul este unul real, autentic, transmis de la o distanță de aproximativ un an-lumină, lumea ne va sări în cap! Ne vor acuza că luăm în serios o farsă. Nimeni nu va

crede în autenticitatea lui. Ne facem de râs și vom fi luați în bășcălie.

Vorbise ferm, apăsat, pentru că în joc era și reputația lui personală. Directorul dădu din cap încruntat, ceea ce putea să însemne orice. Nu se mai întâlnise niciodată cu o asemenea situație. Trebuia să joace foarte inteligent, ca să nu se compromită. Pe de o parte era adevărul științific, pe de alta opinia unui public care nu știa prea multe și nu putea să înțeleagă detaliile și explicațiile de ordin tehnic.

— Vezi ce faci cu testele astea, mai verifică-le încă o dată cu echipa ta, și poate găsești niște puncte care sunt mai slabe, caz în care vom decide că este un mesaj fals. Consemnăm asta într-un raport intern, iar pe baza lui, când vom face informarea anuală despre activitatea Institutului, vom aminti la final, în treacăt, că s-a primit un mesaj ciudat și că există suficiente temeiuri pentru a pune sub semnul întrebării autenticitatea lui. Și cu asta s-ar încheia orice discuție. Nimeni nu ne va putea acuza că am ascuns existența sa, iar presa va trebui să caute alte subiecte de senzație. Dar, acum punem bine înregistrarea *Mesajului*, ca să nu se piardă nimic, împreună cu toate observațiile făcute de cei care l-au studiat. Norocul nostru este că fiecare a cercetat doar un aspect al lui și numai dumneata ai viziunea de ansamblu. Așa că n-ar trebui să apară discuții inutile nici în interior. Iar mai apoi, la momentul potrivit, în liniște,

fără vreo presiune, vom relua cercetarea lui, cu tot ce decurge de aici. Cred că e o decizie responsabilă. Astfel, vom păstra bunul renume al Institutului și nu vom putea fi acuzați că irosim banii publici pe cercetări controversate.

Étienne-Paul Stan îl cunoștea pe director nu de azi, de ieri, doar lucra acolo de atâta timp, și sperase că asta va fi decizia lui. Nu-i rămânea decât să redacteze rapoartele de cercetare de așa manieră încât să rezulte concluziile formulate de acesta. Ceea ce și făcu în următoarele câteva zile, respectând procedurile interne. Apoi depuse unele documente în biblioteca institutului, unde putea să le consulte orice alt angajat, iar altele în arhivă, de unde nu puteau fi scoase decât cu aprobarea conducerii. Lucrurile păreau că s-au încheiat într-un mod fericit și s-a evitat scandalul. Dar n-a fost așa.

Cum, necum, la presă a ajuns, pe surse, cum se spune, informația că la Institutul de Comunicații Spațiale ar fi fost recepționat un mesaj important pentru omenire, primit din partea unei alte civilizații, situată la o foarte mare distanță față de sistemul solar și că acest mesaj este ținut secret.

În această nouă și delicată situație, directorul a spus da, a fost recepționat un mesaj aparent de origine extraterestră, dar după ce a fost studiat de specialiști s-a ajuns la concluzia că există argumente solide pentru a bănui că este vorba de o farsă, pusă la cale de cineva

care fie a dorit să se distreze pe seama Institutului, fie chiar să-i pună pe cercetătorii săi la încercare, făcându-i să se discrediteze în cazul în care l-ar fi luat drept adevărat. Dar ei au fost atenți și nu au căzut în această capcană. Asta explică de ce, fiind vorba de un fals, nu au considerat necesar să informeze autoritățile și nici organismele științifice din domeniu.

Această explicație a stârnit și mai mult curiozitatea generală. Chiar în Parlament s-au auzit câteva voci care au cerut ca mesajul respectiv să fie făcut public. Și din mediul academic au venit opinii care sugerau același lucru. Supus acestor presiuni, Consiliul Științific al Institutului a decis publicarea mesajului, însoțit de o notă explicativă privind condițiile în care a fost recepționat, plus sublinierea ideii că, pe baza unei analize riguroase, s-a ajuns la concluzia că nu este un mesaj real, provenit dintr-o galaxie îndepărtată, situată la o distanță de aproximativ un an-lumină, ci este de origine terestră.

Mesajul primit

Voi, oamenilor de pe Pământ, ce mai faceți? Ați mai evoluat? Nu ne referim la tehnologie, ci la voi, ca rasă, biologic, anatomic. Noi, cei câțiva homo sapiens care am ajuns aici, unde ne aflăm acum, în urmă cu 563 de ani pământeni, am găsit un mediu natural diferit de cel de pe Pământ, dar propice, de care ne-am folosit adecvat, astfel că a fost posibilă o

evoluție rapidă a speciei noastre, cu anumite schimbări chiar de la o generație la alta. Dacă ne-ați vedea, nici nu ne-ați recunoaște, dar noi tot oameni suntem. Desigur, mai diferiți, dar tot oameni. Acum suntem mult mai puternici, mai inteligenți și ne putem adapta mult mai rapid și mai bine unor schimbări neașteptate ale mediului ambiant. Voi cum o duceți? Aveți nevoie de ceva? Vă putem ajuta?

Mesajul, scris parcă de niște nepoți care s-ar adresa, nu foarte elegant, bunicilor lor, a stârnit discuții încinse între două tabere: pe de-o parte, cei care susțineau că *Mesajul* era o farsă, o glumă proastă ce trebuia tratată ca atare și, eventual, descoperit cel sau cei care au făcut-o. Pe de altă parte, alții afirmau că el este real și trebuie tratat ca atare, cu maximă responsabilitate. Au cerut să se cerceteze ce expediții cosmice au fost lansate în urmă cu aproximativ 565 de ani, dar arhivele digitale din acele timpuri se deterioraseră, iar datele nu mai puteau fi recuperate. Apoi au cerut să se intre în legătură cu ei, să se răspundă la *Mesaj*. Desigur, un astfel de dialog cosmic ar fi fost lent, un an până ajungea mesajul de pe Pământ la cei care l-au trimis, apoi alt an până se întorcea răspunsul. Dar la durata medie de viață, de circa 160 de ani, asta nu ar fi fost o problemă. Cei care susțineau iritați că e vorba de o farsă inadmisibilă în zona cercetării științifice, au fost mai gălăgioși și i-au acoperit pe ceilalți, care au bătut în retragere.

După o vreme, când lucrurile s-au mai liniștit și la Institut activitatea a reintrat în normal, directorul i-a spus lui Étienne-Paul Stan, doar când erau doar ei doi:

— Am avut dreptate. Îți dai seama ce ar fi fost pe capul nostru dacă susțineam că *Mesajul* este adevărat! Ne-ar fi măturat de aici spunând că risipim banii publici pe prostii. Acum, în liniște și cu calm, fără să facem valuri, putem cerceta problema, încercând să luăm legătura cu ei. Nu ne grăbește nimeni și nu trebuie să dovedim nimănui nimic. E foarte greu să spui adevărul când ceilalți nu vor să-l audă.

Greierii

de Mircea Liviu Goga

Mi-aduc aminte că mă aflam într-o neînsemnată stațiune, undeva, la poalele Alpilor. Un loc pe care nu-l descoperi ușor pe hărțile turistice decât dacă iei la bani mărunți Google Earth. Eu însă îl descoperisem altfel. Mă adusese aici un prieten vechi, directorul unei mici agenții spațiale, care m-a ademenit cu povești despre liniștea și ruralitatea locului. Combinate, desigur, cu servicii turistice ieftine și cu tot confortul occidental recunoscut ca fiind imposibil de evitat de către orice pensiune care vrea să fie căutată de clienți. Pe de altă parte, evident că, fiind un tip destul de comod, aș fi renunțat din prima clipă la locuri în care trebuie, de dorul unei vieți cât mai aproape de natură, să fii nevoit ca dimineața să tai lemne și să-ți aduci apă cu găleata de la izvor. Prietenul meu m-a asigurat însă că nici nu se punea problema de așa ceva.

Până la urmă, era un loc la fel de confortabil ca multele pregătite pentru turiști în toată Europa. În prima dimineață am ieșit devreme pe terasa vastă și comună să privesc răsăritul. Aerul era tare și bătea un vânticel călduț dinspre sud în care am întrezărit aroma îndepărtată a Mediteranei. N-am rămas singur decât două sau trei minute; amicul care mă adusese aici a apărut și el de parcă abia îmi așteptase trezirea. Ne-am salutat.

— Ei, îți place? – mă întrebă râzând.

— Mmm... am dormit bine. Totuși, parcă lipsește ceva.

— Lipsesc zgomotele nopților de la oraș. Alea care se strecoară și prin geamurile de dublu termopan.

— Da – am recunoscut. Cred că asta a fost. Liniștea e prea adâncă.

Undeva auzirăm deschizându-se o ușă. Ne-am întors și am văzut un individ înalt și bine făcut avansând pe terasă. S-a uitat la noi lung, cu o privire pierdută, apoi a aplecat puțin capul parcă încercând să asculte ceva. A mormăit ininteligibil, a mai făcut un pas, după care, răzgândindu-se, s-a răsucit spre ușa pe care ieșise, a redeschis-o și a dispărut dincolo de ea. Am pufnit amuzat:

— Ciudată figură...

— Parcă-l știu de undeva – a spus prietenul meu. Chipul lui mi-e cunoscut, dar nu știu de unde. Hai, mergem la bar să bem o cafea?

Am acceptat. Am luat micul dejun și apoi ne-am azvârlit împreună în programul zilei: vizite la un mic muzeu, la o peșteră, călătoria cu ghid până la ruinele bine restaurate ale unei cetăți galice. Seara, când ne-am întors, stând pe terasă la o măsuță, cu două pahare de coniac în față, l-am zărit iar pe necunoscutul din zorii zilei. Se sprijinea de balustradă și părea cu totul neatent la ce se întâmpla în jurul lui. L-am privit tăcuți. Undeva a început să cânte un greier. Necunoscutul a tresărit, s-a depărtat de balustradă și a pornit repede către ușa care ducea, probabil, către camera sau apartamentul său.

— Uite unul care se sperie de un țârâit de greier – am oftat.

Prietenul meu și-a dat o palmă peste frunte:

— Știu! Acum știu cine este! E Aurian!

— Cine?

— Aurian... Nu știi prima expediție spre Alpha Centauri?

— Ba da, normal, cine n-o știe?!

— E Aurian, căpitanul...

— Cel criogenat?

— Da. Cel cu greierii...

Și atunci mi-am reamintit...

Se întâmplase cu zeci de ani în urmă. Navele cuantice încă nu se inventaseră. Racheta (dacă putem s-o numim așa) fusese prima care plecase dincolo de sis-

temul solar. Navă fotonică, ultimul răcnet al tehnologiei acelor vremuri. Urma să zboare ani îndelungați – ani tereștri, desigur, pentru că pe o navă a cărei viteză se apropie de viteza luminii, vremea amorțește. Echipajul era format dintr-un singur individ, ce fusese criogenat pentru a urma să fie trezit în apropierea destinației. Acest Aurian...

— Ești sigur că e el?

— Doamne! Firește că sunt sigur! – a dat din cap prietenul meu și a sorbit liniștit din coniac.

...acest Aurian și nava lui erau mesajul pământului către stelele reci. Și desigur, deși nimeni nu se gândise la asta, au sunat și ca o provocare. Una la care s-a răspuns.

— De-asta nu-i plac greierii... – am murmurat.

Au aflat ce s-a întâmplat cu el abia când s-a întors acasă. Pe-atunci nici ansiblurile nu erau puse la punct. Nava s-a întors doldora de informații științifice, dar toate fuseseră gestionate de computerele ei. Aurian nu făcuse nimic, absolut nimic, deși fusese trezit conform programului și după trei luni recriogenat pentru întoarcerea acasă.

— Aude greieri – am șoptit.

Amicul meu a clătinat din cap afirmativ.

— Așa spune el. Ca un cântec de greier, dar pe mii de tonuri, cu mii de variante. Nu se repetă niciodată. Savanții l-au testat, au căutat explicații. Cea mai proba-

bilă e că în spațiu a fost contactat de o civilizație necunoscută, iar ceea aude sunt informații pe care aceasta continuă să i le ofere, dar imposibil de descifrat de către creierul lui.

— Și nu pot fi citite cumva? Există programe de audiență mentală...

— S-a încercat, dar n-a ieșit nimic. Evident, în treaba asta nu sunt implicați nervii auditivi. Se pare că nici lobii temporali. Dacă e vorba de încercarea stabilirii unui contact între ei și noi, încercarea asta a eșuat.

— Și dacă, pur și simplu, e bolnav? Poate e o boală care se poate trata.

— O, s-au făcut o mulțime de studii, fii sigur. Nu se știe în ce punct al creierului se formează sunetele pe care le aude. Oricum, boala sau ce-o fi nu provine de pe Proxima. Planetele care orbitează steaua sunt lipsite de viață. Acest ceva s-a petrecut în timpul când Aurian a fost criogenat. La dus, mai precis. Ceva i-a afectat creierul – și nu s-a datorat criogenării. Metoda era absolut sigură încă de pe-atunci, nu dădea rateuri. Se vorbește că senzorii navei ar fi surprins ceva. Indefinibil. Un fel de radiație care a trecut fără probleme prin pereții navei și prin scuturile de protecție.

— El ce a declarat?

— Lucruri bizare, imposibil de verificat. A vorbit despre o civilizație străveche, care s-ar fi dezvoltat cu mulți eoni în urmă, pe o planetă născută în jurul unuia

dintre primii sori ai galaxiei noastre. El spune că era o civilizație a insectelor.

— Ar fi cucerit galaxia și noi n-am mai fi apărut... – m-am arătat neîncrezător.

— Mda, dar tot Aurian pretinde că ar fi pierit demult. Printre stele mai colindă, reverberat, doar mesajul și cunoștințele pe care încearcă să le împărtășească tinerelor civilizații. Problema e că nu-i înțelegem. Nimeni nu-i înțelege. Au fost prea singuri atunci, când Universul era tânăr, lipsiți de experiența modului în care informațiile s-ar putea comunica unei alte civilizații formate din ființe fiziologic profund diferite. Așa că mesajul lor sună ca un țârâit continuu de greieri în mintea umană. Nu există corespondențe prin care să-l putem descifra.

— Presupun că nimic din toate astea nu poate fi dovedit.

— Evident. Oricum, e primul și ultimul om care s-a întâlnit cu vocile greierilor din spațiu. Puțin după plecarea lui au apărut navele cuantice. În ele, omul e separat complet de realitatea macroscopică. Până la destinație nava e prinsă în bula de spațiu cuantic, zboară cu viteza luminii fără distorsiuni temporale și nu mai poate fi influențată de nimic.

— Da, știu. Totuși, e ciudat. Chiar n-a mai încercat nimeni să...

— Au fost trimise și alte nave fotonice, dar fără pasageri la bord. Nimeni n-a vrut să riște. Așa că s-au în-

tors precum au plecat, iar senzorii n-au interceptat în cosmos absolut nimic. Poate că informația e destinată unor minți, nu unor computere. Sau fenomenul e cu totul altceva decât a încercat să explice Aurian.

— Mda, ciudat...

— „Sunt taine pe pământ și-n cer, Mercuțio"... – cită, surâzând, din Shakespeare, amicul meu.

Am dat din umeri.

— Păcat că nu continuă cu cercetările. Și dacă „greierii" ăia inteligenți ar mai exista pe undeva, prin univers?

Se aplecă spre mine și-mi șopti complice:

— Sunt peste tot. Așa crede Aurian. Civilizația lor nu s-ar fi autodistrus. Pur și simplu, au involuat. Degradare genetică. Sunt peste tot, iar pe unii dintre urmașii lor lipsiți complet de inteligență îi poți auzi chiar acum cântând prin iarbă. Aurian a mai spus că probabil îi vom găsi pe mai toate planetele care susțin viață, în mii de variante. Dar îi vom recunoaște ușor, deoarece cântă pretutindeni același cântec. Și știi ce e cu adevărat ciudat?

Făcu o pauză, pentru a mări efectul teatral.

— Din câte am fost informat – continuă – au fost descoperite deja două duzini de planete vii. Pe toate există insecte sau echivalențe ale acestora. Și da, peste tot există o specie anume care cântă la fel ca greierii de pe Pământ. Poate în alte tonalități, sau... mă rog, ce să mai zic?

— Înseamnă că e posibil ca totul să fie adevărat...

— Da.

— Atunci, nu ne rămâne decât să analizăm țârâitul greierilor tereștri... N-a încercat nimeni să le descifreze... hm, mesajul?

— O, ar fi zadarnic. Dă-ți seama cât s-a degradat informația de-a lungul generațiilor! Greierii există pe Pământ încă din perioada Carboniferă. Ce-ai mai putea obține? O infimă parte din ce-a fost... ca și când ai încerca să reconstitui un roman întreg pornind de la o frază!

— Sau – am făcut eu pe avocatul diavolului – poate că echivalenții greierilor din alte lumi sunt simple insecte care au evoluat la fel ca și cele terestre! Ce mare lucru? De ce să inventăm basme? Un om se poate înșela, iar Aurian e om. Până la urmă, de unde aceste idei? Sigur că există pretutindeni insecte. Sunt printre primele care apar pe scara evoluției. Încă n-am găsit ființe inteligente în cosmos și nici nu prea cred că le vom găsi, pentru că sunt probabil mult mai evoluate ca noi, dar cred că insectele apar peste tot și ocupă nișele ecologice care...

— Ho, ho, oprește-te! Am înțeles ideea! râse prietenul meu. Da, ai dreptate.

Întoarse cu gura în jos paharul de coniac golit deja de multă vreme. Apoi continuă, gânditor:

— Ai dreptate, dar... vezi, e ciudat. Există deja descoperite două planete care susțin viața și care n-au insecte.

— Ei, poftim!

— Stai, lasă-mă să termin. Au tot felul de specii, unele destul de evoluate, cum ar fi reptilele, însă în arborele vieții insectele lipsesc. Problema e că nu lipsesc complet. Greieri există.

Am clipit nedumerit.

— Păi, de unde?

— E imposibil de înțeles. Singurele insecte sunt greierii. Asta-i situația. Nu par să fi evoluat din nimic.

Se ridică sprijinindu-se de colțul mesei.

— Mă retrag. E rândul meu, plătesc eu coniacul ăsta. Noapte bună...

— Aș înnebuni să aud mereu greieri în cap... – murmurai.

— Ah, nu-ți face griji pentru Aurian – clipi mărunt prietenul meu. Ia pastile. Atenuează aproape complet ceea ce aude. Pe de altă parte, cred că deja s-a obișnuit...

Îmi făcu semn de „la revedere" și plecă spre bar cu paharul gol în mână. Am privit lung în urma lui, apoi m-am întors cu fața spre întunericul de dincolo de balustrada terasei și am ascultat. Cântau în noapte câțiva greieri, scârțâiau de zor schimbând uneori tonalitatea și umplând atmosfera nopții de vară. Și m-am închipuit o clipă în atmosfera unei mlaștini Carbonifere ascultând sunetele care încă păstrau aproape neatins mesajul inițial, incredibilele simfonii de mult pierdute ale primilor greieri de pe Pământ...

O seară romantică

de Robert Gion

— Bine, foarte bine, zise Pamela mulțumită.

De afară se auzeau în continuare urlete, gemete, răcnete, dar nu-i mai păsa prea mult de asta. Baricadase casa, bătuse scânduri la toate ferestrele, chiar și la cele de la etaj, trăsese cele mai grele piese de mobilier în dreptul ușilor, după ce le încuiase cu grijă și verificase încă o dată frigiderul și proviziile din cămară. Cu ce avea în casă putea rezista cam trei săptămâni – ba chiar o lună dacă strângea cureaua, iar în această perioadă autoritățile urmau, fără îndoială, să găsească o soluție pentru toată nebunia. Trebuia doar să-și păstreze cumpătul. Iar în seara aceea se simțea bine, aproape fericită – probabil și din cauză că sticla de Merlot, pe care o deschisese mai devreme, se golise mai mult de jumătate.

Cu paharul de vin în mână, se duse în dreptul ferestrei de lângă ușa de la intrare și privi prin despărțitura

dintre două scânduri. Da, Infectații se plimbau pe străzi. Umpluseră și peluza, se mișcau de colo-colo ca niște marionete electrocutate, se izbeau unii de alții, mârâiau și răcneau spre cer, schimbându-și din când în când direcția, lent, foarte lent, exact ca zombii din filmele acelea vechi americane, din anii 70-80. Sub nicio formă nu puteau pătrunde acum în casă, oricât ar fi fost de mulți.

Femeia își termină paharul, se mai uită o dată peste peluză, la casele vecinilor, cufundate în beznă, apoi, cu mișcări relaxate, aproape dansând, se întoarse în bucătărie. Spaghetele fierbeau pe aragaz, așa că își mai turnă un pahar, scoase două castroane din bufet, pregăti furculițe și o sită de inox, pe urmă se duse la frigider să caute brânza și ketchup-ul. Când se aplecă, halatul de casă, legat neglijent, se desfăcu și sânii îi țâșniră afară – două globuri mari de carne palidă – și se trezi chicotind fără voie.

— Iubitule, strigă, în timp ce închidea frigiderul și își îndesa sânii la loc în halat cu tubul de ketchup, cina e aproape gata. Vecinii au ieșit iarăși pe stradă. Ar trebui s-o vezi pe madam Luboslaw, poartă halatul ăla deșirat cu care iese mereu să-și ia corespondența. Îi atârnă toate cele pe lângă el... Și domnul Ignacy, ar merita să-l vezi pe domnul Ignacy... Iisuse... Vrei pastele cu ketchup sau cu brânză?

În dreapta, după bufet, se vedea o ușă scundă, întredeschisă, iar din spatele ei se auzi chiar atunci un mor-

măit vag. Femeia privi într-acolo și dădu din cap, apoi se deplasă, deschise ușa de tot și se uită la scările care coborau în pivniță. Lumina era aprinsă.

— Bine, strigă ea. Și eu tot cu brânză le vreau. Sunt gata într-un minut.

Dădu paharul cu vin pe gât, așeză o oală adâncă pe aragaz, puse în ea un strop de ulei, apoi opri focul la paste și le turnă în sita de inox, să se scurgă. Nu le clăti, îi plăceau mai mult așa, le puse doar în oala de pe aragaz, aprinse ochiul sub ea, pe urmă puse peste ele brânza rasă, amestecând totul încet și adăugând, la final, un fir de smântână. Pastele deveniră cremoase, iar mirosul lor umplu toată bucătăria.

Din pivniță se auzi iarăși un mormăit. Apoi un zgomot ciudat: *cleaf-cleaf-cleaf.* Pamela reuși să sugă încă un pahar, în vreme ce turna spaghetele în cele două castroane, căută o tavă și, cu mâncarea în brațe, se îndreptă clătinându-se spre scările ce duceau la subsol.

— Vin, Paul, vin, zise. Totul e gata. Un pic de răbdare.

Un zornăit îi răspunse.

Coborî nesigură și se uită în jur. Își făcu drum printre două rafturi cu unelte și electrocasnice prăfuite și se îndreptă către soțul ei, care stătea ghemuit într-un colț al pivniței, între o mașină veche de spălat și un morman de cutii de carton. Era legat cu lanțuri de mâini și de picioare, iar capetele lanțurilor erau petrecute pe după două țevi groase. Bărbatul urlă când o văzu. Ochii

îi ieșiră din orbite, gura i se strâmbă și începu să se zbată și să scuipe înnebunit, încercând să se repeadă asupra ei. Pamela îi zâmbi, puse tava jos și se așeză pe un morman de haine uzate, chiar la limita perimetrului în care bărbatul o putea ajunge. Paul se zbătu, se smuci, mușcă în gol, cu buzele pline de propriul sânge.

— Gata, Paul. Uite. Spaghete cu brânză sărată, cum îți plac ție. Gustă, te rog.

Pamela învârti furculița în paste, o ridică și cu o mișcare rapidă, absolut neașteptată, se repezi către bărbatul în lanțuri, îndesându-i mâncarea în gură cu o nonșalantă agilitate – retrăgându-se înainte ca acesta să poată reacționa. Apoi se așeză din nou pe mormanul de haine și începu să înghită cu poftă din porția ei. Paul scuipă cocoloșul de paste, trase de lanțuri și răcni. Mușcă aerul, își pocni cu putere dinții în gol.

Femeia îi zâmbi iarăși, cu gura plină.

— Arăți obosit, dragul meu. După cină ar trebui să încerci să te odihnești puțin. Toată nenorocita asta de situație... sper ca autoritățile să găsească o soluție cât mai repede. Au ieșit mult mai mulți în seara asta, știi? Ticăloșii de Infectați sunt peste tot. Parcă și timpul a încetinit de la o vreme. Merge în ritmul lor. Nu ți se pare că timpul curge mai încet? Iar întunericul e mai adânc, apasă toată casa. O auzi trosnind? Eu o aud. Mereu.

Luă în furculiță câteva spaghete și cu aceeași mișcare rapidă reuși iarăși să le îndese în gura bărbatului și să

se retragă, deși acesta se uita acum chiar la ea, cu bale amestecate cu sânge scurse pe bărbie și pe gât.

De data asta, în lumina slabă a neonului din pivniță, chipul lui Paul se înverzi de furie. Obrajii i se umflară ca niște baloane. Pielea feței începu să-i tremure, ca și cum mușchii ar fi prins viață dedesubt, în timp ce gura i se lungea și se lungea, fluidă parcă, încercând să apuce și să muște mâinile femeii. Pamela se retrăsese din nou la o distanță confortabilă, cu aceeași ușurință, și se uita la el cu o privire nostalgică, în vreme ce spaghetele îi curgeau bărbatului printre dinți, peste piept, printre reverele zdrențuite ale cămășii.

— O să fie bine, dragule, zise ea. S-au întâmplat toate așa de brusc, încât e greu să te obișnuiești. Trebuie doar să avem răbdare. Atâta timp cât ne avem unul pe altul, nu ni se poate întâmpla nimic.

Un proiectil de salivă însângerată zbură în direcția ei și îi șterse mâneca halatului.

— Mda... văd că nu prea ai poftă de paste azi. Nici eu, să fiu sinceră. Mă simt un pic... melancolică. Și știi ceva? Mă duc sus să aduc laptopul și să desfac încă o sticlă de vin. Am chef să ne uităm la un film împreună – ceva romantic, să ne amintească de tinerețe. Ce spui? Mai sunt câteva filme vechi salvate într-un folder, dacă nu mă înșel... câteva cu Brad Pitt, cu Clooney, DiCaprio... sau Richard Gere. Da, un film cu Richard Gere, ar merge perfect.

Strânse în grabă castroanele, le puse pe tavă și se îndreptă spre scară. În spatele ei, bărbatul răcni, mârâi, se smuci dement în lanțuri.

— Imediat, iubitule, mă întorc imediat, strigă în timp ce urca. Aduc laptopul și-un Merlot. Fără pahare... o să bem direct din sticlă, cum făceam în adolescență. Auzi? Umblă pe afară, bat în ferestre. Richard Gere, iubitule... *Richard Gere*!!...

Mic ghid de braconaj

de Andrei Gaceff

Îmi fac veacul în localul Bardus. Din ce se vede, cerul este nemaipomenit de limpede azi; meteorologic, Ømma a dat iarăși lovitura, e pricepută sau ghicește vremea într-o cafea cum nimeni de la Accuweather nu bea. Sunt condiții perfecte să prindem și să le arătăm turiștilor aurora boreală. Deși nu ăsta e scopul nostru final. Dar care? Nu știu, e prima oară când mi-e încredințată de către Ømma sarcina asta, meseria asta de vânător de auroră. Voi fi la fel de surprins ca și clienții mei, laolaltă cu ei.

Până atunci, mai privesc la ceilalți oameni din Bardus. Chiar la doi pași de mine, un alt tip singuratic citește o revistă de bricolaj. Pe masă e pregătit un teanc; văd și una despre avioane – citește de toate.

Aș putea să-i spun că, dacă mai vrea, găsește reviste și în pădure, unde am fost eu educat, mie Ømma îmi

lăsa pe jos o mulțime. Cum ar fi Der Spiegel și Le Chasseur Français. Însă aveau o problemă: din toate lipseau pagini. De exemplu, fusese smuls un articol despre specii pe cale de dispariție.

Primesc un SMS cu un asterisc, atât, un mesaj conținând doar un fulg de nea. E din partea ei, a vrăjitoarei autosuficiente, se apropie. (Să nu uit să mai șterg din fulgii de zăpadă adunați în memoria telefonului.) Exagerează anunțându-se așa, electronic, doar pot să o văd cum vine.

Fulgul a apărut pe telefon imediat ce Ømma a pus piciorul pe strada Cora Sandels, unde mă aflu și eu, în bar. Șed la capătul dinspre geam al unei băncuțe, iar în fața mea sunt un scaun și o măsuță pentru două persoane.

Spuneam despre Ømma că, așa cum sunt plasat, o văd venind. Da, o văd bine, acum traversează strada încoace. Poartă numai niște sandale bleu. În rest, a mai folosit o cordeluță, să-și prindă părul lung.

Ca s-o zic pe șleau, o femeie goală traversează spre bar; se scurge și stropește cu apă, se topește, probabil fiindcă în oraș e mai cald, dar nicio grijă, ea este un mousse inepuizabil.

A sosit. Se poartă de parcă ar fi invitata mea, ia loc pe scaunul de la masa pe care am băutura.

Nimeni nu ridică ochii către ea. Știu și de ce. Când a intrat, Ømma a schițat un gest ca un bobârnac și gata,

am rămas unicul care o vede, sau singurul care o vede așa.

— Stăm bine aici, în bistro e aglomerat.

Îmi face semn să iau la răsfoit ce mi-a pus pe masă – o publicație numită Vânător de imagini.

— Nu bei nimic? încerc eu să intrăm mai lin în subiect, să ajungem la el în altă stare.

O chelneriță așază în secunda doi pe masa noastră un pahar înalt plin cu o băutură de culoarea pielii Ømmei.

— Domnișoară, cum se cheamă ce ne-ați adus? mă interesez.

Aud cuvântul pronunțat de fată și îl adaug la lista cuvintelor fără noimă pentru mine, pe care nu le-am învățat în pădure.

Încep să dau paginile revistei primite; dibuiesc printre filele ei trei fotografii inserate, așadar revista a fost folosită doar ca mapă pentru ele. În poze văd pe cineva foarte tânăr, apoi o femeie și un bărbat, tinerei, apoi o doamnă. Trebuie să fie clienții mei.

— Chiar ai s-o faci? sunt întrebat.

— O să-i duc să vadă aurora, da, îi zic ce-și dorește să audă.

Ne uităm și pe harta pe care Ømma mi-o întinde. E marcat acolo unde vrăjitoarea vrea să duc turiștii. Nu mă miră. Coclauri.

— Nu lucrăm fără ceas. Vă aștept la unsprezece jumate.

Îmi prinde la încheietură un Omega rece, umed, pe care ea îl ținuse la gleznă.

— Iar eu cum adun oamenii? Pe cei patru.

— Ți-am făcut reclamă. Turiștii o să vină la tine. Îi vei aștepta cu mașina în fața casei tale.

Cam astea erau detaliile excursiei.

Caut să mă destind, misiunea pare simplă, dar e ceva apăsător în a aștepta o vrăjitoare să-și termine de băut totul din pahar.

Într-un final, Ømma își ia la revedere, dar nu părăsește barul pe ușă. Se sparge în sute de cubulețe ca de gheață, dintre care unele se rostogolesc pe masă până în poala mea, iar altele ajung pe podea. Caut să strâng fragmentele de vrăjitoare, să șterg și masa de apă. Sufăr momente de agitație soră cu panica. Aceeași chelneriță care ne-a adus nectarul acela dens își face apariția și adună eficient cubulețele în două frapiere. Îmi ia din brațe și ce-am strâns eu și se retrage fără vreun comentariu.

Rămas singur, aud de la ceasul primit cadou un „Pa pa!" în loc de tic-tac.

Mă foiesc nițel pe banchetă, dar sfârșesc prin a lăsa brațele pe lângă corp.

În fine, mă hotărăsc să merg la culcare. Nu mai am nimic în programul de azi. Chipurile clienților de mâine mi s-au întipărit bine în minte, iar ei știu de mine de la Ømma. Voi încerca să le fac călătoria veselă într-o primă fază, atât cât mă pricep, iar apoi măcar suportabilă.

Merg la somn.

Este o nouă zi; de fapt, e ora zece și ceva noaptea următoare. Am observat mai devreme astăzi că mi-a fost aplicat pe mașină un abțibild mare care mă anunță drept „Braconierul de lumini". Presupun că cineva trimis de Ømma s-a ocupat de asta. Cred că toți patronii visează să aibă angajați aproape invizibili, dar care-și fac treaba continuu, impecabil și ingenios.

Farurile unei mașini alungă de obicei animalele; luminile de la duba mea sper să atragă clienții. Am deschis și ușile din spate, pe unde încarc acum mașina cu lucruri pentru excursie (bocanci, șosete groase, pături, căciuli, ceai la termos).

Sosește primul la locul de întâlnire băiatul ăsta... Victor, din România. Dau mâna cu el, apoi mă combin cu abțibildul de pe dubă și mă recomand:

— Sunt Gaspar, braconierul din noaptea asta.

Se pare că i-am dat o idee. Victor, adecvat îmbrăcat, a sosit cam devreme și nu fumează, așa că se întoarce cu spatele și își pornește un joc pe telefonul mobil. Acolo cad stele, stele pe care jucătorul caută să le împingă de pe o tavă într-o cutie. Când numărul de stele prinse e suficient, pică din cerul jocului un animal-păpușă. Mă opresc deocamdată aici din a-l urmări pe Victor; oricum, într-o primă fază ne-am înțeles, deși nu știu în ce

limbă am vorbit. I-am arătat bocancii din spatele mașinii, mi i-a arătat pe ai lui din picioare; i-am indicat păturile, iar el și-a tras mai sus fermoarul pufoaicei.

N-am nici cea mai mică idee, în aceste prime minute, ce vină poartă și ce-l așteaptă din partea Ømmei. Îmi duc la ureche ceasul de la ea, dar tic-tac și nimic mai mult, nu primesc lămuriri.

Apare doamna Lara; provine din Argentina. Ne impresionează și pe mine, și pe Victor, când ne spune că e tocmai de la polul opus, din Ushuaia. Asta mă face să o privesc cu asprime din cap până-n picioare și să rămân mirat că nu a investit mai mult în îmbrăcăminte. Nu se explică nici de ce nu a venit însoțită de soțul dânsei, Mauricio, de care ne pomenește.

Trec douăzeci de minute bune până să se completeze echipa. Iată, un cuplu, Anja și Tobias. Sunt olandezi, roșii la față, așa că le arăt suplimentul din spate, vor apela mai mult ca sigur la ajutorul meu, la echipamentul meu, la haine de la mine.

Le dau tuturor impresia că mă foiesc cu treabă pe lângă mașină, când de fapt îi ascult pe oaspeți și nu reușesc să-i citesc, să le găsesc punctul comun.

Doamna Lara a început să povestească despre o grădină, un parc pe care-l recomandă tuturor, Terra Nostra, dacă am înțeles eu bine. Parcul ascunde o fântână arteziană mică, intimă cumva; un loc care te cuprinde și nu îți mai dă drumul, ai sentimentul că ți-ai atins

destinația finală în viață. În bazinul mic al fântânii trăiește un peștișor auriu, sau cel puțin mai trăia la momentul vizitei doamnei Lara, strică dânsa nițel basmul.

Încheie reclama precizând că locul este undeva în mijlocul oceanului, în Insulele Azore.

Nu știu de ce, dar eu unul, când mă gândesc la un ocean, văd un cearceaf întins între două paturi din blocuri vecine, iar în acest aranjament mie îmi lipsește curajul să trec dintr-un pat în altul călătorind pe pânză. Eh, sunt sigur că Ømma are metodele ei speciale să mă treacă un ocean, dacă va fi vreodată nevoie.

Mă abordează Tobias, cu Anja puțin mai în spatele lui.

— Noi nu suntem gros îmbrăcați, recunosc.

Anja face un pas și se atârnă de gâtul golaș al lui Tobi.

— Ne gândeam la o cabană, că o să așteptăm într-o cabană. Așa am văzut într-un filmuleț. Stăm, bem, ieșim din când în când să verificăm dacă n-au apărut pe cer luminile.

Ah, cred că știu la ce se referă. La pânda leneșă a aurorei boreale dintr-un adăpost unde nu-s probleme cu căldura. Cu frigul, de fapt.

Anja vine lângă mine să-mi arate pe telefon.

O opresc amabil. Apoi îmi permit să iau o pauză lungă înainte de a comenta, de parcă aș fi singur într-o pădure și aș căuta pe după fiecare copac pe cineva cu care să vorbesc.

Deschid gura și probabil dezamăgesc:

— Nu va fi exact ca în filmuleț.

— Apropo, vine Victor de cealaltă parte a mea, v-am căutat pe Internet, însă nu v-am găsit. Dacă n-ar fi fost doamnele de la hotel, n-aș fi știut de serviciile dumneavoastră, de firmă.

Hm, eu nu am nici măcar nume de familie, iar tânărul Victor se plânge că nu am pagină de Internet...

Mi-aș dori mult să fumeze. Și asta să-l țină ocupat.

Le transmit o informație sigură:

— În altă parte ar fi fost mai scump.

Câtă dreptate am! De altfel, până în momentul de față nu le-am luat niciun ban, și nici nu cred că o să apuc.

— Pornim? le reamintesc eu că n-au venit degeaba.

Aici suntem înconjurați de dușmani: ferestre, multe ferestre care scot flăcări electrice, și toate flăcările astea ne ard retina. Luminăția locuințelor nu lasă loc aurorei. Trebuie să mergem undeva la întuneric. Nu le mai spun clienților, îi duce și pe ei mintea. Au ocupat deja locuri în dubă.

Urc la volan și le aduc aminte de șosetele groase, să nu se jeneze să și le pună de-acum. Nu-mi dau ascultare, iar eu nu insist.

Cobor mașina de pe trotuar și plecăm.

Întâi spre vest.

Victor se întreabă cu voce tare unde vom ajunge, cât de sus în nord. Menționează Ringvassøya, Hessfjord. Oare câtă geografie știe? Ar putea fi periculos? Pentru

mine, vreau să spun. Nu-l privesc în oglinda retrovizoare fiindcă nu vreau să răspund întrebărilor. Am probleme în a-mi reaminti numere mari și denumiri lungi. Însă mereu intervine în mintea mea o voce și rostește clar informația care părea că îmi scapă. Cam cum se întâmplă în autobuze, când aș vrea să aflu numele stației următoare; aștept un pic, și vocea unei domnișoare îmi oferă informația dorită. Așa pătesc eu la numere mai mari de patru mii și la nume lungi: după o așteptare de o secundă, o a doua voce a minții mele vine să completeze.

Doamna Lara mai recomandă o dată insula São Miguel cuplului, după care se așază cu privirea drept înainte, urmărind drumul și cum schimb eu vitezele.

Până să o strângă Tobias de gură, închizându-i patefonul, Anja cânta o melodie monotonă. Tobias ne-a făcut tuturor un bine. Nu cunoșteam cântecul, dar nici nu mă interesa.

Opresc la un moment dat, după câteva zeci de kilometri pe șoseaua 863. Duc la ureche ceasul Omega, apoi întorc mașina. Nu-i las pe pasageri să se îngrijoreze, explic:

— Vom merge spre est, fiindcă s-au deplasat norii. Am fost anunțat de o colegă.

Sper că turiștii au înghițit gogoașa asta.

Facem cale întoarsă, îi trec pe clienți podul spre Catedrala Arctică, iar apoi o luăm din nou spre nord. Vic-

tor nu găsește nimic de comentat. Stă la geam cu gura căscată, și îmi vine să-l întreb cum se împacă cu mâncarea din Tromsø din 2023, dar atâta mi-ar trebui ca să stric totul, întâlnirea cu vrăjitoarea, la care n-aș vrea să întârziem.

Îi duc încetișor spre nord, și dacă mă vor urma și ceva cale pe jos, eu îmi voi fi făcut treaba. Oare ce vor căpăta de la Ømma? Mi-o și imaginez ținându-le un discurs, întâi de printre arbori, apoi de aproape, de foarte aproape.

După Krok... *Kroken* (mulțumesc!) și Skje... *Skjelnan* (mulțumesc, mulțumesc, voce amabilă!), opresc mașina.

— Nu mai suntem în nicio localitate, le spun eu pasagerilor, să înțeleagă că ăsta e planul excursiei, nu am făcut pană.

Le arăt haine, pentru binele lor, însă nu vor să mai pună ceva pe ei, bravează toți și sunt foarte mulțumiți că pășim sub cerul liber. Mă urmează și ne deplasăm în șir indian.

— Încă un pic pe jos. Tot se vede lumină artificială și ne bruiază. Să ne mai îndepărtăm, le zic.

Anjei i se pare că a zărit pe cineva în tufișuri, încălțându-se, dar desigur că restul grupului o ia în râs; râde și ea de cizmele din tufiș și merge mai departe.

Pe unde îi duc eu nu-i neapărat potecă. Cele trei limbi ale ceasului meu s-au suprapus și, de când am părăsit duba, se mișcă împreună indicând un loc, o direcție. În liniștea în care ne înfundăm, nu-i de mirare că

toți se sperie de zgomotul SMS-ului pe care tocmai l-am primit. Conține patru asteriscuri.

— E în ordine, le spun, iar ei își închipuie că a fost din nou colega mea cu date de la satelit, desigur, colega care ne are în grijă...

Nu mai continui să merg, mă opresc și mă gândesc cum să umplu timpul care le-a mai rămas clienților mei, însă toți sunt cu ochii pe sus, nu așteaptă nimic de la mine, își rup gâtul zgâindu-se după dâre de auroră.

Nu zărește niciunul norișorul care se apropie târâș, ghemul bizar de ceață; acesta așază pe iarbă o prismă în care se joacă un curcubeu. Prisma îl eliberează, iar razele colorate ies ca un bici.

Capetele se întorc tardiv către lumina de la sol. Clienții mei îi cad pradă.

— Patrumiinouăzeci... Patru mii... Patru mii...

Realizez că Victor încearcă să depășească bariera numerică pe care credeam că numai eu o am.

— Hernando, bulevardul Hernando de Maga...

Doamna Lara se chinuie să-și amintească un nume mai lung.

Gurile luptă cu cete de litere sau cifre.

Anja și Tobias se zbat împreună când razele prismei îi gâdilă, apoi îi zgârie și îi despică începând de la piept.

Îmi dau seama că pe mine m-a salvat puloverul croșetat de Ømma. Puloverul cu curcubeu pe piept.

Dau roată trupurilor, e totuși semiîntuneric și nu am observat din primele secunde că în pieptul și în abdomenul clienților nu sunt organe, dar nici goale nu sunt.

În carcasa lui Victor se află un lemurian și o rață, mai mici decât ar fi normal. Capul rățuștei este atât de dat pe spate, încât pasărea nu mai poate fi în viață. Ciocul ei alunecă un pic afară, pe coastele gazdei.

În doamna Lara deosebesc doi ornitorinci și o pisică. Nimic nu mișcă, nu respiră, dar totul e atât de proaspăt și scoate aburi.

Trupul Anjei ascunde o pisică de mare împreună cu o mulțime de pești de acvariu, ciclide. Câțiva au sărit afară din corp.

Cumva, îți vine să te joci cu aceste forme din carne. Ori asta, ori să faci mulți pași înapoi. La tâmplă sau în creștet le sclipește ceva metalic, ca o piuneză.

Recepționez un fulg de nea. Of, șterg imediat SMS-ul cu asterisc. Nu-mi pasă că Ømma este aici. Pășesc către ce a rămas din Tobias. O rândunică și o țestoasă.

Începe să se facă lumină fără să fie soare. E datorită prezenței vrăjitoarei. Merge și ea pe la corpurile cu pieptul spart; e cea mai falsă soră medicală, când se apleacă deasupra fiecărei victime arată ca și cum ar acorda primul ajutor, însă eu știu că nu este așa.

— Ømma, e nevoie de mai multe animale ca să faci un om?

— Uneori. Nu prea mai sunt oameni.

A adus cu ea un coş măricel: culege unele creaturi din cutiile toracice, dar nu pe toate. Nu o întreb cum le alege.

Bunăoară, de la Victor ridică rața și o pune în coş, iar pe lemur îl calcă în picioare. Își mai folosește cizmele în felul ăsta, la zdrobit, iar eu asist. Culege sau terciuiește.

Totuși, nu uită că mă aflu acolo:

— Nu din toate viețuitoarele ies oameni cumsecade.

Mă dezbrac rapid de pulover, așa încât nu mai am curcubeul croșetat să mă protejeze. Fug spre prisma de animale, pentru că trebuie să știu cine sunt, din ce sunt alcătuit.

Aha, m-a simțit, prisma e interesată de mine și începe să-mi gâdile pieptul. Mă desface ca pe o conservă.

Sunt eliberat.

Imediat, coprocesorul meu uman de la tâmplă începe să-i numere pe ceilalți puișori de găină cu care mă rotesc într-o uriașă pâlnie.

Viziunea

de Gabi Gabrinov

Când perdeaua a fost dată la o parte, iar razele stroboscopice au invadat încăperea, m-am chircit și mai tare sub așternut. *Urăsc planeta asta, urăsc planeta asta,* mi-am zis, încercând să-mi domolesc nervii. Era normal ca după câteva nopți pierdute, melatonina mea să fie dereglată, dar nu înțelegeam senzația de greață care-mi asalta stomacul și, cu atât mai puțin, nu-mi puteam explica amorțeala stranie a membrelor. Nu mai simțisem oboseală, disconfort sau durere de mii de ani, iar senzațiile respective mi se șterseseră din memorie. Acum, că inhabitam un corp uman, era chiar amuzant să-l învinovățesc că nu funcționa la capacitatea lui normală, în ciuda faptului că nu aveam deloc grijă de el.

Valetul meu, Hira, a tras și cealaltă draperie, iar lumina a devenit atât de puternică, încât iritarea mea a ajuns la apogeu și am scos capul de sub cearșaf.

— Cum e posibil ca ființele astea să trăiască sub un singur soare și totuși să aibă parte de atât de multă lumină? am răcnit eu cu vocea spartă în zeci de nuanțe.

Auzind-o, m-a cuprins rușinea și am început să tușesc și să hârâi din piept ca să-mi încălzesc corzile vocale. Hira a început să râdă, scuturându-și umerii înguști.

— Bună dimineața, domnule Kronos, mi-a răspuns el în schimb. Este o zi minunată, nivelul de ultraviolete este suportabil, presiunea atmosferică oscilează în parametri normali, vântul bate dinspre vest...

— Taci, te implor! l-am rugat eu, frecându-mi energic tâmplele.

Schimbarea bruscă a formei fizice mă zăpăcise și-mi venea tot mai greu să tolerez adaptarea la un nou corp. Ajunsesem în punctul în care trăiam niște impresii psihosomatice, aveam senzația că mă furnica pielea, îmi venea să strănut fără să fi inhalat praf, iar neuronii mei erau foarte derutați și-mi livrau informația cu întârziere.

Valetul s-a conformat cu o ușoară înclinare a capului, apoi s-a îndreptat spre dulap și a tras de ușa culisantă, dincolo de care se vedeau multe piese vestimentare frumos aranjate pe niște agățători ciudate.

— Ce ați dori să purtați astăzi? Poate ceva mai lejer? Sunt sigur că vă simțiți destul de strâmtorat în forma aceasta. Ori poate ceva mai impunător, ca un costum? Asta v-ar ajuta să faceți o impresie foarte bună la întâlnirea cu partenerul de afaceri.

Întâlnirea! Uitasem de ea. Dintr-un motiv evident, mi-a venit imediat să înjur, lucru care nu-mi stătea în caracter. Era mult prea târziu să mă mai sustrag de la îndatoririle prestabilite, așa că l-am rugat pe Hira să-mi pregătească îmbrăcămintea standard pentru o întâlnire de afaceri, împreună cu încălțările și accesoriile necesare, dar imediat ce am ieșit din duș și mi-am acoperit forma umană, m-am simțit chiar mai rău. Aproape că mi-a venit să vomit când m-am văzut în oglindă. Arătam ca un om. Uram această rasă impură, dar pentru că în ultima vreme avusesem mai multe tangențe cu ei și cu rasele lor derivate, trebuia să respect protocolul și să mă amestec printre ei fără să atrag atenția. Mi-am petrecut vârfurile degetelor peste pomeți, mi-am pipăit cearcănele vineții, ușor umflate, mi-am văzut ochii de un albastru iradiant, dinții ușor strâmbi, părul negru care-mi curgea în cârlionți dezordonați și, în fine, n-am putut să nu apreciez finețea detaliilor al căror unic scop era să par cât mai real, mai uman și mai credibil cu putință. Hainele nu făceau decât să completeze aceste detalii, așa că nu m-am obosit prea tare cu ele. Era, oricum, destul de târziu.

M-am grăbit spre camera fratelui meu, în timp ce verificam dispozitivul pe care oamenii îl foloseau ca să comunice între ei. Într-adevăr, secretara partenerului nostru trimisese un mesaj de confirmare, deci întâlnirea urma să aibă loc. L-am găsit pe Voron îmbrăcat la patru ace, cu o cămașă albă călcată impecabil, cu

gulerul scorțos, părul frumos pieptănat pe spate și rânjetul lui caracteristic însoțind fiecare pas pe care asistenta lui îl făcea prin camera de hotel. Când am intrat, sorbea dintr-o ceașcă aburindă și s-a grăbit să-și treacă palma în șters peste fesele asistentei, care i-a răspuns cu un zâmbet politicos și forțat.

— Bună dimineața! Ce zi frumoasă! O vreme perfectă pentru încheiat afaceri de succes.

N-am reușit decât să mârâi, trădând o mică parte din caracterul specific speciei noastre. Vorbele dulci nu mă ajutau deloc la ora aceea și tot ce-mi doream era să treacă mai repede timpul și să scăpăm de corvoada pe care tata o pusese în cârca noastră, de teamă să nu ne dovedim prea neproductivi. Chiar nu înțelegeam de ce mai avea nevoie de o galaxie în plus, când avea deja câteva mii, ba chiar unele foarte bine puse la punct, care aveau o producție fantastică de resurse, dar, așa cum ni se spusese foarte clar, atât mie cât și celorlalți unsprezece frați, n-aveam niciun drept să ne plângem. Abia așteptam să mă întorc acasă, la grădinile mele cu vegetație luxuriantă și la animăluțele mele solzoase cu multe picioare, abia așteptam să respir din nou aer curat, să beau apa iazurilor din curtea palatului meu și să mă tăvălesc prin iarba reavănă.

— La ce te gândești? m-a iscodit Voron, mijindu-și ochii umani, foarte bine definiți de niște arcade înalte și sculptate.

— Sunt doar nervos și obosit și abia aștept să plecăm de pe planeta asta, am răbufnit dintr-o suflare, apoi m-am așezat de cealaltă parte a mesei, și n-a durat mai mult de o secundă până ca asistenta fratelui meu să-mi pună și mie dinainte o ceașcă plină cu lichidul acela amar și fierbinte pe care-l beau inhabitanții acestei văgăuni.

Mi-am băut cafeaua cu noduri, în timp ce fratele meu s-a prefăcut că mă crede și a început să schimbe la întâmplare posturile unuia dintre device-urile care au înrobit rasa acestei planete. La ora stabilită, am ieșit în fața hotelului, să așteptăm șoferul, după cum cerea protocolul, numai că fratele meu cu gura mare a greșit mașina și ne-am pomenit urcați într-o limuzină care mergea către o nuntă de oameni, așa că a trebuit să părăsim vehiculul și să facem cale întoarsă pe jos, printr-o arșiță sufocantă care m-a stors de energie. Ne-am întors în fața hotelului pentru a lua mașina corectă, de data asta, doar că eu transpirasem, eram extenuat și îmi simțeam pielea organică strângându-mă și usturându-mă de parcă ar fi fost o capcană mortală în care căzusem fără să-mi dau seama.

În sfârșit, trecând peste toate astea, am intrat în clădire și ne-am prezentat la recepție. În fața noastră se găsea o inhabitantă a Terrei zâmbitoare și amabilă, care ne-a îndrumat spre etajul al treilea. De cum urechile noastre i-au auzit cuvintele rostite într-una din multele limbi ale muritorilor, creierele noastre s-au

adaptat automat la dialectul respectiv, astfel că nici n-a fost nevoie să realizăm setările manual. Voron nu s-a putut abține să nu mă descoasă în lift.

— Ești puțin ciudat de la o vreme, Kromi, mi-a zis el, așezându-și cotul pe umărul meu.

— Ai observat și tu, nu-i așa? Simt și eu o stare generală ciudată. Poate că se apropie o nouă etapă a evoluției, poate că mă pregătesc să acced la următorul nivel.

— Nu-ți mai face atâtea iluzii, nu sunt decât nouă niveluri de ascensiune și le-am parcurs cu toții. Ai ajuns la maturitatea formei, de acum n-o să se mai întâmple nimic special.

Ușile de sticlă ale liftului s-au deschis în fața noastră și am pătruns într-o sală lambrisată, în mijlocul căreia trona o masă lungă și dreptunghiulară, împreună cu multe scaune capitonate. În capătul mesei, pe perete, era montat un ecran pe care n-aș fi putut să-l denumesc altfel decât antic. O secretară umană ne-a poftit să ne așezăm unde dorim, apoi a ieșit, iar imediat după aceea au intrat și reprezentanții companiei de la care voiam să cumpărăm galaxia.

— Bună ziua, domnilor! ne-a salutat directorul, el însuși purtând un costum organic, căci în realitate era un extraterestru deșălat, burtos și avid după bani, pe care îl cunoscusem cu vreo sută-două de ani în urmă, la o conferință. Eu și asociații mei ne bucurăm că ne dați voie să vă prezentăm oferta noastră.

— Sperăm că veți fi scurt și la obiect, domnule Hollaq, am subliniat eu, cu o încruntătură malițioasă, în timp ce asociații lui și-au lăsat capetele între umeri și s-au așezat cuminți în scaune.

Dacă eram cei mai mari producători de Timp din univers, nu însemna că trebuia să permitem cuiva să irosească această fascinantă resursă regenerabilă.

— Desigur. După cum vă spuneam, galaxia aceasta a fost scoasă la vânzare cu mai bine de două mii de ani în urmă și, dintr-un motiv cu neputință de înțeles, nu și-a găsit un cumpărător până acum.

— Aveți rapoartele de producție?

— Desigur, se bâlbâi domnul Hollaq, întinzându-mi documentele printate pe ceva ce se numea „hârtie".

Primitivă specie, mi-am zis înainte să-mi arunc ochii peste rapoarte. Planeta era un real dezastru, cu o foarte proastă organizare, o lipsă totală a controlului reproducerii și o rată de producție din ce în ce mai scăzută. Toți indicatorii erau cel puțin îngrijorători. Natalitatea crescuse, oamenii se înmulțeau în voie, calitatea vieții crescuse de la un secol la altul. Așa ceva era inadmisibil.

— Cum vă așteptați să cumpărăm o galaxie a cărei unică planetă locuită are o speranță de viață pe cap de individ în creștere? am izbucnit eu, azvârlind hârtiile.

Voron m-a împins ușor cu genunchiul pe sub masă.

— Nu pot să accept așa ceva. Acum un secol, speranța medie de viață, adică timpul consumat efectiv pe cap

de inhabitant, era de aproximativ 37 de ani, iar acum a crescut la 64? Cum vă așteptați să creșteți producția de resurse în ritmul ăsta?

— Oh, păi, plănuim să introducem câteva războaie, poate și o molimă globală... O să rezolvăm cumva situația, nu trebuie să vă faceți probleme. Planeta asta are un potențial grozav.

— Nu și dacă inhabitanții consumă resursele colectabile! am ripostat eu.

Degeaba încerca Voron să-mi facă semne disperate pe sub masă, că starea mea de irascibilitate continua să crească. Cumva, mă simțeam justificat să refulez, pentru că nemernicul încerca să-mi vândă o galaxie complet neproductivă și chiar avea pretenția la un preț corect, pentru care aș fi putut cumpăra oricând, din altă parte, o galaxie cu o producție mult mai bună, dar aveam senzația că nu numai încercarea de a mă trage pe sfoară mă irita. Mai era ceva.

M-am scuzat și am ieșit, cu gândul să iau puțin aer, dar m-am rătăcit pe holuri și am ajuns într-o toaletă. Băile muritorilor mă făceau să vomit. Erau atât de curate, de strălucitoare și miroseau atât de puternic a soluții chimice, încât nasul meu fin aproape că sângera. Numai o rasă foarte înapoiată de ființe putea trăi cu impresia că viitorul însemna o expansiune fără granițe a tehnologiei și putea încerca să corupă sau chiar să distrugă definitiv natura și resursele regenerabile, sau,

mai grav, pe cele inumerabile, în acest sinistru demers al ei.

Am încercat să îmi clătesc fața cu puțină apă rece de la chiuvetă, numai că mirosul insuportabil de clor, amestecat cu urmele altor substanțe nocive, m-a făcut să mă dau câțiva pași înapoi și să tremur de scârbă.

Mi-am privit chipul în oglindă, numai că nu erau ochii mei cei care mă priveau înapoi. Erau doi ochi străini, dar la fel de albaștri ca ai mei. Fixam cu privirea suprafața lucioasă și vedeam chipul unei inhabitante umane de vârstă mică, practic un pui, zâmbindu-mi înapoi cu o inocență ingenuă, întinzând mâinile spre mine. Mecanismul din spatele iluziei mă depășea, însă am devenit și mai bulversat când am constatat că imaginea din oglindă s-a schimbat și am văzut aceeași fetiță, devenită acum o femeie în toată firea, aruncând o grenadă spre un pâlc de soldați robotizați, după care am văzut-o sfâșiindu-și tricoul ca să facă din el o atelă pentru piciorul rupt al altui om, apoi am văzut-o izbind cu pumnul într-un birou, cu șiroaie de sudoare scăldându-i tâmplele brune, cu ochiul drept acoperit de un petic negru, iar cu celălalt scânteind ca o văpaie vie a dreptății. Imaginile acestea haotice se succedau prin fața mea cu viteză și nu înțelegeam de unde anume vin, dacă sunt reale sau sunt doar produsul unei farse puse la cale de vânzător pentru a mă face să-mi pierd mințile.

M-am dat înapoi, stupefiat, asaltat de niște senzații cum nu mai trăisem niciodată. Organul responsabil pentru pomparea sângelui era dereglat, esofagul îmi părea înnodat și plămânii parcă nu primeau suficient oxigen. Tremuram atât de tare când m-a găsit Voron, încât i-au trebuit fratelui meu câteva secunde bune pentru a mă aduce în simțiri.

— Kromi, ce se întâmplă cu tine? E defect costumul organic?

— Nu, nu cred... Cred că...

— Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș zice că în clipa asta ești speriat de moarte. Ce s-a întâmplat?

În continuare țintuiam oglinda în care acum vedeam doar reflexia mea și a fratelui meu, iar ideea că suprafața plană avea, de fapt, un ecran încorporat încă îmi dădea târcoale. M-am sprijinit de brațul uman al fratelui meu și am încercat să-mi calmez funcțiile vitale. Toate organele îmi răsunau ca niște cilindri avariați.

— Cred că... Nu, nimic, am înghițit eu în sec, și pentru că nu mi-a luat mai mult de o fracțiune de secundă să leg revelația inexplicabilă de felul în care reacționase corpul în care mă aflam, am ales să nu dezvălui mai multe, pentru binele meu.

Voron, însă, izbucni în râs.

— Ce tot îndrugi acolo? Hai mai bine să-ți verificăm funcțiile uzuale, să ne asigurăm că e totul în ordine, pentru că nu pare că te simți bine.

— Mă simt perfect! am urlat eu, fără să vreau.

Fratele meu mi-a răspuns cu o privire mirată. Culoarea irișilor săi era de un maroniu deschis, blând.

— Kromi, frățioare, ia-o ușor... a încercat el să mă liniștească, adaptându-și tonul vocii și privirea, astfel încât să-i resimt îngrijorarea.

— Știi ceva? O cumpăr! Nu-mi pasă de producție, o vreau!

Am dat buzna înapoi în birou și am semnat hârtiile aproape cu aceeași viteză cu care domnul Hollaq și-a schimbat atitudinea față de noi, dintr-una umilă și serviabilă într-una mai cutezătoare, mai îngâmfată. Oricum, nu mai conta, fiindcă am avut grijă să-i ofer un zâmbet care să-l înștiințeze că eu eram acum proprietarul teritorului pe care se afla, sugerându-i totodată să-și ia tălpășița cât mai repede, împreună cu asociații lui.

N-am mai pierdut vremea pe Terra și am pornit spre casă în zilele următoare.

Drumul înapoi mi-a părut infinit, de parcă nu se mai termina odată universul, iar Voron era neobișnuit de tăcut, probabil gândindu-se cum avea să îi explice tatălui nostru că o dădusem în bară și cumpărasem o galaxie cu o singură planetă locuită, aflată într-o stare deplorabilă.

În schimb, în mintea mea roiau doar imaginile care îmi apăruseră în oglindă și nu-mi puteam dezlipi gândurile de ochii acelei fetițe, de pielea ei, de buzele ei, de

sângele ei amestecat cu sângele meu organic, și știam, în clipele acelea, că destinele noastre, odată ce se vor fi ciocnit, aveau să zguduie întreaga lume cunoscută.

Sfera

de Mihai Dumbravă

— Ia și tu din hot-dogul ăsta.

— Nu, mersi! Știi că nu mănânc chestiile ălea...

— Da' ce, ești vegetarian? Sau vegan? Că rotofei ești după cum văd.

— Nu chiar. Am ceva probleme cu stomacul. Prefer ceva făcut de mine. Simplu, fără de toate, ca frumusețea asta.

— La doctor ai fost? Știu eu unul grozav. Te vindecă de toate cele...

— Mda... voi merge cândva...

Ploaia continua să ude străzile orașului adormit și tăcut. Mașina parcată pe o străduță îngustă și întunecată adăpostea doi polițiști care stăteau la pândă, mâncând și încercând să facă un fel de conversație.

— Și ești sigur că aia e casa? întrebă tipul bine bronzat, cu părul lung, blond și ochii albaștri. Câteva pică-

turi de muștar se prelingeau de pe buzele-i înguste și umede.

— Până acum nu m-a mințit niciodată informatorul. I-am promis câțiva biștari, dacă treaba merge cum trebuie, deci, nu văd de ce ar minți.

Se cunoșteau de ceva vreme și rezolvaseră multe cazuri împreună. Își ținuseră și de urât și își acoperiseră spatele unul altuia. Se poate spune că deveniseră oarecum apropiați. Dar continuau să se tachineze de câte ori aveau ocazia.

Ploaia se înteți și le fu din ce în ce mai greu să observe casa și împrejurimile.

— Mă duc mai aproape. Nu mai văd nimic de-aici, zise supărat cel cu barba roșcată, rară, ușor durduliu și cu un început de chelie.

Blondul îl prinse de mână și îl strânse puternic.

— Lasă, mă duc eu, Xavi! Tu termină haleala. Ești irascibil când ești înfometat.

Xavi, prins cu ultima bucată din sandviș în gură, rămase fără replică. Bâjbâi ceva de neînțeles, timp în care blondul părăsi mașina și se îndreptă spre casa aflată sub observație, pierzându-se în ropotul ploii.

Înghiți mai mult nemestecat, se șterse cu mâneca, își verifică pistolul, apoi plecă grăbit în urma lui Zack. Ploaia deasă făcu imposibilă localizarea partenerului. Merse lipit de clădire, cu pași mărunți, instinctiv, până în spatele curții. O siluetă se contură la câțiva metri de el.

— Zack, Zack, așteaptă-mă! zise gutural Xavi, mai mult șoptit, bucuros că-și regăsise colegul.

Silueta se întoarse brusc și trase trei salve rapide dintr-o armă nemaivăzută. Nu gloanțe, ci o lumină puternică, concentrată.

Xavi se feri din calea lor, aruncându-se în lateral. Ripostă fără ezitare, golind încărcătorul. Îl schimbă rapid și încercă să prindă din urmă silueta care i se păru că intrase în casă.

Se uită în jur după Zack, sperând că e în apropiere, dar ceața deasă nu-l lăsa să vadă prea multe. Se concentră la cele întâmplate. Necunoscutul era extrem de periculos, iar arma, necatalogată. Iar el cunoaște toate armele posibile.

O nouă rafală, o nouă săritură în lateral. Peretele din spatele său se alese cu o gaură de vreo opt centimetri. Trase spre locul de unde țâșnea raza. Se ridică din nou rapid, impresionant pentru greutatea lui nu tocmai ideală și, cu prudență și multă atenție, continuă urmărirea. Camerele întortocheate nu ușurau deloc acțiunea.

O lumină colorată, pulsatorie, se putea vedea venind dinspre una din încăperi. Xavi, cu toate simțurile la maxim, păși încet spre lumină. Împinse ușa cu putere. Un nor de lumină oval, cu o gaură în centru, se mișca în mod continuu în mijlocul camerei. Necunoscutul porni rapid spre gaura din nor. Xavi îndreptă pistolul spre el și trase în momentul în care acesta se

aruncă în mijlocul norului, care dispăru brusc în urma lui. Pete de sânge umeziseră podeaua murdară. Iar o mică sferă metalică se rostogoli domol spre unul din colțurile odăii.

Xavi luă sfera și porni în căutarea prietenului său. Luă camerele la rând, apoi subsolul. Nimic. Ieși în curte și îi dădu roată. Ajunse din nou în spatele casei. Picioarele refuzară să mai înainteze. Începu încet să tremure și scoase un urlet de durere. Căzu în genunchi și luă trupul lui Zack în brațe. O gaură mare, perfect rotundă, îi traversa pieptul străpungând vesta anti-glonț. Murise la doi metri de locul unde îl atacase necunoscutul. El se ferise, iar bietul Zack primise în plin nenorocita lumină mortală. Îi apărase spatele pentru ultima oară.

Sirenele poliției și salvării se auzeau din ce în ce mai puternic. Ceața începuse să se risipească încet.

Xavi intră în casă, cu hainele murdare și pantofii plini de nămol. Se duse direct spre sticla cu whisky și-și turnă două degete.

De undeva din tavan se auzi o voce feminină caldă:

„Este obligatoriu să vă descărcați memoria. Vă rog conectați-vă la dispozitiv!"

Dădu pe gât paharul, apoi, nervos, aruncă cu el în perete.

„Este obligatoriu să vă descărcați memoria. Vă rog conectați-vă la dispozitiv!"

— La naiba cu toate!

Se așeză pe fotoliu, scoase sfera din buzunar și o privi încruntat. Pentru mizeria asta rotundă își pierduse cel mai bun prieten. Apăsă ușor pe două simboluri situate la poli opuși, iar obiectul se deschise în două jumătăți, lăsând liberă o mică mufă cu câțiva pini. Cu un cablu puțin mai lung de un metru o conectă la mufa lui din occipital. Un mesaj scurt îi apăru la câțiva centimetri în fața ochilor:

„ERASE ALL DATA? YES/NO".

Medicul legist îl aștepta pe polițist în sala de autopsie.

— Doctore, ce-mi poți spune despre cei doi? întrebă acesta intrând grăbit în sala rece și plină de un miros mai puțin îmbietor. Părul negru îi atârna pe umeri, iar ochii bruni, pătrunzători, îi întâlniră pe cei ai doctorului.

— Nu mare lucru, comisare. Zack Gablowski a murit în urma unei...

Medicul nu știa cum să formuleze diagnosticul.

— A murit în urma găurii din piept. Din păcate nu pot să-ți spun ce anume a cauzat rana asta perfect rotundă. Sângele nu a curs, iar totul în jurul ei este cau-

terizat. Putea fi o rană datorată unei arme noi de pe front, dar cunoscuții mei din armată n-au putut să-mi confirme.

— Hm... Ciudat.

— Cu Xavier Elan treaba e un pic mai simplă. După cum știi, e un android din clasa X, capabil să mimeze sentimentele umane și trimis pentru diverse treburi. În cazul nostru, e polițist și se pare că unul destul de bun. Era, de fapt. Și aici e partea ciudată, fiindcă nu trebuia să ajungă la mine pe masă. A scăpat întreg din ultima misiune, dar o echipă de intervenții l-au găsit în stare inertă, cu o sferă atârnându-i de interfață. Au încercat să-l repornească, dar „mintea" a refuzat să o ia din loc. Așa că l-au adus la mine, să-mi dau cu părerea. Iar părerea mea e că organismul e perfect funcțional. Restul...

— Mersi de info. Umblă zvonul că Zack și Xavier au reușit să-i dea de urmă sursei „sferei morții". Cuplezi sfera la un android și îi golești memoria, îi ștergi sistemul de operare, tot tacâmul.

— Îl omori, adică? întrebă legistul, mai mult formal.

— Îl omori, confirmă polițistul. Sunt mulți interesați de chestia asta. Și să nu uităm că androizii sunt aidoma Bibliotecii Naționale, plini de arhive și informații. Iar cineva a reușit să-și șteargă urmele elegant.

— Eu mi-am terminat treaba. Îți trimit dimineață raportul complet, finaliză doctorul oarecum ușurat.

Apoi își luă sub braț tableta, își puse pe cap o șapcă cu un cozoroc exagerat de mare, cu însemnele institutului, și părăsi încăperea, făcându-i un semn discret polițistului.

— Mai rămân un pic, Doc. Dacă se poate?

— OK. Toate cele bune!

Comisarul privi atent prin gemulețul ușii duble. O blocă din interior și se apropie rapid de corpul lui Xavier Elan, îi ridică ușor capul și îl sprijini pe o cârpă mototolită. Trase un scaun și se așeză grăbit. Scoase un cablu din buzunarul pardesiului și îl cuplă în interfața androidului. Își ridică ușor părul de la spate și o mufă identică își făcu apariția. Sub ea, tatuate discret, două săbii de samurai încrucișate și un dragon. Înfipse capătul liber în ceafa lui. La două palme în fața îi apăru mesajul:

„RESTORE ALL DATA? YES/NO”

Din lac în puț

de Marius Dichisan

Nava plană câteva momente spre dreapta, apoi plonjă în norii întunecați. Cu toate încercările disperate de a o redresa, prinse viteză, angajându-se într-o piruetă mortală spre dealurile care prindeau viață dedesubt.

Două, trei rafale îi dădură de înțeles că trupele companiei miniere nu renunțaseră. Pentru ei era un bulgăre de aur. Yoshi, grangurul șef, nu se dădea în lături de la nimic. Era un ticălos, poate nu chiar așa mare ca Barbă Neagră, dar pe-aproape.

— Naiba să vă ia, mă vreți viu? Oare cine m-a vândut?

Își scutură capul, alungându-și gândurile confuze, căci nava îi solicita acum toată atenția. Apăsă câteva butoane, acționând comanda flapsurilor. Se auzi un scrâșnet, urmat de o trepidație puternică. În dreapta, aripa se dezintegra aruncând bucăți de metal și dâre de

foc. Opri motorul și decuplă rezervoarele, lăsându-le să cadă la liziera unei păduri. Mingea de foc și fum în care se transformase nava trecu razant peste pădure, retezând vârfurile copacilor, apoi plonjă în lacul din apropiere.

Chingile scaunului preluară forța impactului lăsându-i dungi dureroase în carne. Vizorul căștii se fisură, iar din nas îi curse un șuvoi de sânge, colorându-i toată barba. Apa porni să se infiltreze în cabină, provocând mici explozii și scurtcircuitând aparatele. Decuplă energia și apăsă butonul de ejectare.

— Pe toți sfinții, acum ți-ai găsit să te blochezi!

Își umplu pieptul cu aer și deblocă trapa manual, lăsându-se invadat de apa rece și revigorantă. Ceva încă îl mai ținea pe loc. Se răsuci într-o parte și-n cealaltă, căutând rămășițele centurilor de siguranță. Reuși într-un final să se desprindă și țâșni spre suprafață, cu plămânii avizi după aer. Pulsul îi lovea timpanele și privirea i se întunecă deodată, când, cu ultimele puteri, dublate de frica morții, ieși la suprafață.

Extenuat, gâfâind, se târî pe mal. Închise ochii și se concentră să-și liniștească respirația și bătăile inimii. Se lipi de sol și se înaintă încet spre o stâncă.

Iți capul din spatele adăpostului calcaros. Doi vlăjgani tocmai se învârteau în loc, cercetând cu ochi de vultur luciul apei. În dreapta văzu mai multe stânci acoperite de mărăcinișuri. Un loc ideal pentru a se as-

cunde. Se ridică, mișcându-se tiptil în acea direcție. Nu reuși să facă decât câțiva pași, că din spatele lui cineva slobozi o înjurătură.

— Oprește-te! Hei, l-am găsit!

Ca desprins dintr-un arc, se năpusti înainte, încercând disperat să scape. Se auzi detunătura unei puști, apoi o plasă îl aruncă la pământ, acoperindu-l și strângându-l pachet.

— A, ce bucurie să vă văd, domnul meu. Dar ce e asta? Cine l-a legat?

Doi soldați se repeziră să-l dezlege, dar nu reușiră decât să se incomodeze unul pe celălalt.

— Oare de ce am parte doar de inteligenți ca voi? Dezlegați-l mai repede!

Îl privi pe șeful companiei, masându-și încheieturile pentru a-și pune sângele în mișcare. Să-i dea un pumn în moaca plină de grăsime sau să-și păstreze calmul sperând într-o rezolvare favorabilă a situației? Vocea rațiunii triumfă în cele din urmă.

— De ce am fost atacat și adus aici împotriva voinței mele?

— Atacat? Împotriva voinței? Hai să nu rostim cuvinte atât de mari. Oamenii mei v-au descoperit pe o planetă pustie sau, mă rog, într-o zonă pustie a planetei. Ați avut noroc că sunteți în viață. V-au salvat, domnul meu, vorbi grăsanul, cu glas mieros, de parcă s-ar fi scuzat de ceva.

— Ciudat, replică el. De-asta au tras în nava mea și m-au adus legat până aici?

— Ei, o mică greșeală, n-au știut cu cine au de-a face. Prin locurile acelea umblă o grămadă de indivizi răuvoitori. Au fost doar precauți. Îmi cer scuze, în numele soldaților mei.

— Deci nu sunt reținut aici?

— Reținut? guiță umflatul, făcând o mutră mirată.

— Pot să plec?

— Bineînțeles, deși aș aprecia dacă ați rămâne oaspetele meu o perioadă.

Înainte să protesteze, Yoșhi i-o luă înainte.

— Măcar până discut cu tatăl dumneavoastră.

— Cu tatăl meu? fu rândul lui să fie surprins.

— Da. Din păcate, n-am un mijloc de transport tocmai bun. O să-i spun că sunteți în siguranță și să vă trimită o navă.

— În schimbul a ce? Din câte-mi dau seama, această amabilitate a dumneavoastră nu va fi pe gratis.

— Domnul meu, dar ce e gratis astăzi? Nimic. Să nu ne gândim, însă, la așa ceva. Afacerile le voi discuta cu domnul Senator, adăugă zâmbind șăgalnic. Arman! Condu-l pe domnul în camera pregătită. Vezi să nu-i lipsească nimic.

Camera era, de fapt, nimic altceva decât o celulă. Una reală, decupată dintr-o închisoare de maximă siguranță. De-a lungul peretelui mai numără alte șase.

Doar trei erau ocupate, cea de a patra așteptându-l, se pare, pe el.

— Deci, sunt prizonier, realiză el mânios, privind câmpul de forță care-l sigilase înăuntru.

Ce întâmplare monstruoasă îl aruncase în brațele acestui manipulator, acestui tâlhar. Singurul om care știa despre destinația lui era Mira. Își storcea creierii să găsească o altă persoană care ar fi putut să-l vândă acestui baron al nelegiuirilor. Mai era Dea, fata pentru care-și părăsise sistemul și se aventurase atât de departe de casă. Parcă o auzea pe Mira zicând:

— Odată și-odată o să ți se înfunde. Ești prea fustangiu.

Un zâmbet îi apăru în colțul gurii.

Testă puterea câmpului de forță aruncând primul obiect care-i căzu în mână. Ceașca se lovi de ceva invizibil, apoi ricoșă, rostogolindu-se sub pat. Câmpul fluctuă, modulându-se în mai multe culori și sunete.

— Degeaba e prea puternic. Yoșhi nu s-a zgârcit când a instalat astea aici, se auzi o voce de bariton din celula alăturată.

Nu reuși să-l vadă pe ocupant în întuneric.

— Ești de mult aici?

— Nu de prea mult. Dar ceea ce vrea nu va obține, așa că suntem într-un punct mort. De ce te-a prins?

Cuvintele străinului îl puseră pe gânduri. Ce putea să-i ofere? Sau poate că era doar un pion în acest joc.

Pesemne că nu făcuse o față prea inteligentă, pentru că necunoscutul reluă:

— Surprins? Yoshi nu aduce în fortăreața lui decât pe cei după urma cărora poate profita. Totul e business pentru el. Dacă te-a prins, atunci sigur are un motiv bun.

— Păi, eu nu știu, n-am nimic. Poate vrea răscumpărare.

— Hmm, răscumpărare, nah! Nu prea cred. Ești fiul vreunui bogătaș?

— Nu, dar tata e Senator.

Un hohot de râs izbucni din pieptul necunoscutului, apoi un deget noduros ieși din întuneric, mișcându-se în sus și-n jos.

— Eeee, ce-ți spuneam eu? Fiul ministrului Tarnac?

— De unde-ai știut?

— Păi ce, e așa greu de ghicit? Senatul a pus embargo pe minereul lui Yoshi, datorită legii Tarnac. El vrea să vândă, dar nu poate decât în cvadrantele care nu fac parte din regat. Asta nu aduce profit. Acum tatăl tău îi va da pe tavă comerțul liber și-ți va scăpa fundul.

Înghiți în sec, negru de furie. O făcuse de oaie, tatăl lui avea să fie extrem de supărat. Cum naiba căzuse în capcana asta?

Nu dură nici jumătate de oră și totul se clarifică.

Patru persoane intrară însoțite de Yoshi, îndreptându-se spre celula slăbănogului blond. Una dintre ele părea să fie femeie. Era acoperită din cap până-n pi-

cioare de o pelerină neagră. Îi părea cunoscută, atât haina cât și statura femeii.

Yoshi formă un cod și bariera dispăru, redându-i libertatea. După îmbrățișările de rigoare, făcură cale întoarsă. Când ajunseră în apropierea celulei, Yoshi se postă lângă femeie și, cu o mână iute, îi trase gluga de pe cap. Speriată, aceasta se răsuci, acoperindu-și chipul. Prea târziu. Preț de câteva momente simți că aerul din celulă a dispărut cu desăvârșire. Încerca să respire, dar gâtul nu-i mai răspundea la comenzi, rămăsese blocat. Apoi, în timp ce-și revenea, femeia se apropie, cu ochii în podea.

— Iartă-mă...

— Mira! Ce naiba faci aici? o întrebă nedumerit.

Dar în loc de explicație, primi aceeași replică. Yoshi interveni, vizibil amuzat:

— Chiar dacă regretele acestei fete mă lovesc în adâncul sufletului, îți spun că ei trebuie să-i mulțumești că ești azi aici.

— Să-i... mulțumesc? Mira, ce-ai făcut?!

— Ca să-și salveze iubitul, prețul ai fost tu. Am niște afaceri cu tatăl tău. Și pun rămășag că va fi foarte receptiv, pufni el într-un râs isteric și se retrase câțiva pași.

— Iartă-mă, șopti din nou Mira.

— Cum ai putut? M-ai vândut, Mira? Îți eram cel mai bun prieten, ești verișoara mea. Doamne, cum ai putut?

— L-au luat pe Eric, n-aveam ce să le dau. Te-au vrut doar pe tine. Tatăl tău e un om puternic și te va scoate de aici. Eu n-am avut pe nimeni să mă ajute.

— Luați-o de-acolo, a primit ce-a vrut. Aici nu-i hotel, porunci Yoshi și imediat un gardian o împinse pe femeie spre ieșire.

— Oh, Doamne, își prinse el capul în mâini, simțind cum i se înmoaie picioarele. Cum a putut să-mi facă așa ceva?

Un chicotit, urmat de un râs baritonal, se făcu auzit din celula de vizavi.

— Puștiule, ai învățat o lecție dură. Făcu o pauză, parcă așteptând replica. Apoi adăugă pe același ton inconfundabil: Să n-ai încredere în nimeni. Oricine are un interes, te va vinde.

Îl ardea sufletul, oscila între ideea de a o urî și gândul că fusese nevoită s-o facă. Dar de ce nu-i spusese, poate că împreună ar fi găsit o soluție.

— Hei, puștiule, cum te numești?

N-avea chef de vorbă, așa că-i aruncă printre dinți:

— Alexandru.

— Alex. Bun. Ce știi să faci, Alex? În afară de faptul că ești fiul senatorului? mormăi ironic necunoscutul.

— Sunt pilot, am ceva pregătire militară. Am și cunoștințe despre istorie, e o pasiune de-a mea.

— Pilot e bine, pregătire militară teoretică sau ai luptat pe undeva?

— Doar teorie.

Un timp, păru că-l va lăsa în pace, apoi se auzi din nou glasul său, dar mai șoptit:

— Tovarășii mei vor veni curând. Vrei să vii cu mine? Va fi o buimăceală pe-aici, să știi. Gândește-te dacă vrei, ca să-mi fac un plan. Sau poate vrei să rămâi.

Bineînțeles că voia să scape de-acolo, să fugă de Yoshi. Tatăl lui n-ar mai fi fost nevoit să-l salveze. Și iată cum o parte din problemele lui se rezolvau de la sine. Se așeză pe pat și așteptă cu sufletul la gură salvarea. Însă tovarășii necunoscutului întârziau să apară. Cu inima plină de ciudă pe Mira, îl fură somnul.

Explozia îl aruncă deodată în peretele opus. Căută să se ridice, buimac, dar o nouă explozie îl acoperi de moloz și așchii de lemn. Fumul înecăcios îi atacă plămânii și ochii. Își acoperi gura și nasul cu o mână, străduindu-se cu cealaltă să iasă de sub mormanul de rămășițe.

Cu ochii mijiți, văzu un uriaș care manevra o pușcă, împroșcând în jur salve electrice. Avea capul ras și o privire sălbatică. Ochiul stâng îi era brăzdat de o cicatrice mare, de la sprânceană până la obraz. Apoi, totul se precipită, odată cu apariția soldaților. Cu strigăte sălbatice, aceștia trăgeau la nimereală în orice mișca. Se piti într-un colț și încremeni acolo până când mâna necunoscutului îl înșfăcă, trăgându-l după el pe coridoarele stației.

Șederea în noua temniță nu fu lungă, doar două zile, până când căpitanul Barth îl chemă să-i vorbească.

Încăperea unde ajunse era un fel de depozit de mărfuri și realiză că se aflau pe un crucișător ușor. Mobilată spartan: o masă, câteva scaune, un pat și un birou de lucru. Pe o etajeră trona un dispozitiv ciudat care avea încorporat în el o pâlnie.

Iată-l pe temutul și faimosul pirat Barbă Neagră sau Barth.

— Ia loc! porunci acesta, cu vocea lui baritonală, arătându-i un scaun.

Îl privi câteva momente, după care luă un taburet și îl trase sub fund, apropiindu-se de masă. Ochii verzi ai piratului scânteiau de sub sprâncenele stufoase. Își mângâie domol barba, probabil gândindu-se cum să-l aburească.

— Știi cine sunt.

— Am auzit povești.

Dădu din cap, oarecum mulțumit de răspunsul lui.

— Nava asta are anumite reguli. Am decis să te las liber și sper că n-o să le încalci. Scutură din cap, apoi adăugă: Poate că și eu aș fi procedat la fel în locul tău. Problema e că situația ta s-a schimbat total, în ultimele ore. Nu fi surprins, sunt pirat, am pus mâna pe tine în speranța că pot face un profit. Nimic personal. Din asta trăiesc. Doar că, atunci când te-am luat la bord, aveai o valoare. De aceea, când Norman te-a prins că încercai

să transmiți un SOS, am intervenit. În mod normal, pedeapsa era moartea. Trebuie să înțelegi că orice transmisie neautorizată ne poate duce la pieire. Între timp, am aflat că guvernul regatului a căzut. Tatăl tău nu mai este senator. Deci, valoarea ta, momentan, e zero. Ești un posibil pericol pentru noi. Stai, nu mă întrerupe, nu ți-o spun cu răutate. Așa că m-am gândit la o soluție, în cazul tău. Ne îndreptăm spre teritoriile nelocuite, unde avem un ascunziș. Te voi lăsa acolo. E o planetă liniștită, fără pericole, nici animale de pradă nu-s. Va trebui să te descurci. Dacă totul merge bine, te luăm la întoarcere și te lăsăm pe undeva.

— Nu-mi poți face asta! Cum o să mă descurc singur acolo? Ia-mă cu tine, promit să nu-ți ies din cuvânt. Voi sta închis în cameră, dacă asta vrei.

— Cred că nu m-ai înțeles, eu tocmai ți-am spus ce am hotărât.

Alex își luă fața în mâini, simțind că îi zvâcnesc tâmplele. Căzuse din lac în puț. Pe stația lui Yoshi mai erau speranțe să-l găsească cineva. Acolo, pe cine știe ce planetă obscură, n-avea să-l mai găsească nimeni.

— Am să-ți las cele necesare pentru a supraviețui.

— Dar de ce faci asta? Tata va plăti oricât ca să...

— Nu te mai smiorcăi! Vrei să trăiești? se răsti la el piratul. Cealaltă variantă e să-l chem pe Norman. Trebuie să am disciplină pe navă, tu ești un posibil factor de risc și nu-mi permit asta. Poți să mă urăști, nu-mi

pasă. Eu știu că fac asta ca să-ți salvez viața, înțelegi? N-am nimic de câștigat de pe urma ta și, în mod normal, nu mi-aș bate capul. Dar ești prea credul. Ți-am spus doar să ai grijă, pentru că toți te vor vinde dacă au ocazia. În tagma mea nu vorbim de răutate, nu, nu există așa ceva. E vorba de interese. Dacă pot avea un câștig, atunci e bine. Dacă îmi faci probleme, te înlătur. Dacă tragi în mine, te omor. Dacă duci ceva prețios, te voi prăda. Totul e doar interes. Tu, în schimb, poți să mă urăști dacă vrei. Însă îți faci rău doar ție. Chiar și fata care te-a vândut lui Yoshi a avut un interes. N-avea de unde să știe că anumite evenimente vor schimba lucrurile.

Rămase singur, privind pierdut când la cerul pe care nava devenea din ce în ce mai mică, când la trusa de supraviețuire de la picioarele lui. Singur, înconjurat de o pădure încâlcită și întunecată.

— Ce să fac? își zise. Pe cine să dau vina? Pe Mira, că m-a aruncat în mâinile lui Yoshi? Pe Barth, că m-a abandonat aici? Să-i urăsc? Aș putea s-o fac, din tot sufletul. Dar mă poate ajuta asta cu ceva? Nu. Până la urmă, piratul avea dreptate, sunt doar interese.

Oftă scurt, trase adânc aer în piept și ridică de jos, cu un gest hotărât, trusa de supraviețuire.

Mitică

de Mihai Cranta

— Al dracului dom' Mitică!

Costică Micșunescu privea cu admirație cum Mitică Popescu, văr bun după mamă, făcea să chicotească două cochete pieptoase, mai scăpând monoclul în decolteul uneia și încercând, prefăcut neîndemânatec, să îl scoată dintre sânii dumneaei, mai gâdilând cu mustața răsucită gâtul celeilalte, în timp ce îi șoptea o glumă deocheată la ureche.

Duduile își reluară plimbarea, vesele. Dom' Mitică era încă verde, cu un pic de nea pe la tâmple, bonom, pișicher, ar zice unii, dichisit îmbrăcat, de la pălăria de paie până la ghetre, de la garoafă la butonieră până la ditamai ceasul aurit în buzunarul de la vestă și baston de bambus, de bonton pentru plimbări la Șosea sau prin Cișmigiu. Mare amator de capucino la Capșa și de bere la Union, de șuete și de calambururi.

— Dom' Mitică!

— Da, Costică, ce-i?

— Întârziem la madam Piscupesco, la five o'clock tea!

— Ho, că nu dau turcii! Ăsta e cusurul tău, te grăbești! Ceasul arată trei trecute fix! Avem timp de-o plimbare prin Cișmigiu, că tot suntem la intrare.

— Dom' Mitică, dar de-o halbă avem vreme? Că mi-e cam sete?

— Avem, Costică, cum să n-avem?

Intrară în Cișmigiu și o luară agale pe alee. Străbătuseră ceva drum, preț de-un sfert de oră, când văzură, la o margine de tufiș, bombeul unei ghete.

Dom' Mitică n-are ce face și o mișcă cu bastonul. Când, ce să vezi, în gheată un picior cu ciorap și pantalon cu manșetă, tăiat pe oblic, cam la două palme de gleznă.

— Aoleu, dom' Mitică, ce-i asta?

— Nu știu, du-te și cheamă vardistul de la intrare!

Costică o luă repejor la picior. Dom' Mitică răscoli tufișurile și găsi și un corp, tăiat de la omoplat până la șold, doar că partea tăiată lipsea. Partea lipsă includea și restul piciorului găsit mai devreme.

Dom' Mitică se șterse de sudoarea care îl năpădise brusc. Se gândi să exploreze și mai departe de ceea ce părea a fi locul unei crime monstruoase. Lărgi aria, mergând în cerc, dând la o parte tufișurile cu bastonul, dar

nu mai găsi absolut nimic. Se întoarse la cadavru și aşteptă. Costică și vardistul veniră alergând, asudați și roșii la față. Vardistul încercă să ia poziție de drepți.

— Să trăiți! Sergent Gogu Trandafir, la datorie! Cu cine am onoarea!

— Mitică Popescu, rentier, domiciliat în strada Sapienței, numărul treișpce bis, în gazdă la coana Marghioala a lui Tase Băcanu, care s-a prăpădit anul trecut. Iar dumnealui este Costică Micșunescu, aproprітar din Băicoi, recte văru-miu. Ia uite ce găsitărăm!

— Vai de păcatele mele, l-a tăiat ca pe porc!

— Da, dar nu e pic de sânge și mai și lipsește o parte din trup, cu un braț și o parte dintr-un picior.

— Așa l-ați aflat?

— Da cum altfel! Eu cu amicul Costică ne plimbam pe alee când, ce să vezi mă musiu? Ieșea un vârf de gheată de după tufă. Am crezut că o fi vrun bagabont, magnetizat de la prânz, căzut între tufe. Nu'ș ce mi-a venit să dau cu bastonul și apăru gheata cu bucată de picior. L-am trimes pe Costică să te găsească și eu m-am apucat de scotocit pe de lături și am dat și de ce mai vezi pe aici. Restul îl știi.

— L-ați mișcatără cumva?

— Nu, în afară de gheată, știi, cu bastonul, că nu eram prost! Apropos, m-am uitatără cu osebire la haine și ghete și toate sunt noi, iară ghetele nu au pic de praf, or asta, care va să zică, nu se poate! Unde ai mai văzut

musiu ghete fără praf pe ele în București? Nici cizmele locotenentului Cărtărescu, de i le freacă ordonanța cu căneală câte trei ceasuri pe zi, că deh, becher, nu păstrează luciul mai mult de trei ulițe, după ce a ieșit pe poartă. Asta nu-i lucru curat!

— Parol, trebuie să-l chem pe dom' inspector!

— Păi, cheamă-l, că noi plecăm! Mi s-a făcut o sete, monșer, ceva de groază!

— Asta, va să zică, nu se poate! Fără voia lui dom' inspector, nu se poate!

— Moft! Amice, ești idiot? Nu-i aici să ne dea voie! Noi plecăm! Ne găsești la Union. Hai să mergem, Costică!

— Dom' Mitică!

— Gogule!

La vreo două mii de ani distanță, la „Institutul Temporal pentru Studierea Operei și Vieții lui Caragiale":

— Ce făcuși, Dorele? Pe ce buton apăsași? Ai oprit portalul, tâmpitule, chiar când trecea domn profesor! L-ai omorât! Ce ne facem acum?

Ironia sorții

de Cristian Cârstoiu

Aproape că am alergat la cutia poștală, după ce am văzut mașina de la firma de curierat trecând prin fața casei. Speranțele mi s-au îndeplinit – a sosit pachetul pe care-l așteptam. Am început să desfac cutiuța, în timp ce mă întorceam în casă.

Poimâine este ziua ei de naștere. Aș fi vrut să-i cumpăr ceva mai deosebit, dar resursele mele financiare sunt la un nivel critic. Lunga bătălie în justiție din ultimii doi ani mi-a secat literalmente contul.

Înăuntru, într-o pungută de plastic, este un medalion în formă de inimă, decorat cu cristale Swarovski. Scris cu litere de mână este cuvântul „Love", gravat pe o bandă de culoare turcoaz care înconjoară medalionul. Arată chiar mai bine decât mă așteptam, după ce văzusem fotografiile de pe eBay.

Nu-mi place totuși lănțișorul. E destul de comun, cu multe puncte de oxidare. Medalionul propriu-zis însă face toți banii. Are forma unei inimioare străpunsă de o săgeată aurie. O să-i placă, sunt sigur.

Mi-am amintit că în cutia cu bijuterii a bunicii era un lănțișor de aur. Nu mi-a luat foarte mult timp să-l găsesc. Acum trebuie să scot medalionul de pe lănțișorul original și să-l pun pe cel din aur. Zaua care ține inimioara nu se lasă însă desfăcută cu una cu două. Aveam pe undeva o lupă, să mă ajute să văd mai bine care-i problema. Mda... am nevoie de un cleștișor. Reușesc în cele din urmă să slăbesc zaua, dar cu prețul unei mici zgârieturi. Nici n-aș fi observat, dacă nu ar fi fost o picătură de sânge pe masa de lucru, care mi-a atras atenția.

În timp ce mă duceam să mă spăl și să pun un pansament, sună telefonul. Este avocatul meu.

— Am câștigat! Tu, tu ai câștigat! Auzi ce zic? O, băiete... Am primit hotărârea judecătorească acum două minute, nici atât!

Timpul parcă s-a oprit. Gura mi s-a uscat și pot simți cum îmi bubuie inima și-mi zvâcnesc tâmplele.

— Dane, ești acolo?

Îi pot auzi vocea, dar nu mi-o pot auzi pe a mea, care zice – sau măcar încearcă să zică ceva.

— Ești sigur? Adică, gata? S-a terminat? Și am câștigat?

— Dane, băiete, e scris aici, negru pe alb. Am citit-o de la un cap la altul. Singura chestie pe care instanța nu a acceptat-o a fost legată de rambursarea plăților făcute pentru asigurarea medicală în anii anteriori depunerii cererii. Dar Autoritatea Medicală are obligația să-ți ramburseze toate contribuțiile bănești reținute de angajator din momentul în care ai făcut reclamația, plus cheltuieli de judecată. Îți trimit pe e-mail imediat.

Zece minute mai târziu citeam documentul a doua oară, de data asta pe îndelete. Am tras adânc aer în piept, cu ochii închiși. După atâta amar de ani, s-a terminat. Simt zgârietura din deget ca o durere ascuțită, dar abia perceptibilă. Nu mai contează. I-am învins! Am deschis pagina mea de Facebook și scriu o postare scurtă:

Dragi prieteni, avocatul meu tocmai m-a înștiințat că instanța a decis în favoarea mea. Dictatura Autorității Medicale a luat sfârșit!

Câteva secunde mai târziu, cineva mă felicită. În mai puțin de cinci minute am adunat peste cincizeci de *Like*-uri. Postarea este distribuită de câțiva dintre cei care mă urmăresc – sunt peste 250.000. Oameni ca mine și ca tine, care nu mai vor ca în supermarket droizii-asistent să le cotrobăie prin coșul cu cumpărături și să scoată alimentele care, conform fișei medicale individuale pe care o pot accesa în timp real, sunt dăunătoare pentru sănătatea cumpărătorului. Sau un droid-însoțitor să îi ia de-a dreptul pe sus de la biroul unde lu-

crează pentru a-i duce în cubiculele Energo-Fit, echipate cu tot felul de dispozitive de stimulare neuromusculară, dacă nu fac de bunăvoie zilnic exercițiile fizice conform recomandărilor personalizate. Eu nu am fost de acord cu chestia asta, și am fost dat afară de la slujbă. Când mă îndreptam spre ușă, ceilalți se uitau la mine cu un aer ciudat, de parcă aș fi fost vreo creatură dubioasă, nu cel mai performant programator din firmă, timp de doi ani la rând.

„Omule, ești un mare meseriaș! Hotărârea asta a instanței se aplică la nivel național?" De unde să știu? *„Întreabă un avocat! Dacă vrei, ți-l recomand pe al meu!"* am răspuns unui comentariu.

Am pierdut noțiunea timpului răspunzând nenumăratelor întrebări care veneau din ce în ce mai multe. Dacă nu ar fi fost senzația de foame care-mi dădea târcoale, nu mi-aș fi dat seama cât de târziu se făcuse. Dar nu-mi pasă. **Nu-mi păsa!!!** Sunt primul cetățean care are, legal, dreptul să solicite încetarea exercitării regulilor impuse asupra sa de către Autoritatea Medicală. Da, nu am nevoie de ei, pot decide singur cu privire la sănătatea mea. Pot să mănânc oricâți hamburgeri am chef. Sau gogoși. Sau să lenevesc pe canapea și să beau bere. Dacă vreau, pot să ies vara pe stradă fără să mă dau cu o tonă de cremă pentru protecție solară sau iarna în șlapi și pantaloni scurți. Și da, îmi asum întreaga responsabilitate dacă mă îmbolnăvesc. N-am

fost bolnav nici măcar o singură zi din ultimii zece ani. Iar ei mă jefuiesc literalmente cu niște taxe exorbitante pentru asigurarea medicală, chiar dacă nu mi-am cumpărat nici măcar o aspirină. Pentru ce să le dau atâția bani degeaba? Ca să nu mai zic de toate regulile lor, stupide de-a dreptul, despre ce am și ce n-am voie să fac. Ha! Îmi vine să râd de argumentația lor de tot rahatul *„Reclamantul prezintă o stare de sănătate foarte bună tocmai datorită măsurilor luate de Autoritatea Medicală și impuse de aceasta, fiind un exemplu grăitor cu privire la eficiența acestor măsuri."* Doar că nu l-au putut păcăli pe judecător. Dovada? Hârtia pe care mi-a trimis-o avocatul ceva mai devreme.

Sună telefonul. Este ea.

— Așteptam și eu un telefon de la tine. Tonul ei sec face să-mi piară tot entuziasmul. Trebuie să aflu de pe internet că ai câștigat procesul? Chiar atât de lipsită de importanță sunt eu pentru tine?

Nici nu știu ce să-i zic. Ar fi trebuit s-o sun, așa este, dar, cumva, nu la asta mi-a stat mie gândul în ultimele câteva ore.

— Îmi pare rău, pui mic. Hai, nu fi supărată.

— Mda, ce să spun... În orice caz, felicitări. Și acum, că s-a terminat, ce ai de gând să faci?

— Sincer? Nici nu știu. O să...

Nu apuc însă să-mi duc ideea până la capăt.

— Cum nu știi? N-ai de gând să mă săruți?

Soneria de la intrare începe să sune zglobiu.

Of, la naiba. Abia apuc să ascund în sertar medalionul și lănțișorul. Nu vreau să-i stric surpriza. O să am mâine suficient timp să termin ce începusem. Mă duc să deschid ușa și într-adevăr, este ea, plus o mică mulțime, inclusiv o echipă de la știri.

— N-am venit eu cu ei, să știi. Erau deja aici.

Amândoi aveam un sentiment ciudat, așa că am tras-o înăuntru cu o mișcare smucită.

— Nu am de făcut nicio declarație, le spun din prag celor câțiva jurnaliști care se apropiau cu îndrăzneală. Vă rog să reveniți mâine dimineață.

— Domnule, domnule, sare un reporter lângă mine, doar câteva cuvinte pentru buletinul de știri din această seară, vă rog! Vă rog mult!

Cedez și dau o scurtă declarație, după care intru în casă și închid ușa exact în momentul când o a doua furgonetă de televiziune apărea la colțul străzii.

— Ce zi, ce zi... Doamne...

Ea se duce direct în bucătărie, de unde revine cu două pahare și o sticlă de vin roșu.

— Pentru haiducul meu iubit!

Râdem amândoi. Da, chiar sunt în afara legii, acum. Legea lor nu mă mai poate controla. Și eu voi rămâne

pe dinafara sistemului lor medical pentru tot restul vieții. Cred că așa se simte o picătură de ulei pe suprafața unui lac.

— Cum a fost ziua ta? vrea ea să știe.

— Înainte sau după ce m-a sunat avocatul?

— După.

— Înainte sau după ce ai venit tu?

— După. Zâmbește și își lasă capul pe o parte, mușcându-și senzual buza de jos, în timp ce mă privește în ochi.

Nu i-am mai răspuns. Am apucat-o ușor de ceafă, apropiind-o de mine. Părul ei are consistența mătăsii, mirosind a flori. Ne sărutăm încet, fără nicio grabă. Îi simt mâna cum mi se strecoară pe sub cămașă, dornică. Începe să se dezbrace cu mișcări lente, lascive, în timp ce se îndreaptă spre dormitor. Îmi scot bluza dintr-o singură mișcare, iar când îmi desfac fermoarul pantalonilor simt durerea ascuțită din deget. E ceva mai puternică decât mai devreme, dar aleg s-o ignor, pentru că am altceva de făcut, mult mai interesant...

A doua zi dimineață sunt primul care se trezește. Mă duc în bucătărie, să fac cafea. Durerea din deget are un caracter pulsatil, iar degetul este umflat. Doare al naibii dacă încerc să-l îndoi. Aveam niște unguent cu antibiotic pentru așa ceva în dulăpiorul din baie.

— Dacă nu mă înșel, cafeaua este pe lista mea cu alimente restricționate, dar ție acum nu-ți mai pasă, așa-i?

Dar vrei să mă otrăvești? Dacă îmi detectează cafeina în sânge la serviciu și rămân fără job?

Nu pot spune cu siguranță dacă e serioasă sau glumește. Merg pe a doua variantă și-i ofer o cană. O ia, după care se apropie de fereastră și scoate un icnet de surpriză.

— 'ai de viața mea! Cred că au venit toți, pe cuvântul meu.

Ce se petrece mai departe este suprarealist. Telefonul sună în draci. Am peste două mii de e-mailuri și cincisprezece mii de comentarii la postarea pe Facebook, care a fost distribuită de peste șase mii de ori. Deschid televizorul și, indiferent de canal, știrea zilei este despre mine.

Restul zilei a trecut fără să-mi dau seama, petrecându-mi-l de la o televiziune la alta. Omul zilei sunt eu. Ajung acasă abia seara târziu, dar sunt prea obosit ca măcar să mă mai gândesc să termin munca la medalion. O s-o fac mâine, la prima oră, nu-mi poate lua mai mult de cincisprezece-douăzeci de minute.

A doua zi mă trezesc cu mâna umflată. Zgârietura s-a infectat, cumva. E dureroasă și pulsează. Nici măcar nu pot să apuc periuța de dinți și trebuie să mă spăl cu mâna stângă. Am chiar și un mic frison, drept urmare decid că e momentul să mă ocup de problemă. Sora mai mare a unuia dintre prietenii mei este doctor. O sun, dar când realizează cine sunt, închide. Ce naiba?

Ne știm de când eram copii! O sun din nou. De data asta vorbește cu mine, dar șoptit și repezit. Abia o pot auzi.

— Nu pot să discut cu tine. Dacă-ți acord asistență medicală, îmi retrag ăștia dreptul de practică. Îmi pare rău să aflu că te-ai infectat la mână. Pune niște gheață și ține mâna în sus, e tot ce pot să-ți zic. Și nu mă mai suna niciodată, da?

I-am urmat sfatul. Acum stau în pat, cu o pungă de gheață în jurul mâinii. Durerea m-a mai lăsat, dar nu am chef să fac nimic. Mă uit o vreme la știrile de la televizor și înainte să adorm, mă gândesc că nu mai sunt omul zilei. Doar ieri a fost asta, așa-i? Ceva mai târziu mă trezesc cu greu și mă târâi până jos. Două ore mi-a luat să termin lucrul la medalion. Două ore de durere. E aproape ora șase și petrecerea pentru aniversarea ei va începe curând.

S-au adunat toți prietenii ei, dar se pare că au venit să mă sărbătorească pe mine, oricât aș încerca eu să stau în banca mea și s-o scot pe ea în evidență. În cele din urmă, petrecerea se termină și pleacă cu toții la casele lor. Am rămas numai noi doi. Acum este momentul să scot din buzunar cutiuța.

O deschide, vizibil surprinsă.

— Vai, ce frumos este. Ajută-mă să mi-l pun.

Mă sărută și se întoarce cu spatele la mine. Mă chinuiesc, realmente, să închid lănțișorul, dar nu pot, ori-

cât de mult aș încerca. Degetele nu mă ascultă, iar durerea urcă ascuțită până la umăr.

— Dane, ar trebui să faci ceva cu mâna aia, îmi zice, vizibil îngrijorată. Lasă-mă să mă uit. Băi, arată nasol! vine verdictul.

— Da, o să văd ce fac. Dar mâine. Până una alta, ai niște gheață?

Mă trezesc dimineață, scuturat energic.

— Dane, Dane! Trezește-te! Of, Doamne! Doamne!

O aud ca prin vis vorbind la telefon.

— Alo! 112? Am nevoie urgent de o ambulanță! Numele pacientului? De ce vă trebuie? Nu puteți... Pe bune? Omul ăsta moare aici...

Deschid cu greu ochii, timp de câteva secunde, doar ca să o mai văd o dată. Nu mai simt durerea, ci doar un sentiment de bucurie când observ că are medalionul la gât, balansându-se înainte și înapoi. Lacrimile i se scurg șiroaie, adunându-se sub bărbie. „Nu plânge, pui mic", mai încerc să spun, apucându-i mâna.

Calea Inca

de Aurel Cărășel

Heinrich Adlar Hauser se afla pentru a treia oară în Peru și pentru prima dată pe cel mai înalt munte din această țară. Nu era dimineață în care să nu se lase vrăjit de frumusețea sălbatică a crestelor ce-l înconjurau din toate părțile și nu era noapte în care, înainte să se vâre în sacul de dormit și să tragă fermoarul cortului, să nu viseze cu ochii larg deschiși la stelele incredibil de strălucitoare și de apropiate.

Dar nu pentru a admira natura făcea el efortul de a urca cei 6768 metri ai lui Huascarán Sur. Nu ca să picteze, ca să facă fotografii pentru vreun calendar deosebit, ori ca să scrie vreun material nou pentru „National Geographic" căutase vreme de aproape un an sponsorizări prin toate colțurile lumii. Căci pentru a organiza o expediție științifică aveai nevoie de fonduri serioase. Iar aprobarea de a urca în acest parc național era mai

mult o loterie. El o obținuse pentru că avusese șansa să se adreseze chiar profesorului Quispe, de la Universidad Nacional Mayor de San Marcos, din Lima, întâmplător singurul consilier al președintelui Juan Velasco Alvarado, care se ocupa cu studiul culturilor străvechi indigene. Iar profesorul se entuziasmase încă de la primele cuvinte care-l menționaseră pe regele Huyana Capac, cel de-al treilea monarh al Imperiului Inca. Dar oare ce istoric peruan ar fi rămas insensibil la numele său?

Hauser sorbi ultima gură din cafeaua fierbinte, înclină cana de tablă și lăsă să se scurgă zațul peste flăcările muribunde din vatră. Un norișor de fum alb, amestecat cu fulgi de cenușă se ridică drept în sus. La nici zece metri de el, Pedro Salazar strângea efectele taberei și le atârna de crengile unui molid uriaș, pentru a le regăsi la întoarcere. Așa făcuse și la campusul de la 2200 de metri, pe versantul nord-vestic, și la cel de 3850 de metri, pe platoul Zargosa, unde găsiseră urmele mai multor expediții anterioare, așa făcea și acum. Rămânea să parcurgă cea mai grea parte a ascensiunii doar cu bastonul de alpinist în mână și cu rucsacul cu echipamentul de bază în spate.

Se ridică de pe piatra folosită drept scaun și verifică pentru ultima dată harta, înainte de a o împături și de a o pune la adăpostul unei folii de plastic. Ieri terminaseră de traversat „La Garganta", gâtul care lega cele

două vârfuri înfrățite, și i se părea că mai aveau doar puțin de tot până să ajungă pe platoul final al celui mai înalt munte din Peru.

De fapt, locul pe care-l viza expediția condusă de el se afla cu aproape 150 de metri mai jos pe verticală, aproximativ la înălțimea lui Huascarán Northe, fratele mai mic, care-i privea amenințător de dincolo de pasul acoperit de zăpadă. Acolo, pe ieșitura laterală a stâncii, în urmă cu 72 de ani, expediția doctorului Phillip Borchers descoperise zidurile bine păstrate ale unui templu închinat zeului soare Inti. Niciun arheolog nu reușise să înțeleagă de ce fusese nevoie de un templu într-un loc atât de greu de atins de piciorul uman. Iar el, profesorul berlinez Heinrich Adlar Hauser, promisese că va dezlega această enigmă. Și că va demonstra că legenda muntelui face parte integrantă din istoria Peru-ului. Evident, în schimbul aprobării ascensiunii în parcul interzis. Și a publicării unei sinteze a descoperirilor în revista „Historia de los Incas". Acest lucru i-ar fi permis să se înscrie la o lucrare de doctorat în Lima și să obțină o bursă de cercetare.

— Să pornim, Pedro, este obligatoriu să ajungem înainte de prânz. Mai ai mult?

Numitul Pedro mormăi ceva ininteligibil, în timp ce termina de strâns cortul pentru bagaje. Știa destul de bine limba engleză, fusese ghid și șerpaș de-a lungul anilor pentru o mulțime de turiști și de arheologi străini,

dar prefera să vorbească în spaniolă. Hauser nu găsea că asta ar fi o problemă: spaniola era a doua limbă maternă pentru el, mama sa fiind o metisă din Tenerife. Ar fi preferat să vorbească însă în engleză, deoarece spaniola peruană avea multe expresii cărora nu le înțelegea sensurile figurate.

În cele din urmă, Pedro Salazar își termină treaba, își clăti gura cu o înghițitură de pisco, un alcool de 40 de grade obținut din struguri, își aburcă rucsacul uriaș în spate și porni în față, cu pas domol. Urmărea firul unei poteci pe care numai ochii săi reușeau să o distingă, printre pietrele și ierburile înalte care îi însoțeau încă din satul Ranrahirca, distrus de două ori de avalanșele teribile pornite de pe spinarea lui Huascarán Sur. Ascensiunea devenea din ce în ce mai dificilă, cu fiecare metru pe care-l câștigau în altitudine. Respirația era gâfâită, iar cantitatea de oxigen inspirată nu era suficientă pentru mușchii aflați în plin efort. Când soarele trecu de creastă și turnă roșu-violaceu peste stânci, grohotiș și întinderile de zăpadă din partea dreaptă, Hauser se simțea atât de epuizat, încât se lipi cu spatele de un perete de gresie și se lăsă să alunece în fund, cu clemele de metal ale rucsacului scrâșnind în contact cu suprafața poroasă. Abia reuși să strige după călăuză să se oprească. Gâtul îi era parcă șmirgheluit și nu își putu folosi din nou coardele vocale decât după ce sorbi o gură din plosca celuilalt.

Urcușul continuă până la vremea prânzului, cu eforturi din ce în ce mai mari. Lăsaseră mult în urmă pădurea de conifere și chiar și ultimele tufe de jnepeni de-abia mai puteau fi zărite ițindu-se prin stâncărie. Într-o gaură în piatră, aproape acoperită de un tufiș de paico, cu frunze lungi și înguste, Pedro îi arătă locul unde dormise cu numai câteva ceasuri înainte o pumă.

Când capul începu să-l doară, din cauza aerului rarefiat, se văzură nevoiți să poposească lângă un pârâu firav, care se ascundea adesea pe sub pietre. Chiar și iarba-mare dispăruse din peisaj, iar temperatura scăzuse la +2° Celsius, făcându-l să-și sufle în pumni. Tremura atât de serios, încât celălalt își scoase poncho-ul colorat și îi făcu semn să îl îmbrace. Încercă să îl refuze, dar Pedro îl sili să și-l tragă pe cap și îi mai dădu să bea un gât de pisco. Alcoolul îi arse coardele vocale și îi revărsă în stomac un val de căldură plăcută. Mâncară câteva felii de pastramă iute de capră și peruanul îl întrebă în engleză, spre surprinderea sa, ce vrea să facă după ce ajung la templu. Avea chipul atât de ars de soare și de smochinit, încât părea mai degrabă masca Regelui Nopții decât o față umană.

— Sper să găsesc elemente care să-mi confirme că legenda munelui Huascarán este legată de istoria populației inca și că regele Huyana Capac a avut aici o cetate-capitală și de aceea a botezat acest uriaș de piatră cu numele preaîndrăgitului tău fiu Huascar.

Pedro clătină din cap, continuând să strângă chingile rucsacului.

— O capitală în sălbăticia asta? întrebă el, cu îndoială în glas. Nu pare locul cel mai potrivit.

— Este locul unde se naște Inti în fiecare dimineață. Incașii îl venerau pe zeul luminii și au decis că nu ar putea exista un loc mai bun pentru capitala imperiului lor.

— Cei care îi venerează pe zei ajung nemuritori, recită Pedro unul dintre cunoscutele slogane ale religiei quecha. Nu mai au nevoie de hrană, de apă și de odihnă, doar de zeul pe care-l adoră.

Tăcu o clipă, parcă pătruns de măreția mistică a momentului.

— Și atunci, cum rămâne cu Cuzco, de pe valea Urubamba?

— Qosqo era numai un centru administrativ și militar. Puternic, bine înarmat și bogat, e adevărat. Dar un mare imperiu a avut întotdeauna nevoie și de o capitală secretă, unde să se poată retrage demnitarii, în cazul unui război eșuat sau al unei invazii neașteptate. O capitală religioasă, apărată chiar de zeul suprem. Așa a apărut ideea de Vilcabamba, o citadelă fortificată care a rezistat încă aproape patru decenii asaltului spaniolilor conduși de Pizzaro. Urmele ei istorice nu au fost descoperite niciodată. Eu cred că aș putea-o găsi aici, templul fiind situat chiar în centrul ei.

— N-am văzut nimic altceva în afară de zidurile templului.

— Ai mai fost acolo?! Hauser îl privi uluit. Când s-a întâmplat asta?

Pedro Sanchez ridică rucsacul greu în spate și îl potrivi pe umerii săi osoși. O pasăre necunoscută țipa undeva departe, poate în pădurea de sub ei.

— Demult. Am fost unul dintre șerpașii lui Phillip Borchers, în cea de-a doua expediție pe care a făcut-o pe Huascarán.

Porni spre vârf, fără să-l mai aștepte, de parcă s-ar fi temut de întrebarea ce avea să vină.

— Cum naiba? Habar n-am avut că Borchers a urcat de două ori pe muntele ăsta afurisit.

— A urcat, strigă el peste umăr. Iar a doua oară a murit acolo. De aceea, lumea nu prea vorbește.

— Cum a murit? strigă, dar Pedro era deja departe, de-abia se mai vedea ceva din partea de sus a rucsacului, clătinându-se printre stânci.

Se înhămă la curele și porni după el cât de repede se simțea în stare. Îl ajunse din urmă de-abia după un ceas de cățărare cumplită, în care alunecă de două ori și reuși să disloce „tunul" aparatului Kodak, pe care-l ținea atârnat de gât. Îi era sete și îl ustura gâtul, dar asta nu-l făcu să renunțe la a-i repeta întrebarea care îi măcinase mintea până atunci:

— Cum a murit?

Pedro Sanchez stătea rezemat cu rucsacul de un gnais uriaș și privea către el, cu palma pusă streașină la ochi, pentru a-l proteja de soarele ce ardea în cerul incredibil de albastru. Zăpada care acoperă cea mai mare parte a peisajului strălucea orbitor și Hauser își promise că va scotoci în rucsac după ochelarii de protecție imediat ce se vor opri.

— Borchers? Așa cum mor toți cei care nu au credință și sfidează muntele. Pedro se opri, își suflă nasul și se șterse cu mâneca vechiului combinezon. S-a uitat de la fereastră peste marginea prăpastiei, i s-a făcut rău și a căzut. Unii ziceau că ar fi făcut infarct. Alții că ar fi pășit singur dincolo. Nu știu, pentru că nu eram acolo.

— Borchers a urcat și a doua oară la templu, ca să... ce? Descoperise ceva?

— Nu a găsit nimic altceva în afară de templu. Așa cum nu ai să găsești nici tu.

— Rămâne de văzut. Hauser ridică din umeri și rucsacul se clătină. Mai avem mult?

— Zece minute. Se vede linia platoului, dar de unde ne aflăm noi e ascuns de soare. Ești sigur că vrei să ajungi acolo?

Heinrich Adlar Hauser înjură încet. Întrebarea ghidului sunase mai mult ca o ironie. Porni spre locul indicat, lăsându-l în urmă. Când ajunse la limita acestuia, i se părea că urma să îi explodeze pieptul. Inima îi bătea nebunește, iar privirea începea să i se defoca-

lizeze. I se năzărea că aude cum îi zvâcnește sângele în venele de pe tâmple, iar gura îi era plină de secrețiile amare ale bilei. Nu-l mai așteptă pe Pedro și se săltă peste marginea stâncoasă, sprijinindu-se cu palmele de muchia tăioasă a zidului de stâncă.

Dincolo era povestea la care visase încă din adolescență, atunci când citise pentru prima oară despre cucerirea Imperiului Inca. O pădurice de foioase, cu frunzele brumate peste culoarea stacojie a începutului de toamnă. Păsărele care zburau printre ramurile mângâiate de vânt și chiar un cherimoya, înalt de peste zece metri, plin de fructe mari, verzi, flancat de doi molizi drepți ca niște lumânări de vecernie.

Zidurile templului se zărea printre trunchiuri și după ce făcu câțiva pași spre el, înțelese că era construit cu una dintre laturi lipită de spinarea muntelui, iar cu cea învecinată deasupra prăpastiei. Își aruncă jos rucsacul și păși ca hipnotizat spre el.

De jur-împrejur stratul subțire de pământ fertil era străbătut de șanțuri puțin adânci, săpate parcă de cârtițe monstruoase. Construcția era făcută din blocuri mari de granit cenușiu și de gnais, tăiate perfect și suprapuse fără mortar de legătură. La intrare erau patru trepte late și înalte, așa că îi veni greu, după efortul depus în cele patru ceasuri de ascensiune, să ridice piciorul suficient de sus ca să le poată urca. Dar o făcu, sprijinindu-se cu mâinile de piatra cu granulație mare.

Portalul de intrare nu avea ușă care să-l închidă, iar dinăuntru venea un curent puternic, care-l făcu să se cutremure. Desfăcu lanterna din chinga de la șold, o aprinse și păși în întunericul din față, cu inima abia tresărind. Dacă vreo pasăre i-ar fi fâlfâit pe deasupra capului, pesemne că ar fi făcut stop cardiac, la fel ca și sărmanul Phillip Borchers, fără să mai apuce să-și vadă visul cu ochii. Înăuntru era însă pustiu. O încăpere pătrată, foarte înaltă, cu două ferestre înalte și înguste tăiate în peretele dinspre prăpastie. De acolo venea vântul care-l făcea să înghețe până în măduva oaselor. Nici un fel de mobilier, nicio statuie, nici un basorelief, nicio pictură. Doar pereții drepți și lumina palidă care contura ferestrele, asemenea unui halou selenar.

Pentru asta venise? Pedro îl avertizase că nu va găsi nimic. O simplă construcție de piatră, pe care nu putea nici măcar s-o fotografieze, din cauza incidentului cu aparatul Kodak.

Dădu ocol încăperii, ciocănind zidurile și podeaua în căutarea unei intrări secrete sau a unei nișe ascunse. Nimic. Toate dalele sunau a plin. Abia într-un târziu realiză ciudățenia: templele vechilor civilizații din America de Sud aveau în centru altarul pentru sacrificii umane. Să fi fost acesta construit de către o civilizație preamerindiană?

— Ți-am spus că nu este nimic de văzut aici, răsună în spatele său vocea cavernoasă a lui Pedro Sanchez.

Dacă vreodată o fi fost ceva, atunci se cheamă că a fost jefuit de-a lungul secolelor.

Răsuci capul și-l văzu pe ghid oprit în prag și aureolat de lumina strălucitoare, asemenea unui sfânt catolic. Nu i se păru prea forțată comparația, la urma-urmei se afla într-un templu, nu?

— Vom campa aici, spuse, străduindu-se să pară autoritar. Voi face săpături până mâine. Este posibil să găsim urmele celor care au ridicat construcția. Se pot trage anumite concluzii științifice din asta.

— Ai văzut șanțurile de afară... și Borchers a crezut la fel. Dar, la fel ca și aici în templu, nici afară nu a descoperit nimic. Din cauza efortului și a alimentelor care începeau să se epuizeze, șerpașii ceilalți au fugit într-una dintre dimineți.

Era amenințare în vocea lui sau suna astfel din cauza rarefierii aerului? Găsise templul, dar nu reușea să se apropie de țelul pe care și-l propusese nici măcar cu un pas. Zidurile se ridicau neclintite și mute în jurul său, fără să comunice nimic.

— Deschizătura din dreapta, rosti Pedro și se îndreptă într-acolo.

— Ce e cu ea?

— De acolo a căzut Borchers. Mă gândeam că te interesează să vezi ce l-a făcut să se aplece spre prăpastie.

Își simți inima înghețată ca un sloi. Era mult mai înalt și mai solid decât Pedro Sanchez, iar acesta nu fă-

cuse până atunci nici un gest amenințător la adresa lui. Doar insinuări și înțelesuri ascunse dincolo de vorbe. Ori poate că doar i se păruse.

— Ei bine, dacă tot am ajuns degeaba până aici, poate că ar fi interesant să vedem ce fel de peisaj l-a atras pe doctorul Borchers dincolo de ferestre. Apoi voi face câteva măsurători și vreo două schițe, înainte de a reveni la ultima bază.

Se îndreptă spre cele două fante înalte și realiză că erau mai late decât i se păruseră inițial. Se ridică în mâini pe marginea celei din dreapta, apoi în picioare. Perdo Sanchez făcu același lucru în stânga sa. Prăpastia uriașă din față îl făcu să închidă ochii pentru o clipă, în încercarea de a alunga începutul de vertij. Când îi redeschise, zări drept înainte, pe versantul opus, vârtejul de apă ce se arunca înspumat în golul de dedesubt.

— Cascada lui Inti, auzi de alături vocea groasă a lui Pedro. I se spune așa pentru că atunci când răsare, își scaldă primele raze în apele fermecate.

O privi câteva clipe nemișcat și chiar i se păru că aude duruitul îndepărtat al căderii ei pe pietre. Știa însă că era doar o părere. Se sprijini mai bine cu palmele în pereții ferestrei.

— Asta ai vrut să-mi arăți?

— Și asta. Pedro hârâi din gât și îl auzi cum scuipă dincolo de ziduri. Apleacă-te puțin și privește drept în jos.

Își mușcă buzele. Dacă era un test, trebuia să-l treacă. Altfel, tot efortul fusese în zadar. Își înfipse unghiile în granulația mare a granitului și se aplecă puțin, gata să sară pe podea la primul zgomot.

— Dumnezeule mare! strigă și se trase înspăimântat înapoi.

— Așa a spus și Borchers, înainte să cadă. L-ai văzut, nu?

Aproape că uitase să expire. O făcu violent și strănută, apoi se înecă, atunci când încercă să inspire. Acolo, jos, la zece metri sub el... Ei bine, acolo, jos, cu tălpile sprijinite de un prag de piatră și cu trupul complet gol înclinat spre prăpastie într-un imposibil unghi de 45°, un bărbat stătea cu brațele întinse spre cer, în forma literei „V", legat cu două liane groase de steiuri ieșind din stâncă. Părea un Iisus, nu bătut în piroane, ci țintuit în văzduh pentru un păcat încă necomis.

— Acela... acela e un om... viu? reuși să întrebe, în cele din urmă.

— Viu, da. Dar trăind o viață pe care noi nu putem să ne-o închipuim.

— Nu cred că înțeleg. Cine e? strigă Hauser, împingând în ziduri cu putere. Cine naiba e?

— Huascar. Fiul cel mare al regelui Huayna Capac. Al cărui mormânt n-a fost găsit niciodată de arheologi.

Heinrich Adlar Hauser se gândi să sară înapoi în templu, dar ceva îi spuse că nu va afla nicicând sfârși-

tul poveștii. Așa că rămase să tremure sub vântul rece care-i umplea ochii de lacrimi.

— Vrei să mă păcălești, nu, Pedro? Ți-ai zis că dacă tot umblu după potcoave de cai morți, de ce să nu îmi vinzi și tu una?

— Regele Capac și-a trimis fiul la Inti pentru a afla ce se va întâmpla cu regatul său după ce oamenii albi vor ajunge la granițele sale. Dar calea spre zei nu este una în spațiu, ci una în timp. Huascar va atârna acolo până ce soarele se va îndura și nu va mai răsări deasupra prăpastiei. Abia atunci lianele se vor usca și vor putrezi, trupul va cădea spre lacul de dedesubt, iar sufletul i se va ridica la cer. Incașii știau să le vorbească zeilor, indiferent cât de mult timp le-ar fi luat pentru a face asta.

— Nu se poate să fi trăit cinci secole! se răsti Hauser. Este dincolo de orice explicație rațională.

O clipă nu se auzi decât respirația hârâită a lui Pedro.

— Așa a spus și bătrânul doctor. Dar l-ai văzut cu ochii tăi, nu? Nimeni n-a coborât la el în aceste veacuri, ca să-l întrebe cum reușește. Iar el e tot acolo, așteptând.

— Știai demult asta. Știai și nu ai spus nimănui.

— Cine ar fi crezut? Și cui i-ar fi folosit? Huascar n-a ajuns încă la zei, așa că drumul său nu trebuie tulburat.

— Cine ești tu, Pedro Sanchez? Hauser se aplecă din nou spre exterior, ca pentru a se asigura că iluzia nu se destrămase. Cine ești tu, cel care cunoaște un astfel de

secret extraordinar? strigă din toate puterile, dar sunetele se pierdură în imensitatea cavității de sub picioarele sale.

— Șarpele cu pene. Quetzalcuatl. De unde crezi că se trage numele de șerpaș? Sunt unul dintre paznicii secretului drumului către zei. Până când prințul Huascar nu ajunge la Inti, nimeni nu va trebui să afle despre el.

— Și cum crezi că ai să reușești să păstrezi acest secret, paznicule?

— Tu vei merge astăzi la zei și vei păstra calea neclintită până când prințul va deveni demn să pășească pe ea.

Hauser înghiți în sec, simțind cum îl cuprinde un val de liniște absolută.

— Vei încerca să mă ucizi, înțelese el, iar cuvintele se risipiră în vântul rece.

— Nimeni nu ucide pe nimeni, răspunse Pedro și vocea i se păru atât de aproape, de parcă i-ar fi vorbit chiar la ureche. Vei porni singur pe calea spre calea de lumină. Doar de-aceea ai urcat până aici, nu?

Ultimele cuvinte le rostise într-unul din dialectele quecha, dar Hauser le înțelese. Ca și cum și-ar fi adus aminte un cântec de demult, ale cărui cuvinte îi spuneau să pășească înainte. Un cântec așa cum trebuie să fi cântat pe vremuri vechii incași pentru a vrăji șerpii pe care-i țineau în coșurile de nuiele, cu care veneau în cetăți de marile sărbători închinate zeilor. Iar șerpii se transformau în zei cu pene și se ridicau la cer.

Ridică piciorul și păși în lumina de dedesubt, știind că la capătul drumului îl aștepta Huayana Capac să-i dea vești despre mesagerul său. Undeva, la capătul lumii, cascada își trimitea perdelele de stropi spre cer, construind poduri-curcubeu, pentru ca solul inca să pășească pe ele atunci când firul timpului se va fi terminat de desfășurat de pe ghemul său de aur.

În lumea pădurii

de Rodica Bretin

Omul-cerb îşi potrivise paşii după ai mei. Fructe-guri, cu fălci clămpănitoare se închideau când treceam pe lângă ele, mărăcini cu spini cât nişte stilete se dădeau la o parte din calea noastră, ferigile carnivore ni se culcau la picioare. Cu *el* nu mă temeam de nimic. Era Stăpânul infernului vegetal.

Protectorul.

În vis, habar n-aveam ce înseamnă asta. Nu ştiam multe. Însă învăţam repede: despre Lumea Pădurii, despre *celelalte lumi.*

Omul-cerb s-a oprit, iar în lumina sorilor gemeni coarnele ramificate îi păreau nişte torţe aprinse. Se uita spre coliba rotundă, ca un iglu vegetal. Nimeni nu o făcuse; crescuse aşa, într-o singură noapte.

În faţa intrării, Alix spinteca burţile unor... peşti să fi fost? Semănau cu nişte mingi de fotbal păroase, cu

înotătoare. Ceva mai încolo, Russell Morgan lovea două bucăți de cremene din care ieşeau scântei. Karghanul era în viață? Cum asta?

Fiindcă visam, evident.

Una dintre semințele de foc a încolțit şi flăcările au țâşnit, albastre, înalte. Morgan şi-a frecat mâinile, satisfăcut, de parcă tocmai inventase fuziunea nucleară. Apoi s-a uitat la Alix, care i-a întors privirea.

Şi i-a zâmbit.

Omul-cerb şi-a coborât capul spre mine, îngăduindu-mi să îi ating grumazul, catifeaua arămie a blănii şi mi-am văzut degetele... o mână de copil!

Eram Niall, fiul lui Alix, iar curând aveam să împlinesc şase ani.

Spre apus, unul dintre sori deschisese o rană pe cer, din care valuri de lumină sângerie înecau pădurea, câmpia, munții din zare. Asfințitul unei gigante roşii n-are nimic romantic; mai degrabă înfricoşător, ca imaginea unei Fiare Apocaliptice ucisă şi lăsată să agonizeze la marginea bolții.

Cei doi nu credeau asta. Priveau masacrul celest de parcă le-ar fi plăcut. Ori, poate, se simțeau bine împreună. El o ținea de umeri, protector, ea îşi sprijinise capul de pieptul lui – un gest firesc între un bărbat şi o femeie.

Nu când bărbatul era Russell Morgan, iar femeia Alix Hayden!

Absurdul are o limită, până şi în vis. Dar nu mă puteam trezi, subconştientul preluase controlul, era scenarist, regizor, producător. Un film neorealist, în genul peliculelor lui Luis Buñuel. Văzusem *„Câinele Andaluz"*, *„Îngerul exterminator"*, *„Viața criminală a lui Archibaldo de la Cruz"*. Criticii le considerau geniale, spectatorii de neînțeles, eu le găseam fascinante în imposibilul lor grotesc. Adică exact ce visam acum.

Russell se aplecase spre Alix, îndepărtându-i o şuviță pe care vântul i-o lipise de obraz.

— În atâția ani, nu te-am întrebat vreodată... M-ai iertat?

Atâția – câți? Amândoi arătau ca în ziua când îi văzusem ultima oară, minus stiletul dintre coastele lui Morgan. În Lumea Pădurii putea să fi trecut un deceniu sau un secol, iar la *Cei Vechi* şi karghani înfățişarea nu era un criteriu cronologic. Alte indicii? Alix, de obicei tunsă scurt, avea pletele până la şolduri. Şi amândoi purtau veşminte manufacturate din material vegetal. Un vis fantezist, condimentat cu elemente realiste?

Alix şi-a ridicat spre karghan ochii de un verde cum nu găseai în lumea aceea; verdele mărilor *noastre*.

— Fără tine, n-am fi supraviețuit. Eu şi Niall îți datorăm totul.

Era o afirmație, nu un răspuns. Karghanului nu îi scăpase diferența de nuanță, dar a ales să o ignore; şi să se disculpe în continuare:

— În selva amazoniană, când mama ta... Nu credeam că s-ar putea molipsi. Pe atunci nu ştiam multe.

Alix tăcea, întorcând afirmația pe toate părțile.

— Îi puteai da antidotul, dar ai lasat-o să moară, a spus într-un târziu, fără nicio intonație.

A fost rândul lui Morgan să facă o lungă pauză. Pentru efect, sau ca să îşi adune curajul?

— Două secole mai târziu, fiica ei mi-a dăruit viața, a rostit, privind-o de parcă ar fi câştigat lozul cel mare.

Nu era întregul adevăr, dar karghanul alesese să vadă partea plină a paharului. De fapt, Alix îl înjunghiase, apoi hotărâse să îl vindece *in extremis*, silită de împrejurări. Se aflau într-un univers ostil, la un pas de a fi devorați de flora agresivă, carnivoră. Singură, n-ar fi apucat un nou răsărit. Împreună cu karghanul şansele lor de supraviețuire creşteau, deşi nu cu mult.

Cum de erau în viață? Şi, mai ales, de unde ştiam atâtea? Totul îmi apărea logic, coerent, ca o relatare a unui martor participant la evenimente. Nu putea fi karghanul, nici Alix. Niall? Omul-cerb? Zeitatea locală i-a salvat din prima zi, oferindu-le protecția sa. Mai târziu a devenit mentorul lui Niall, i-a călăuzit paşii pe cărările primejdioase ale pădurii.

— Niall te consideră un tată.

Alix nu își luase privirea din ochii karghanului. Într-ai ei vedeam recunoștință, într-ai lui un devotament nemărginit.

— Viață pentru viață, a rostit solemn Russell, ca pe o incantație ce îl elibera de trecut, o promisiune-speranță într-un viitor în care se vedea alături de Alix, de Niall. Ce a fost, este uitat, iertat. Așa-i, Alix?

— Acum, da.

Fusese doar o șoaptă, ca adierea unui regret. După care, Alix l-a sărutat. O clipă, alta, apoi ea s-a desprins, iar Russell a lunecat încet în genunchi. Un gest de supremă adorație? Poate, dacă nu ar fi fost stiletul pe care Alix îl înfipsese, de data asta, exact unde trebuie.

— Deci, știi unde-i inima...

Pe chipul karghanului, șocul, uimirea, admirația, se succedau rapid. Și iubirea. Ultimul sentiment i-a rămas înghețat în privire ca o gâză prinsă într-o picătură de chihlimbar.

Alix a făcut un pas înapoi și a rămas la fel de neclintită ca leșul de la picioarele ei. Într-o clipă m-am pomenit lângă ea, am apucat-o de mână cu degetele mele de copil.

Alix s-a aplecat, zâmbindu-mi.

— E timpul să ne întoarcem acasă, Niall.

Insuficiență renală

de Daniel Botgros

Era o dimineață ploioasă, una ca de sfârșit de lume. Curgea din înalturi, de zile întregi, neîntrerupt, într-o simfonie agonizantă și monotonă. Totul era ud, ud până la saturație, până la putreziciune, astfel încât canalele și rigolele nu mai făceau față, iar apa se scurgea pe trotuare și pe carosabil, nestingherită, aidoma unor păraie de primăvară sau a unor râuri molcome. Te udai serios la picioare dacă erai pieton, dar în acest univers lichid nici nu mai conta. Apa părea că vine de peste tot, iar orașul hiberna cenușiu și resemnat în fața acestui asalt neîntrerupt.

Chipul poznaș de clovn al deșteptătorului se aprinse brusc peste patul în care bărbatul, alături de femeia lui, trăia ultimele clipe de somn din noaptea care tocmai trecuse, momente confuze, înecate în vise remanente în care soarele strălucea nestingherit peste o na-

tură luxuriantă. Deșteptătorul animă câteva ghirlande și baloane presărate cu mesaje de bună dimineața, foarte stridente. Ba chiar suflă și într-o goarnă prelungă, cu un sunet spart și extrem de enervant, așa că Eiran mormăi ceva, ridică mâna în aer, eliminând imaginea tridimensională, apoi se întoarse spre femeia din pat, care dormea adunată într-o poziție fetală, acoperită de o cămașă de noapte sumară. O cuprinse în brațe lipindu-se de fesele ei generoase și se gândi inevitabil la plăcerea sexului de dimineață. O simțea caldă și disponibilă, deși Alfreda încă dormea, respirând lin.

Însă gândul că azi era o zi copleșitor de importantă îi spulberă orice impuls lasciv. Trecu brusc de la o stare la alta, ca o persoană bipolară, deși Eiran nu suferea de așa ceva. Ba chiar era perfect sănătos, stare care de altfel avea să înceteze azi.

Afară încă nu se luminase de ziuă. Se ridică din pat cu greu. Era foarte slăbit în ultima vreme. Se îndreptă împleticindu-se, cuprins încă de aburii somnului, spre mica bucătărie. Deschise frigiderul, inutil, pentru că știa că era mai mult gol. Găsi, totuși, o jumătate de borcănel de iaurt, câteva felii de șuncă, dar se gândi că trebuie să-i lase și Alfredei și fetiței lor, Mina, ceva, așa că ronțăi un colț de pâine tare și luă doar o înghițitură de iaurt. Cafea nu mai era, devenise mult prea scumpă, găsi doar într-un sertar un drajeu cu cofeină, care-ți răpea plăcerea unei cești aburinde, dar măcar te trezea

un pic. Oglinda din baie îi returnă un chip palid, cu obrajii supți. Se spălă sumar, scârbit de apa maronie de la robinet, cu miros de nămol. Era imposibil să o bei în starea asta și oricât o fierbeai suspensiile rămâneau. Iar apa îmbuteliată se dovedea un lux de nepermis, în situația lor.

Eiran coborî în fața imobilului și nu-i veni să pășească în ploaia persistentă. Era chinuit de un amestec epuizant de entuziasm și anxietate, în fața unei zile în care viața avea să i se schimbe. Atât în bine, cât și, probabil, în rău, ceea ce părea o dihotomie aparent imposibil de gestionat.

Se urcă în primul autobuz electric ce traversa șuvoaiele de pe carosabil, care oprise în dreptul stației din apropiere. Din interior părea că te afli într-un submarin care străbătea adâncurile unui ocean și nu s-ar fi mirat să vadă niște pești abisali prin geamurile vehiculului. Coborî după câteva stații, fugind spre gura de metrou. După o călătorie lungă cu trenul subteran, care încă mai circula, după ce niște pompe uriașe scoteau apa zi și noapte, ajunse într-unul din cartierele cele mai strălucitoare ale orașului. Chiar și în lumina gri, decolorate de ploaie, clădirile aciforme erau impresionante, creând o discordanță absolută cu restul

metropolei. Pe mii de hectare se întindea un monstru edilitar cu mii de clădiri rezidențiale, instituții publice, mari companii, iluminate de fulgerele enormelor ecrane publicitare.

Eiran instalase cu greu pe telefonul său desuet o aplicație care să-l conducă spre destinația lui crucială din acea zi, de fapt, spre locul de unde avea să fie preluat. Avea emoții, gândindu-se că sute de alte persoane precum el își vor aștepta rândul și cine știe dacă azi avea să reușească să rezolve problema. Timpul se scursese implacabil și în două sau trei zile aveau să fie nevoiți să părăsească micul apartament în care locuiau. Și să meargă, unde? O întrebare care atârna greu în conștiința lui, care aproape că se și vedea în stradă, cu Alfreda și Mina, fetița lor de opt ani, înfrigurate și flămânde. Nu găsea de lucru de luni de zile și era un miracol că supraviețuiseră până acum. Majoritatea joburilor din ultimii ani fuseseră preluate de IA, în ciuda previziunilor că oamenii își vor păstra muncile creative și că se vor ocupa de programare. Programarea era însă apanajul unui număr limitat de persoane, iar IA învățaseră singure o sumedenie de lucruri. În aceste condiții, luase greu decizia să vină aici, dar nu mai avea de ales.

O mică animație de pe telefon îi semnală că ajunsese la destinație și în câteva minute avea să apară mașina izbăvitoare. Ceea ce se și întâmplă. Un bus cu geamuri

întunecate opri lângă trotuar, una dintre portiere alunecă silențios în spate, dezvăluind un interior întunecat. Eiran pătrunse în vehicul, unde scaunele erau ocupate de vreo 15 persoane, mai mult bărbați, dar și câteva femei. Chipuri întunecate, unele chiar sumbre, adâncite în gânduri. Nimeni nu stătea cu ochii în vreun telefon sau gadget, așa cum majoritatea oamenilor o făceau. De altfel, din câte știa Eiran, telefoanele le vor fi ridicate pe tot parcursul șederii lor la Prosperity, compania care le va schimba viața. Afară nu se vedea nimic, interiorul busului era luminat slab doar de display-ul șoferului. Lui Eiran îi păru o veșnicie până ajunseră la destinație.

Sediul Prosperity era o clădire în spirală, de un roz optimist, ce se avânta în sus aidoma moțului de frișcă al unui tort festiv. Vehiculul pătrunse într-un spațiu imens, de un alb perlat, ce părea aseptic. Mai multe busuri asemănătoare cu cel cu care sosise Eiran se conectaseră, fiecare, la tuburi de acces spre interior. Cu toate că oamenii coborâseră împreună, câteva domnișoare cu uniforme roz, gracile, pe tocuri înalte, i-au despărțit discret, astfel că fiecare ajunse pe nesimțite să se îndrepte spre altă ușă de acces. Eiran se trezi într-un cabinet ce părea medical și totuși nu aducea cu interiorul vreunui spital. Se dovedea mult mai cald, cu lampadare și fotolii mari, cu câteva picturi de calitate pe pereți, cu covoare moi. Doar două scaune extensibile,

asemănătoare celor de la stomatolog, în mijlocul încăperii, reaminteau că acolo se petrece ceva ce are legătură cu domeniul medical. Bărbatul fu condus să ia loc. I se aduse o cafea aburindă. Era chiar cafea! Eiran nu mai băuse o cafea autentică parcă de o eternitate. Nările sale se umflară palpitânde la contactul cu mirosul inconfundabil și delicios de boabe prăjite. Sorbi cu grijă din lichidul atât de prețios, mâna îi tremură puțin și vărsă câteva picături pe măsuța albă, dar le șterse imediat cu mâneca. Încercă să se calmeze, pentru că un mugur de anxietate se deschidea deja în el. Se gândi la contractul pe care-l semnase cu Prosperity. Doar așa, cu această programare anterioară reușise să obțină o dată certă pentru prezența la companie. Și asta datorită unui prieten vechi, din copilărie, care se îndurase să înlesnească punerea pe lista enorm de lungă de așteptare. Pentru a-și calma panica ce părea că îi va cuprinde în curând fiecare părticică din corp, se gândi la o masă caldă și delicioasă la un restaurant bun. Știa deja și care e acel local. Ca pentru a-și bate joc de trăirile sale, stomacul i se revoltă zgomotos de foame. Privi jenat în jur, dar încăperea era deocamdată goală.

O ușă pe care n-o sesizase alunecă ușor în perete și în încăpere pătrunse o femeie de vreo 40 de ani, bru-

netă, elegantă, cu un costum deux-piece verzui și pantofi înalți, în ton. Trăsături frumoase dar ferme, corp mlădios, părea produsul perfect al acestui loc, în totală disonanță cu ce era Eiran obișnuit în cartierul lui. „De unde or scoate roboții ăștia”? se întrebă bărbatul, nedumerit. Femeia îi zâmbi de parcă sofisticate resorturi artificiale de sub piele ar fi compus surâsul perfect al zilei. Se așeză pe fotoliul din fața lui, încrucișând senzual picioarele uimitoare, acoperite de ciorapi fini de mătase. Vârful pantofului delicat aproape atinse genunchiul lui Eiran, care se fâstâci un pic, foindu-se în scaun. Femeia privi în tableta pe care o ținea în mâini. Îi zâmbi din nou.

— Domnul Eiran, da? Eiran Mados.

— Știți deja cum mă cheamă, răspunse un pic iritat, reușind să se scuture un pic de magia femeii magnifice din fața lui și să refuze în interiorul său această apariție drept o prezență reală. Pe dată, însă, se temu ca acest ton să nu-l coste respingerea.

— Așa este. Ați citit termenii contractului și lista și probabil ați decis ceea ce doriți să primiți. Cunoașteți că plata dvs. va fi în funcție de ce alegeți, de, cum să spun, gravitatea situației. Veți beneficia, desigur, de asigurare medicală pe tot parcursul vieții, atât cât...

Femeia se opri, înghițind un nod, parcă regretând ce urma să spună. „Ciudat pentru un robot”, își spuse Eiran.

— Sunt la curent, rosti bărbatul, dar știți foarte bine că aici nu vin decât cei ce n-au de ales, nu?

Bruneta coborî un pic privirea, dar nu răspunse. Apoi reveni la surâsul perfect, parcă dobândise brusc o altă setare.

— Cu toate astea, domnule Mados, recompensa pentru dvs. va fi substanțială și vă va permite să vă atingeți proiectele, recită optimist angajata Prosperity. Suntem aici pentru a ne asigura că vă puteți continua viața în condiții... aproape normale. Așadar...

Femeia tastă ceva pe tabletă și un display mare se activă pe unul dintre pereți, prezentând o listă lungă de afecțiuni, dar Eiran făcuse deja alegerea. Îi transmise asta și femeii, care încuviință.

Transferul bolii de la cel care o purta către Eiran se dovedi destul de rapid și fără dureri sau tulburări prea mari. Bărbatului i se aplicaseră doar niște senzori în câteva puncte cruciale pentru intervenție. Între cele două scaune de tip medical coborâse un panou translucid, așa că Eiran nu văzu clar persoana care se așezase vizavi. Era, în orice caz, un bărbat între două vârste, înalt și uscățiv, dar nu-i distinse trăsăturile. La sfârșit, omul de dincolo păru că vrea să spună ceva, dar totul se înecă într-o tuse seacă. Imediat ce procedura se în-

cheie, primi telefonul înapoi, cu un mesaj care îl anunță despre alimentarea care tocmai se produsese în contul său, o sumă destul de frumoasă.

Respiră ușurat. Încă nu simțea nimic, părea în continuare sănătos, dar flămând, extrem de flămând. În fața ochilor îi apăru din nou restaurantul, dar n-avea să meargă acolo fără Alfreda și Mina...

Pe soție și pe fetiță le găsi acasă. Mina plângea. Intră în minuscula sufragerie și se așeză la masă. Și Alfreda avea lacrimi în ochi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, deși era familiarizat cu greutățile familiei.

— Voia la școală, rosti femeia, după ce o duse în dormitor pe fetița care suspina continuu, spasmodic. Nu am putut s-o trimit, n-aveam ce să-i dau de mâncare. Cum ar fi fost să stea cu colegii ei la pauza de masă?

Eiran merse la fereastră și-și lipi fruntea de sticla rece, măturată pe dinafară de șuvoaie de apă. Stătu așa minute în șir. O greutate de o tonă îl apăsa pe piept, făcându-l să respire cu greutate. Se întoarse spre soția lui.

— Ar fi bine să vă îmbrăcați. Ieșim să mâncăm în oraș, rosti el.

Alfreda tresări puternic.

— Ce-ai făcut? abia reuși să vorbească femeia. Ce ai făcut? Ai fost la Prosperity? Ești nebun???

Sări la el și-l scutură violent de pieptii cămășii, plângând în hohote. Eiran o prinse de mâini, încercând să o liniștească.

— Alfreda, Alfreda, șșșș... va fi bine. Vom avea unde sta, fără teama de a fi dați afară. Vom avea ce să mâncăm. Îți voi lua rochița preferată Minei și va merge la școală. O să trăim normal...

— Cât timp, ticălosule, cât timp?! urlă femeia dezlănțuită. Ce-ai luat? Spune, ce-ai luat?

— Insuficiență renală, iubito... va fi bine. Am să merg la dializă probabil de trei ori pe săptămână, dar urmează să trăiesc. O să fie bine...

Femeia hohotea necontrolat. Căzuse în fund lângă perete și-și acoperise ochii cu pumnii.

— Alfreda, încetează, calmează-te. Unii au fost obligați să aleagă cancere, pentru mai mulți bani...

Spunând asta, Eiran simți că amețește și începe să transpire rece. O senzație de profundă sfârșeală începu să-i cuprindă organismul, inima îi bătu ca un ciocan pneumatic și dureri puternice se instalară în spate. Se prăbuși gâfâind în fotoliu...

— Alfreda, abia rosti printre buzele albite, cheamă ambulanța, acum!...

Apa dragonului

de Anamaria Borlan

Capul lui Atsui hōhō se iți din mijlocul lacului înconjurat de dealuri și un lanț de munți scunzi, împăduriți. Apa era limpede și rece, cum îi plăcea lui. Privi spre digul compus din două rânduri de pietre ce delimita izvorul termal din căldarea vulcanică.

Știa cum să se furișeze în acel micuț *onsen,* ocolind una din laturile insuliței construite lângă grădina care mărginea *uchiyu ryokan*-ului. Hanul tradițional era unul particular și aparținea familiei Shimizu de multe generații și încă era funcțional, bine întreținut și mereu plin de clienți nătăfleți. Chiar așa, nătăfleți!

Lui Atsui hōhō îi plăcea să fure micile plase cu ouă pe care le puneau în apa caldă a bazinului, ca să fiarbă până ce ei se bălăceau și se relaxau. Se amuza când vreunul își căuta ouăle cu coaja neagră și nu le mai găsea, apoi făcea scandal la recepție, iar Himari-san ridica neștiutoare din umeri, nevinovată.

Nevinovată în totalitate nu era respectabila doamnă, asta era clar. Nici nu avea ouă de vânzare la tejgheaua *ryokan*-ului, oaspeții doritori mergeau până în satul de la poalele *onsen*-ului, la magazinul alimentar, să le cumpere. Hanul se numea, într-un mod umoristic dar și auto-ironic, *Tamago no nai tamago,* adică Ouă fără ouă. Ceea ce explica pe deplin complotul mutual între cei doi.

Atsui hōhō înotă sub apă până în mijlocul lacului mai mic, cel cu apa caldă. Prea caldă pentru el. Își scoase mai întâi botul, pufăind, apoi jumătate de cap, să privească dacă era cineva pe acolo. Nu-i plăcea să fie surprins. Spre satisfacția sa, nu se afla nimeni și deci nicio punguță cu ouă fierte, bune de furat și înghițit cu coaja răscoaptă cu tot. O aureolă de aburi îi învăluia capul și respira șuierând, doar din nările exact aliniate cu linia apei, producând mici bulbuci ca de fierbere.

În spatele lui auzi ușa de hârtie glisând și niște glasuri ce-i deranjară liniștea. Fiind mare și lung, nu se putea întoarce brusc și nici să se afunde în apa albicioasă, aproape opacă, ca să se ascundă și de acolo să se furișeze înapoi în adâncul lacului. Cu capul sub apă, plezni tare cu coada și un șuvoi de apă căzu pe terasa pietruită, făcând un zgomot neplăcut de asurzitor.

Se încolăci în jurul cozii sale, cât de strâns reuși, forțându-și toți mușchii de-a lungul trupului. Solzii aspri, din tegument dur, nu-i permiteau în spațiul strâmt să se înfășoare sub formă de cerc, ca pe fundul larg și adânc

al marelui lac, unde se simțea mereu în siguranță. Nu-i plăcea vecinătatea ființelor umane. Se înțelegea bine doar cu Suzame-san, o doamnă drăguță ce vorbea mereu mult cu o voce ascuțit de stridentă, părând chiar a fi o vrăbiuță, după numele pe care-l purta. Era în vârstă, totuși nu atât de bătrână ca el, însă anii oamenilor erau socotiți diferit față de anii de viață ai dragonilor de apă.

Cunoscuse întreaga familie a proprietarilor, străbunicii și strămoșii care construiseră acel mic onsen, cu câteva secole în urmă. Până să se obișnuiască cu prezența vreunuia, acela murea și locul îi era luat de altul și altul și altul... Însă nici unul, nimeni-nimeni, niciodată, nu-l alungase din lac. Îi permiteau să se hrănească cu pești și alte viețuitoare, chiar îl lăsau să se înfrupte din ouăle fierte ale clienților.

Cineva, un glas ca de copil, începu să țipe. Cu siguranță îi zărise capul fumegând și efuziunile de aburi ce-i ieșeau din gură și nări, altfel n-ar fi zbierat cu atâta spaimă gălăgioasă. Sau să fi fost doar surpriza văzând un adevărat dragon albastru, cu coarne ascuțite, date pe spate, cu cap mare și plat, cu ochi galbeni alungiți și privire severă? „Phfiuuh", șuieră Atsui hōhō din limba-i lungă, într-o oarecare măsură peltic. „Eu, privire severă?? Thahh, e bine de știut! Îi pot speria pe neaveniții care se holbează mereu urât la mine. Voi ține minte!"

— Ești rănit, dragul meu?

Se întoarse din tot corpul, plescăind cu coada apa caldă termală a onsen-ului, stropindu-i pe cei care ieșiseră pe terasă. Reuși să se strecoare înapoi în lacul rece și se destinse, apoi se ridică la suprafața liniei apei, să descopere cine îi vorbise.

— Hayami-san, tu ești? bolborosi, producând o avalanșă de bule mici.

— Eu Momoe sunt!

— Cine? Cine ești?

— Momoe, zeița renașterii și a regenerării. Am puterea de a schimba forma pentru vindecare.

Atsui hōhōse se încruntă, încrețindu-și solzii cei mici de pe frunte. Cele două fire de mustață lungă, de sub nări, se unduiră în apa lacului, creând câteva cercuri concentrice care se propagară lent până la țărm.

— Momoe, zici?

— Da, Momoe.

Dragonul dădu din coadă și se afundă, apoi reveni la suprafață.

— Momoe. Pe mine vrei să mă regenerezi? De ce?

Zeița îi apăru în față, sub formă de țestoasă. Plutea elegant, dând ușor din labe.

— Vrei să iei formă umană?

— Umană? De ce?

— Să vezi cum este lumea oamenilor.

— Hmm. Nu știu dacă vreau.

— Ai încercat vreodată?

— Nu, nu.

— Ai putea vorbi cu oamenii.

— De ce să vorbesc cu ei?

— Să le afli secretele.

— Nu mă interesează.

— Ai învăța multe lucruri.

— La ce mi-ar folosi?

— Ai deveni mai deștept.

— Sunt suficient de deștept.

— Gândește-te, Atsui hōhō. Ca om poți face multe din ce nu poți face ca dragon.

— Eu sunt mulțumit că sunt dragon.

— Ești foarte îngust la minte.

— Îmi ajunge.

— Cum vrei.

Țestoasa se întoarse și se scufundă în apă, apoi dispăru cu totul, lăsându-l pe Atsui hōhō în mijlocul lacului, gânditor. „Ar fi interesant să stau de vorbă cu Suzame-san și cu Hayami-san, care îmi lasă mereu câte un săculeț cu ouă la fiert în apa termală. Apoi, aș putea speria neaveniții care se uită mereu urât la mine. Aș putea încerca. Ce am de pierdut? Eu sunt dragonul care simbolizează nobilul concept că nu termin treaba niciodată până când ultima sarcină nu este finalizată. Așa m-a învățat măiastrul zeu dragon Yamata-no-orochi, cel cu opt cozi și opt capete, care întrupează înțelepciunea absolută și infinitul."

Înotă o vreme, agitat și absorbit de gânduri. Momoe, zeița regenerării, îi stârnise curiozitatea. „Eu, dragonul lacului, sunt ca apa. Liber să mă schimb dacă vreau, sau dacă pot”.

— Momoe, unde ești?

— Aici, Atsui hōhō-san.

— Dacă mă faci om, poți mai apoi să mă transformi înapoi în forma mea de dragon?

— Desigur.

Sesiză o undă voalată de ironie în răspunsul ei.

— Momoe, zeiță a renașterii și a regenerării! Nu vreau să rămân om. Vreau să fiu dragon, așa cum m-am născut!

— Nici o grijă. Când vrei să redevii dragon, îmi faci un semn și te transform înapoi.

— Momoe, cum să-ți fac semn dacă voi fi om? Cum te văd? Cum te găsesc?

— Te descurci tu, Atsui hōhō. Ești un dragon inteligent, cu toate că ești cam înfierbântat câteodată! Acum închide ochii.

— De ce?

Un vârtej în creștere se apropie de el, cuprinzându-l în vâltoarea tumultuoasă. Se simți clătinat și scuturat, apoi azvârlit pe ceva tare. Simți o durere în spate și încercă să-și miște coada, însă nu o mai găsi. Dădu să-și ridice solzii gâtului și doar simți cum pielea i se întinde. Privi speriat, deși văzu aceleași lucruri pe care

le cunoștea bine și îi erau dragi. Totuși, parcă puțin diferite. Hanul cu pereții glisanți era mai înalt, terasa pietruită mai teșită, cele câteva perne răspândite pe care să șadă oaspeții aveau diferite culori, bambușii mărginind aleea care ducea spre căldarea cu apă caldă...

Realiză, ca pe un șoc, că stătea în picioare. El, Atsui hōhō, dragonul lacului, cel care nu avea picioare, brațe și nici mâini, doar cap, corp și coadă, acum stătea în poziție verticală. Vedea totul de sus, într-o perspectivă nouă.

„Momoe", șopti în gând, neștiind ce să facă.

Nu veni niciun răspuns. Fără să-și dea seama, făcu un pas și se prăbuși în apă, cu mare zgomot. Ce ciudat, își zise. Ce întuneric este în lac, nu văd nimic. Cum să înot fără coadă? Ispiră și începu să tușească, apa îi inundă gura, nările, traheea, toate căile respiratorii și stomacul. Îl apucă tusea, însă nu știa cum să tușească sub apă. Cum să respire sub apă, ca un dragon. Ahh. „Acum sunt om!"

Își lipi picioarele și începu să le unduiască, așa cum făcea cu coada. Reuși să înainteze un pic și iar înghiți apă, mai să-l sufoce. Văzu deasupra capului lumina soarelui și se îndreptă spre suprafață. Își ridică prevăzător capul, doar până la nări, să vadă încă o dată unde se afla. În același lac pe care-l cunoștea de sute și sute de ani, dar pe care nu-l mai recunoștea acum.

Apa era rece și îl cuprinse frigul, făcându-l să tremure. Nu cunoștea această senzație. Era o neplăcută

noutate pentru el, ca tot ce percepea cu proaspetele sale simțuri. „Sunt om?" „Sunt om" își răspunse la propria întrebare. „Acum, ce fac?"

— Ieși din apă, auzi gândurile zeiței Momoe.

Dădu să se avânte într-o mișcare ondulatorie, cum făcea cu corpul lui aproape cilindric de dragon solzos însă lipsit de membre, ca să plutească exact sub linia apei, să poată vedea ce se întâmpla afară. Se afundă cu capul înainte, înghițind apă și aproape înecându-se. Instinctiv, lopătă din mâini și picioare, reușind să iasă la aer.

Depuse un efort considerabil să ajungă la malul construit din pietre care delimita lacul de *onsen*-ul izvorului termal. Se odihni câteva momente, trăgându-și zgomotos răsuflarea. Simțea durere necunoscută în ceea ce acum erau picioarele și brațele sale. Simțea o tensiune necunoscută în zona spatelui și a umerilor pe care-i avea. Simțea o necunoscută oboseală generalizată și parcă îi venea să plângă. „Eu, dragonul lacului, nu voi plânge!"

Își puse capul pe una din pietrele mai teșite ale bordurii malului. Închise ochii, prea îl usturau din cauza apei și a luminii soarelui amiezii. Avea nevoie de odihnă. Noua sa formă de om era slabă și nu era obișnuit să depună atâta efort. Ca dragon al apei, se născuse și trăise în mediul cristalin, limpede al substanței lichide dătătoare de viață și hrană. Adormi într-o clipită.

Simți cum ceva îl lovea ritmic în cap. Nu prea tare, doar sâcâitor de insistent. Reuși să-și ridice o pleoapă, să vadă cine se încumeta să-l deranjeze. Prima sa reacție fu să sufle un jet de fum fierbinte spre intrus, să scape de el. Din gâtlej ieși doar un fel de horcăit chinuit, pe care nici nu-l recunoscu ca fiind al lui. Surprins de neputința sa, deschise ambii ochi, apoi și-i miji, razele soarelui parcă îi pârjoleau retina.

— De ce dormi aici?

Îi fu foarte greu să înțeleagă vorbele, după sunetul glasului înțelese că era o ființă umană care i se adresa. Zări un fel de om mic, sfrijit, cumva chircit pe vine, care îl privea cu ochi mari și curioși. „Pleacă!" îi comandă în gând, însă cel din fața lui nu se clinti.

— Cine ești? întrebă vocea subțire.

Atsui hōhō încercă să se concentreze, cu toate că el era un dragon și nu avea nevoie să-și îndrepte întreaga atenție spre alte preocupări. În general era absorbit de propria sa persoană, să caute hrană și să doarmă nestingherit. Nu reuși să se focuseze, doar își deschise puțin ochii, deranjat de lumina prea puternică a soarelui, cu care era prea puțin obișnuit.

Mormăi deranjat și simți în același timp cum pielea i se strânge în mod neplăcut, supraîncălzit de expunerea directă la căldură. Se ghemui și se întinse din reflex, uitând că nu mai era acoperit cu solzii care-i mențineau constantă temperatura corpului. Dădu din picioare,

crezând că-și mișca superba-i coadă și alunecă în apa ce emana aburi de căldură.

Pentru o clipă avu senzația că se va îneca. „Ha", gândi, „eu, dragonul apei, să mă înec? Să râdă țestoasa de mine?" Imediat își aminti de zeița Momoe. „Momoe, unde ești? Fă-mă înapoi, vreau să fiu din nou dragon!"

Nu primi niciun răspuns și nici zeița nu apăru. O umbră ușoară îi acoperi parțial capul și reuși să vadă ceva care semăna cu un om mai mititel, ținând ceva deasupra capului său. Văzuse și cu alte ocazii, când privise din mijlocul lacului cu apa rece spre terasa onsen-ului, că uneori oamenii țin ceva rotund deasupra capului lor, pe timp de arșiță sau pe vreme de ploaie. Aha, era o umbrelă, se dumiri.

De unde știa el despre umbrelă? Un dragon de apă nu se folosea de umbrelă și nimic din ce obișnuiau oamenii să întrebuințeze pentru a-și face viața mai simplă, mai ușoară sau mai complicată. În clipa aceea simți că regreta faptul că se lăsase prostit cu atâta ușurință de zeița Momoe și fusese transformat, chiar și vremelnic, într-o ființă umană. Ce nevoie avea el să fie un om? Pielea i se înroșise și îl durea. Abia putea respira, îi era sete și se mișca extrem de greu.

Plus că vocea aceea subțire îl sâcâia în continuare cu întrebări pe care nu le înțelegea și la care n-avea nici un răspuns. Ce să-i spună? Cum să vorbească, el, dragon de apă, folosind cuvinte și concepte omenești? Cu

zeii și zeițele altor tărâmuri, lumi și ținuturi putea tăifăsui până la terminarea timpului și tot n-ar fi pus capăt discuțiilor.

I se făcu sete și foame în același timp. Apă nu putea să bea, era prea caldă și mirosea cumva ciudat de neobișnuit. Își aminti de plasele puse la fiert de oameni, cu ouă. În general erau cinci ouă, niciodată patru, cifra asta nu exista pentru ființele umane și nici pentru dragoni. Patru era prea asemănător cu moartea, cuvântul moartea se rostea la fel precum numărul patru și de aceea nu era folosit.

Mărita Amaterasu Ōmikami, zeița Soarelui, avea doar doi frați, zeul Lunii, Tsukuyomi și impetuosul zeu al furtunii și al mărilor, Susanoo. Nu erau patru frați, erau acei trei copii prețioși ai marilor zei creatori a cerului și a lumii, Izanagi și Izanami.

— De ce nu ieși din apă? vorbi din nou vocea mică. Te topești cu totul.

Mare dreptate avea. După ce rostise ultimele cuvintele, Atsui hōhō chiar simți că se va topi în apa aproape fierbinte. Se opinti în coatele pe care le avea sprijinite de bordură și reuși, cu greu, depunând un efort considerabil, să se extragă pe jumătate, apoi se prăbuși pe terasa încinsă și ea de soare.

— Mami, mami! începu vocea ascuțită să țipe.

Auzi ușa de hârtie glisând și pași repezi apropiindu-se.

— Mami! Uite, omu' ăsta e dezbrăcat!

După câteva minute, o voce de femeie spuse:

— Bărbatul acesta abia a ieșit din onsen, mi se pare firesc, dar totuși... Yuko, dă fuga în *heya* și adu ceva cu care să-l învelim.

Pașii mărunți ai piciorușelor mărunte se îndepărtară în fugă. Atsui hōhō era prăbușit pe terasă, nefiind în stare să se miște, gata să se prăjească sau mai rău, să se înmoaie până se dizolva de tot. Își simți capul din ce în ce mai greu și o sete cumplită începu să-l chinuie. Închise ochii.

Ceva se așternu peste el, simți o moliciune pe care nu o cunoștea și îi veni să se întindă. Mâini puternice îl prinseră de ceea ce se numeau brațe, de acum brațele sale, și începură să-l tragă în sus.

— Tare greu e, auzi o voce de bărbat.

— Cine-o fi? șușoti o voce de femeie.

— De unde o fi venit?

— O fi căzut în apă și a obosit înotând de la munți până aici?

— Bietul om!

— Hai să-l ducem în casă.

— Să-l întrebăm cine e! Hei, omule, cine ești și de unde vii?

— Cum te cheamă?

Atsui hōhō era de-a dreptul copleșit și confuz de noianul de voci. Înțelegea oarecum sensul cuvintelor,

dar cum să vorbească el în graiul ființelor umane? Și ce să le spună? Că zeița Momoe îl transformase din dragonul apei într-un om?!! Cine l-ar fi crezut?

Se lăsă târât pe piatra încinsă a terasei. Nici nu s-ar fi putut ridica, nu știa cum să meargă pe două picioare... zvâcni de câteva ori, ca și cum ar fi încercat să înoate și se izbi cu fruntea și umărul de pavele. Simți durerea cum nu o cunoscuse vreodată. Gemu, apoi făcu câteva mișcări bruște, necontrolate, pentru a-și elibera corpul din strânsoare, zbătându-se, iar mâinile care-l țineau îi dădură drumul. Zăcea ca un pește pe uscat, ceea ce și era.

„Momoe"! strigă în gând, disperat. Nu primi niciun răspuns. „Momoe!" urlă cât putu de tare și se miră că nu reușește să adune suficient foc în punga inferioară a esofagului pentru a scuipa, prin deschiderea sfincterului interior, cantitatea necesară de flăcări care să pârjolească totul în calea lui. Supărarea de dragon era teribilă și înspăimântătoare, chiar dacă el era un dragon de apă mediu, nu foarte înfricoșător, însă de data asta nu reuși nici măcar să sughită.

Sunt om, se văicări în minte. Un om slab, vulnerabil, expus voinței altora... se simți tras în sus de brațe și realiză la un moment dat că stătea pe două picioare care nu erau ale lui, cu tălpile pe piatra care frigea, în poziție verticală. Până atunci, Atsui hōhō văzuse lumea din diferite unghiuri și perspective, însă niciodată de la

înălțimea unui om. Desigur, existau dragoni zburători, cei care vedeau pământul de sus și tot ce se afla pe suprafața lui.

El, dragonul apei, vedea doar apa și din mijlocul lacului se uita câteodată la munți, la norii care învăluiau crestele, la căderea frunzelor toamna și la reînverzirea copacilor spre primăvară, după ce povârnișurile și vârfurile se curățau de zăpada iernii. Vara era o delectare, putea mânca orice zbura deasupra lacului sau ce se târa pe malurile înguste și pietroase. Bineînțeles, desertul cel mai delicios erau ouăle puse la fiert de nătăfleți, în apa foarte caldă din bazinul izvorului termal al onsenului hanului.

— Acoperă-l cu ceva, zbieră o voce chiar lângă urechea lui de om. Nu vezi că-i gol? Îl vede copilul!

Realiză că în jur se adunaseră mai multe ființe, de diferite înălțimi. Cu ochii lui de om o recunoscu pe Suzame-san, una din doamnele care lucrau la *uchiyu ryokan,* hanul tradițional al familiei Shimizu, condus de Himari-san, cea mai în vârstă din cele trei surori. Iar Himaru-san îi făcu un semn cu ochiul, cu un aer conspirativ, probabil se temea ca acum, în formă umană, Atsui hōhō să nu o deconspire că-l lăsa să mănânce ouăle altora, fierte în apa fierbinte a bazinului.

Atsui hōhō, numele lui de dragon al lacului care, în traducere însemna *obrăjori fierbinți,* clipi lung, ca un adevărat dragon ce era, să o liniștească de totala sa

complicitate. Doamna surâse voalat, acceptându-i grațioasă acordul și tăcerea.

Fu îmbrăcat într-o yukata de vară, subțire, răcoroasă și un cordon nu prea lat i se legă peste șolduri, să i se ascundă nuditatea, cu toate că majoritatea oaspeților, mai ales turiștii străini sosiți din tot felul de țări ciudate, se scăldau numai dezbrăcați, fără nicio jenă sau măcar sfială.

Nu fusese niciodată într-o casă de oameni. El locuia în lac și atât. Mai ieșea uneori pe mal, numai în miez de vară, să se tăvălească prin noroiul moale și reconfortant format în urma ploilor musonice sau se strecura în onsen, însă nu fusese nicăieri în altă parte. Nu cunoștea nimic altceva. Iar acum, desculț, învățând să meargă, pătrundea într-o lume necunoscută. *Heya*, sufrageria de primire, avea diferite obiecte despre care habar nu avea la ce puteau servi. Îl așezară într-un fotoliu. Ce senzație neobișnuită, să stea în fund, sprijinit de spătar. Nu era foarte confortabil, însă nici prea rău. Nu știa ce să facă cu brațele și mâinile. Fiind dragon, nu avea aceste extensii ale corpului. El știa să înoate, unduindu-și trupul lung și solzos, dând din coadă.

Își văzu reflecția într-un tablou lung și mare. Avea pielea albă, netedă pe întregul corp. Un cap rotund, cu ochii privind drept în față. Astfel nu putea vedea nimic în lateral, doar dacă își întorcea capul prins de un gât scurt și dacă își mișca umerii. Gura plată, destul de

mică era adumbrită de un fel de nas, oare ce ar putea adulmeca cu protuberanța aceea abia vizibilă? Și totuși, simți un miros îmbietor, iar în clipa următoare i se făcu foame din nou.

Scoase limba, cu ceva efort, care era scurtă și nu reuși să apuce nimic din ce era pus pe o tavă adusă de către Suzame-san. Acesta râse și-i întinse, prins între două bețișoare scurte, un fel de peștișor, hmmm, fiert? Cum să mănânce el pește fiert? Doamna îi îndesă bucata în gură și el o ținu pe limbă, apoi încercă să înghită. Nu reuși și apucat de o tuse despre care nu știa ce era, cu trupul cuprins de convulsii și lipsă de aer, scuipă mâncarea pe jos. Suzame-san începu să vorbească ceva repede, cu vocea ei ascuțită și stridentă, probabil îl certa, în timp ce curăța tatami.

Brusc, o auzi pe Himiko-san râzând. Și i se păru cumva un sunet cunoscut. Nefiind om decât de mai puțin de o oră, nu avea amintiri. Și totuși, râsul cristalin ca un șopot de apă nu-i era total necunoscut. „Himiko-san, cine ești?" Dacă ar fi fost el însuși, dragonul apei, ar fi plescăit puternic din coadă și ar fi suflat, încruntat, o pală de flăcări prin nări. Dar nu era.

O vreme, nu reuși să înțeleagă ce se întâmpla în jurul lui. Siluete veneau și treceau prin fața lui, mișcându-se ca niște umbre, emițând diferite sunete supărătoare auzului său, emanând mirosuri ciudate și creând vibrații joase, neplăcute. Cu mintea lui încă de dragon,

știu că nu se va putea adapta niciodată lumii și vieții umane.

Își văzu cele două extensii superioare ce reprezentau brațele și mâinile sale, de-a lungul unui trup învelit într-un material probabil colorat, el, ca dragon, nu putea distinge culori și nuanțe, poate doar când ochii i se vor transforma mai mult și adapta noilor condiții.

„Mama natură, mare zeiță Amaterasu, ghidează-mi spiritul spre lumina albă și adâncul lacului. Trimite-mi legătura sacră care mă conectează cu universul în care m-am născut. Arată-mi calea înapoi spre bine, spre mine însumi. Răspunde-mi, te rog. Nu mă lăsa să pier în această formă jalnică!"

Nu știa dacă doar gândise sau chiar mormăise. Atsui hōhō, *obrăjori fierbinți*, făcea parte din tagma dragonilor inteligenți, înzestrați cu darul judecății, putând emite idei și reflecții ce aparțineau universului lor de așa numite bestii fabuloase. Provenea din mitologia antică, însă nu era un dragon ireal, imaginat de fantezia cuiva. Nu. El era o ființă vie, cu toate că nu umană, din regnul animal, creat prin bunăvoința măritei zeițe a Soarelui, Amaterasu.

Gândi cu tristețe la faptul că acceptase prea lesne și mult prea repede oferta zeiței Momoe, încălcând cu frivolitate afabilitatea iluminatei divinități celeste șintoiste, celei în fața căreia se închină oameni și împărați, yokai, yūrei și toate făpturile lumilor, aducându-i

ofrande de flori și orez. Ce se va întâmpla mai departe cu el? Va mai fi vreodată dragon? Se va întoarce în apa lacului, în sălașul destinat lui, unde să trăiască în tihnă, la adăpost?

Astfel medita Atsui hōhō în noua sa formă de om. Himiko-san râse din nou. Un sunet dulce ca o moluscă otrăvitoare.

„Momoe-san, tu ești?"

Se lăsă o liniște mai profundă decât tăcerea de pe fundul lacului, noaptea.

„Momoe, ești Himiko-san?"

— Cum de ai ghicit?

„Zeiță dragă, nu vreau să fiu om. Am nevoie de lacul meu, am nevoie de apă ca să trăiesc!"

— Prea târziu!

„Ai promis că mă trasformi înapoi când vreau!"

— Acum nu vreau eu.

„Nu pot trăi fără apă, știi prea bine. Vreau înapoi în lac."

— Nu.

„Momoe, îmi auzi gândurile și îmi cunoști simțămintele. Eu sunt dragonul lacului. Lacul nu poate rămâne fără dragon. Apa are nevoie de mine și eu am nevoie de apă."

— Nu acum! Vezi mai întâi cum te obișnuiești cu starea de om. Apoi mai vorbim! Mă întorc peste o sută de ani.

Himiko-san ieși din încăpere, lăsându-l singur.

„O sută de ani? Vor trece repede. Până atunci nu mă mișc de-aici. Eu sunt dragonul apei, dragonul lacului. Este menirea mea încă de la crearea lumii și mi-o voi împlini".

Traducătorul de trupuri

de Lucian-Dragoș Bogdan

Reprezintă oamenii singura specie inteligentă din Univers?

Tocmai s-a demonstrat că nu.

Sunt extratereștrii ostili?

Deocamdată, nu există dovezi în sensul acesta.

Care e calea de comunicare cu o civilizație ce a evoluat în condiții complet diferite de cea umană?

Limba universului pare a fi matematica. Oamenii trimit un mesaj sub forma unei structuri logice menite să dovedească faptul că sunt inteligenți, Ei răspund într-un mod similar. De fapt, astfel au înțeles cele două specii că s-au întâlnit.

În absența acestui limbaj, ar fi trecut una pe lângă cealaltă ignorându-se, incapabile să se recunoască în vreun fel. Pentru că oamenii sunt materie, în timp ce Ei sunt energie. Deși împart același univers, trăiesc realități complet diferite.

Oare pot să te văd așa cum ești cu adevărat? Dincolo de înfățișarea atât de străină mie, nouă.

Am visat de atâtea decenii – secole, poate? – la momentul acestei întâlniri, doar ca să ne blocăm, incapabili să trecem dincolo de stereotipurile ce ne-au construit felul de a gândi, de a acționa și reacționa. Ce e străin poate fi acceptat doar atâta vreme cât se conformează unei structuri în care noi putem recunoaște frumosul. Unii dintre noi se laudă că pot sonda abstractul, pot înțelege matricea ce stă la baza sa, că pot simți.

Dar asta n-a fost de niciun folos. E ușor să vorbești despre fractali, să construiești structuri de algoritmi, să declari matematica limbajul universului și să lansezi fraze ce nu fac decât să vină înapoi, reflectate, dar fără a comunica nimic concret.

E facil să cânți frumusețea eterului în sunete stranii, să vezi esența de dincolo de lipsa formei, dacă ea e doar proiecția propriului fel de a gândi, de a simți, fără elemente comune cu o cultură dezvoltată pe cu totul alte principii.

Mâinile mele dansează prin aer, cerându-i interfeței să găsească frecvențele pe care vibrezi. Nu, nu sunete. Sau nu doar sunete. Vibrațiile se referă la orice. Culorile au frecvențe. Și nu numai ele.

Dansul creat din tine se adună în proiecția virtuală. E o vălurire aproape insesizabilă.

Continui baletul cu gesturi sacadate, îmbrăcându-te. Ceea ce nu ești, capătă formă. Vibrează. Oare așa s-or fi întrupat zeii? Așa au dat naștere universului, planetelor, oamenilor? Din nimic au creat ceea ce există?

Proiecția mă ajută să-mi păcălesc mintea. Să-ți confer realitate. Nu te văd, dar știu că exiști. Oamenii au vorbit mereu cu zeii încorsetându-i într-o formă fizică. Chiar și atunci când i-au amplasat în non-existență, i-au întrupat în idoli recognoscibili.

Asta încerc și eu să fac acum cu tine. Am finalizat primul pas: ți-am găsit vibrația.

Oamenii au cucerit sistemul solar. Zborul în spațiu a schimbat din temelii medicina. Totuși, nemurirea a rămas, încă, un vis intangibil.

Trupurile celor ce trăiesc în gravitație scăzută sau în lipsa ei, claustrate în domuri, nave, ori stații spațiale, colcăie de nanoboți care lucrează continuu pentru a-i menține sănătoși. Patru dintre aceste corpuri, aflate în pozițiile optime pentru a observa și intra în contact cu extratereștrii, s-au îmbolnăvit. Probabil că Ei emit o formă de radiație necunoscută încă omenirii – și, deci, imposibil de contracarat, deocamdată. În fața afecțiunilor temerarilor exploratori spațiali aflați pe o orbită trans-neptuniană, nanoboții se dovedesc neputincioși.

Iar acesta nu este singurul rezultat al Primului Contact. Sistemul Plutonian pare afectat de un efect mareic ce-l destabilizează, riscând să distrugă planeta pitică și companionul ei cel mai mare, Charon.

Vibrații. Frecvențe.

Există softuri foarte bune în a prelucra așa ceva. În ziua de azi, orice poate fi tradus în orice. Gândurile capătă culoare. Sunetele – gust. Sentimentele – melodicitate.

Ceea ce vreau, însă, e mai complex. Eu îmi doresc să compun din vibrații, frecvențe, un tablou. Nu doar bucăți, echivalențe, ci un întreg. Vibrațiile tale le doresc tălmăcite în forma unei ființe, ceva fizic, palpabil. Cum ar arăta acea energie, care ești tu, dacă ar căpăta substanță?

Mediul virtual ne-a permis să mergem mai departe. În istoria omenirii, singurul mod de a întrupa zeii a fost folosind forme recognoscibile: umane, animale, mutante – după cum permiteau cunoștințele și imaginația fiecărei culturi.

Între timp, mințile au ajuns să sondeze mult mai departe și mai profund decât o făceau cele din antichitate. Din preistorie. Orice formă ai lua, voi recunoaște în ea ceva familiar. Așa cum, probabil, voi ați recunoscut

ceva familiar în unele emisii din sistemul solar și ați venit aici, să explorați.

Pentru că o întâlnire întâmplătoare pare ceva destul de improbabil într-un univers atât de vast. Mai logic e să credem că forma voastră energetică v-a permis să depistați niște tipare nenaturale aici, la noi acasă.

Mi-a luat multă vreme până când, combinând mai multe softuri, am reușit să obțin ceva care să mă ajute să-mi ating scopul.

Cum vei fi când vei fi?

Boala se dovedește mai gravă decât s-a estimat inițial. Sistemele imunitare ale celor patru cedează. Pare că duc o bătălie tăcută, pe care o pierd.

— Țineți-mă în viață atât cât se poate! le spune medicilor unul dintre aceștia, ce se identifică folosind eticheta SpaSini-K. Sacrificați trupul, dacă e nevoie, dar pompați orice puteți pentru a-mi păstra mintea limpede!

Asta a devenit, oricum, un obiectiv al omenirii. Patrula – cum a ajuns să fie denumit grupul lor, deși nu se cunosc între ei – reprezintă în acest context o comoară universală. Speranța ca unul dintre cei patru să găsească o cale de comunicare cu extratereștrii este foarte mare. Unul dintre ei va dobândi gloria, va rămâne în istorie.

Din păcate, vestea legată de boala ce-i macină nu e cea mai rea.

— Ca să vă putem ține în viață, va trebui să vă luăm de acolo, li se spune.

Stațiile lor sunt prea apropiate de cataclismul cosmic ce se desfășoară la marginile sistemului solar. Nu există explicații pentru dezintegrarea duoului Pluton-Charon. E posibil să fie tot un efect al sosirii extratereștrilor. Forțe necunoscute din structura lor par a provoca tensiuni cărora materia celor două corpuri cerești nu reușește să le facă față.

— E posibil chiar ca, dacă ieșiți de sub influența acelor forțe, boala voastră să intre în remisie.

E o ipoteză. Dar acel blestem e tocmai prețul ce trebuie plătit pentru a se găsi soluția. Cuvintele. Traducerea. Rând pe rând, trei dintre temerari acceptă să plece. Al patrulea, SpaSini-K, refuză.

— Sunt prea aproape de a găsi soluția, sună mesajul de la el. Nu voi renunța, chiar dacă asta-mi va aduce moartea. Dacă aș pierde ceea ce sunt pe cale să realizez, aș înnebuni.

Capodopera e aproape terminată. Softul mai are nevoie doar de câteva tușe pentru a te prezenta în fața lumii așa cum ai apărea dacă ai avea formă fizică.

Dar asta e doar vârful aisbergului. Reprezintă, de fapt, un capriciu personal. Partea importantă, cea așteptată de întreaga omenire, a fost deja realizată. Odată ce vibrațiilor tale li s-au găsit corespondențe familiare, stabilirea modalității de comunicare a devenit ceva realizabil. S-au putut găsi echivalențe pornind de la modelul matematic. Cadrul e același, iar noi ne raportăm la el într-un anumit fel. Grație muncii mele, începem să înțelegem și modul vostru de raportare. Deocamdată, nu e decât o schiță, un tablou general, capetele câtorva fire ce ne vor permite să ne afundăm tot mai adânc în labirint, fără să ne rătăcim. Din zei, ați devenit creaturi mitologice pe care avem șansa să le explorăm și, în timp, să le transformăm în ființe de rând, asemenea nouă.

Poate că așa au decăzut și zeii, coborând din lumea lor cerească și rămânând simpli muritori legați de glie.

Am deschis poarta spre viitor. Odată ce noi vom fi capabili să înțelegem natura voastră energetică, capacitatea noastră de a aprofunda misterele universului va face un salt uriaș. Probabil că o revelație similară se va produce și pentru voi, când veți reuși să sondați inteligența materiei.

Dar asta va fi munca altora. Ei vor bătători calea. Eu sunt tot mai slăbit. Pentru mine nu se mai poate face nimic. Aștept doar ca, înaintea sfârșitului, să mi se ofere ocazia de a fi primul care „vă văd". De fapt, ar fi mai corect să spun „să văd cum v-am tradus trupurile".

Aștept, tot mai slăbit, ca programul să-și încheie procesele complexe. De fiecare dată când mă trezesc, sper că acela va fi momentul. Dar nu este.

Timpul trece. Îmi trece. Ajung să mă întreb dacă voi mai apuca clipa. Apoi trec la deznădejdea convingerii că nu voi fi atât de norocos. Urmează acceptarea.

Poate că, totuși, universului îi place să joace zaruri, uneori. Să ofere câte un miracol. Acum, când abia mai reușesc să rămân conștient câteva minute legate, aud semnalul izbăvitor. Prelucrarea s-a terminat. Nu pot descrie surescitarea care mă cuprinde. Parcă mă readuce la viață, îmi dă energie. Tremur. Privesc imaginea încețoșată ce capătă, treptat, forme tot mai clare.

Ochii mi se măresc, îngroziți. Dintre toate posibilitățile, forma voastră este...

Mă absoarbe spre ea. Slăbit cum sunt, nu-i pot rezista. Simt cum sufletul mă părăsește și pornește într-o călătorie terifiantă. Cel mai negru coșmar.

Un ultim urlet îmi părăsește ființa.

Numele lui SpaSini-K va rămâne de-a pururea în istoria omenirii. A găsit calea de comunicare cu prima specie extraterestră întâlnită, transformând-o în ceva recognoscibil. Din păcate, asta a însemnat și sfârșitul său.

Boala incurabilă ce i-a măcinat trupul s-a datorat încercării similare de a transforma oamenii în ceva inteligibil pentru Ei. La fel și distrugerea sistemului binar Pluto-Charon, folosită pe post de combustibil pentru sublimarea materiei. Poate că, pe măsură ce comunicarea se va perfecționa, omenirea va afla cum arată ființa noastră „tradusă" pe limba lor. Deocamdată, se știe doar că s-a realizat conversia respectivă.

Să fie, oare, o teroare la fel de profundă ca aceea încercată de oameni când au văzut că prima specie întâlnită pare izvorâtă din cele mai întunecate obsesii lovecraftiene?

În afara serviciului
Avem tot timpul din lume

de Anamaria Bengulescu

— Atingeți aici, vă rog!

— ... Sigur... (în expectație) Văd că nu...

— Puțin mai jos atunci, spre dumneavoastră.

Se așteaptă.

— Doamnă, îmi pare rău, dar se pare că ... Ah, ba da, acum.

„Bip-bip" se aude îndată în dispozitiv. Sunetul „respins".

— Mai încercați o dată, când se face verde, imediat. Sau încercați cu un alt card.

„Bip-bip", respins din nou. Ciudat, nu apărea mesajul cu „fonduri insuficiente".

— Dar aveți bani pe card?

— Ee, mă plimbam și eu cu coșul ăsta plin cu de toate după mine, din pasiune. Sigur că am, doamnă! spuse cam ofticos, domnul *Désuet*.

— Poate nu merge sistemul. Alt card aveți? Să încercăm, poate că...

— Nu am, doar ceva cash, sper că suficient, fiindcă îi aveam păstrați pentru alte direcții. O clipă.

— *Hélène! Îți merge la casă plata cu cardul de masă?* strigă la un moment dat o operatoare de la casa cinci, câțiva metri mai încolo. *Dau telefon la tehnic, să le spun, eventual să anunțe prin stație.*

— Chiar acum n-am încercat, dar mie nu-mi merge cu cardul de debit! Ai idee de ce? răspunse Hélène.

Chiar în acel moment se întrerupse muzica ce antrena apatic hypermarket-ul și se comunică un anunț: *Stimați clienți, vă informăm că plata cu cardul de masă, mastercard sau visa nu se poate efectua temporar în sistem, dintr-o eroare tehnică majoră. Încercăm să remediem cât mai curând posibil. Recomandăm plata în numerar sau bonuri de masă fizice. Ne cerem scuze pentru inconvenient. Cumpărături cât mai plăcute în continuare. Vă mulțumim!*

Forfotă mare, tensiune amplificată, lume agitată, aglomerând casele de marcat, raioanele readăpostind grabnic produsele până de curând luate din mers, într-o desfășurare firească a cumpărăturilor gospodărești.

— Doamnă, dar cât poate dura? Ei, culmea, ne țineți aicea, cu cumpărăturile după noi! vocifera ză un zumzet parcă unanim de glasuri umane.

Foarte curând se iscă presiune și un scandal de proporții. Nervi, foarte mulți nervi. Oamenii sunt obiș-

nuiți cu plățile instant, a devenit ceva atât de normal și la ordinea zilei. Iar acum, imposibilitatea aceasta, fie ea și temporară, îi scoate pe cei mai mulți din mințile minților. Nu-și permit să rămână blocați în magazin nici măcar preț de câteva minute. Sau cât o dura, fiindcă sistemul pare că nu-și mai revine.

— Nici nu mai cumpăr de la voi! Cum, să nu poți să-ți iei o pâine, dom'le, că nu merge sistemul?! Auzi! Cu ditamai tehnologia și îngreunați oamenii acia, ne țineți blocați! Țăcăniților, de parcă timpul nostru e al vostru! urlă un domn, ieșind volbură din magazin, bodogănind parcă într-un ecou nesfârșit pe coridoarele centrului comercial și gesticulând cu bastonul ațintit în mai multe direcții imprecise, de parcă fiecare om din calea lui era principalul vinovat.

Operatorii se uitau unii la alții, încurcați și răvășiți, încercând să-și continue treaba în ciuda circumstanțelor. Ce-și aud urechile lor, sfinte taine! Lumea înnebunise. Cu toții vociferau, se revoltau, erau toți cu spiritele încinse, luând-o razna. Și asta din pricina numai câtorva minute.

— Haide, Rêverie, să mergem. Am plătit eu cu restul de bani, zise domnul Désuet. Nu ne-am nimerit prea bine azi. Ei zic că-i ceva temporar. Numai că și foarte nasol...

Cei doi soți ies din magazin și pe coridor își întâlnesc fiul.

— Ce faci pe-aici, Matthieu?

— Bună, tată. Mamă... Merg să cumpăr un cadou, e ziua Ninei în weekend, m-a invitat. Nu știu ce se întâmplă cu bancomatele, dar au luat-o razna, nu mai funcționează la nicio bancă. Am văzut ceva frumos și nu am putut să plătesc cu cardul. Numai ce am reușit să scot niște bani și imediat bancomatul a avertizat că-i indisponibil. Apoi, în trecere, am văzut un altul la fel.

— Zău? Păi uite, adineauri am vrut și noi să plătim cu cardul și nu mergea sistemul. Mai aveam eu niște cash, am luat din ei. Ne-am împotmolit toți chiar la ieșire, la case. Dumnezeu știe ce-o fi și cu sistemele astea, prea depindem de ele, cred că le mai pică rețeaua și lor, nu mai fac față.

— Ce bine că ați reușit să plătiți, totuși. V-ați luat tot ce vă trebuie?

— Bien sûr! Am avut noroc, fiindcă nici eu nu prea umblu cu bani la mine. Tot cu cardul... Ce faci acum, mai ai treabă? N-ai vrea să treci pe la noi? Ne vedem atât de rar, Matt. Munca și angajamentele tale...

— Știu, tată, e solicitant, dar îmi place ceea ce fac. Mai târziu îmi vei mulțumi. Uite, cumpăr cadoul pentru Nina și mergem împreună.

Mai târziu, spre seară, în timp ce familia Désuet stătea de vorbă, la televizor apare subit o știre:

Întrerupem programul cu știri de ultimă oră: rețeaua de sisteme bancare este expusă unui fenomen neobișnuit înce-

pând de astăzi, după ce s-au constatat mai multe erori tehnice majore în capitală și alte regiuni din țară, dar și din Europa, privind operațiunile de plată la terminalele point-of-sale. Complicațiile s-au răspândit cu repeziciune și au îngreunat operațiuni de tip tranzacție, retrageri de numerar sau depozite bancare. Specialiștii în securitate cibernetică spun că ne confruntăm cu o situație de proporții fără precedent și avertizează consumatorii să își folosească temporar rezervele de lichiditate monetară, să evite plățile directe cu cardul sau cu telefonul, sau orice operațiuni de plată procesate online. Sistemul European de Reglementare Financiară precizează că sursa erorilor de software ar putea fi un atac cibernetic la nivel înalt, prin subtilizarea ilicită a fondurilor din rețelele bancare, iar dacă situația va fi confirmată, ar putea însemna intrarea rapidă într-un scenariu galben de epidemie digitală. Revenim cu amănunte."

În decurs de două săptămâni, timp în care s-au strâns zilnic cozi întregi la bănci, un stres enorm, angoasă generală, trezoreriile și băncile naționale au fost nevoite să le asigure oamenilor pâinea pe masă. În lipsa gestiunii ATM-urilor și cu banii blocați în sistem, băncile, luate cu asalt, erau acum nevoite să ofere ajutoare din depozitele fizice contributive rămase nedirecționate, însemnând o parte din dobânzi, prime de asigurare, fond de pensii speciale, impozite pe salariu și alte venituri brute și unele depozite bancare din conturi de economii. Practic, tot o economie circulară, mai rudi-

mentară, dar resistematizată. Această acomodare monetară, însă, nu era simplă. O problemă apărută era mai ales faptul că, în pofida blocării lor, unele conturi bancare au fost mai afectate, s-au constatat scurgeri monetare uneori mici, alteori însemnate, și direcțiile în care ajungeau banii erau de cele mai multe ori de nedepistat.

Au trecut două săptămâni. A trecut o lună. Au trecut trei luni. Oamenii, din disperare și incertitudine, au început să facă tot felul de gesturi extreme. Unii și-au aruncat, de nervi, electrocasnicele pe geam. Mulți alții au început să amenințe băncile, cu smuls fire de păr din cap, sau să devină arțăgoși-nevoie mare în familie. Majoritatea nu mai suportau să stea în casă, aflați în imposibilitatea de a-și face cumpărăturile online, sau din teama de a nu fi tentați să se uite pe site-uri de cumpărături. Oamenilor le venea să iasă din casă, chiar și numai să se plimbe, să se uite unii la alții, doar ca să se simtă liberi. Devenea o necesitate fie și numai să poți observa ce mai e în jur, cine, ce. Lucru care înainte reprezenta o anumită siguranță, să stai în casă, deci, ca să te salvezi de un virus ciudat, acum devenea necesar ca apa, să îți păstrezi echilibrul psihic doar din a te afla sub cerul liber. Fiindcă era mai tentant să comanzi ceva online decât dintr-o prăvălie apărută-n drum.

Dar, cu timpul, în loc să se enerveze unii pe alții din cauza timpului de așteptare, a traficului ori a imposibi-

lităţii de a folosi bancomatele sau de a plăti contactless, oamenii demonstrau o nebănuită indulgenţă şi înţelegere unii cu alţii, se confesau şi îşi vorbeau frumos, împărţind uneori câte un salut, în acelaşi timp împărţind cu toţii acelaşi mare şi nesuferit neajuns. Ba chiar, treptat, au deblocat traficul rutier zilnic, alegând să meargă pe jos ori cu mijloacele de transport în comun, doar ca să economisească şi să îşi organizeze banii mai bine. Raţionalizarea banului a început să devină un fel de educaţie financiară a fiecăruia, pe cont propriu.

O fetiţă de nouă ani, care era însoţită de părinţii ei şi care înţelesese că ieşirea din casă după provizii însemna o luptă diferită pentru supravieţuire faţă de cea a statului în casă din timpul pandemiei, i-a întins o bancnotă unui om al străzii:

— Uite, nenea, de la mine. Suntem cu toţii copiii străzii acum, suntem pierduţi toţi. Dar nu fi trist, o să fie bine dacă ne ajutăm.

Între timp, ştirile circulau, iar la televizor se prezentau noi şi noi informaţii despre un complot asimetric, iniţiat de un trust sabotor, dar care a scăpat de sub control şi care, în lipsa unor tactici pregătite pentru o asemenea amploare în lume, invadau sistemele de operare bancare cu un mesaj global, transmis obsesiv în engleză şi apoi în toate limbile lumii: „Escape who can!" – „Táo déguò shuí!" – „Pobeći ko može!" „Entkommen, wer kann!" – „Scappa chi può!" – „S'échapper qui peut!"

Și asta, pentru a tiraniza psihicul tuturor, om cu om, rând pe rând.

Experți în biomecanică și semiotică aveau curând că descifreze oficial mesajul comun, punând cap la cap principalele sunete. Au asociat „who can" cu Wuhan, iar „escape" putea fi ceea ce în design și grafică digitală reprezintă o extensie de fișier, denumită „.skp". Cu alte cuvinte, era un fel de *redesign Wuhan,* o reimaginare a scenariului, și astfel și-au dat seama că ceea ce s-a dorit a fi o acțiune cu impact local, a scăpat de sub control, generând o pandemie cibernetică. Toate sistemele bancare centralizate prin data-sharing au fost infectate de un malware transferat, care a deconectat bancomatele unul câte unul de la serverele principale ale sucursalelor.

„Oare ar putea însemna asta revenirea la bănet? Nu, în niciun caz. Trebuie soluții de remediere!" gândea pentru sine Matthieu. „Trebuie să reușească. Dacă software-ul bancar e blocat ca măsură de siguranță, atunci fiind interconectate, device-urile lor ar trebui blocate în paralel prin bug-uri care să le bruieze codul de acces...", gândea Matt când se trezi cu o mână pe umăr.

— Hei, Matthieu! Ce faci? Mă bucur să te văd! N-am mai primit vești despre tine de la ziua mea! Ai văzut ce se întâmplă?

— Nina! exclamă Matthieu. Și eu mă bucur să te văd! Da, o totală nebunie. Dar mă gândeam la viitorul de

acum încolo. Scuză-mă, am fost ocupat în laborator, încercând să găsesc soluții nano pe automatizări și bioinginerie. Mâine îmi prezint ideea la Directorat. Și dacă e validată, va fi primul proiect-pilot de acest fel.

— Bine, formidabilule! Aștept cu interes. Și vezi că mai aștept să stăm într-una din zile la o discuție...

— O discuție despre ce, Nina? întrebă Matt, în timp ce Nina se îndepărta în pas ștrengar.

— E, despre *chimie!* strigă în urma ei Nina, surâzătoare, clipindu-i din ochi.

„Uneori e nevoie numai de o mână de oameni ce ar putea ști codificare și suficientă inginerie informatică pentru a putea face asemenea manevre. E simplu, închipuiți-vă un software ca un organism viu. Pe scurt, ATM-urile au fost infectate cu un malware care a generat un cod, folosit mai apoi ca o parolă de acces pentru a goli aparatele de bani treptat. Dar cred că din acest punct, acest malware imprevizibil s-a extins exponențial în rețele și browsere, ca o bacterie, făcându-le inoperabile în mai multe moduri. Ceea ce propun eu este o aplicație de blocare a tuturor surselor potențiale de transfer prin perturbarea controlului asupra parolelor și în același timp, un tracking al locațiilor unde se direcționează banii. Asta înseamnă că în momentul în care dăm shut down la servere, interfața aplicației se va stinge și o să pâlpâie doar niște puncte roșii, pigmentare, pe o schemă de hartă. Niște indicatoare ale locațiilor active în offline. Adică le blocăm lor accesul și putem salva timp ca să reconectăm serverele

la providerii lor. Însă pentru a lansa și integra acest model de aplicație, am nevoie de sprijinul lui Elon Musk în AI și nanoelectronică." Pledoaria lui Matthieu în fața consiliului de etică informatică pare un discurs convingător.

Între timp, în lume au început să se desfășoare zilnic mișcări pacifiste de amploare, de protest tăcut. Lanțuri de sute și mii de oameni de toate naționalitățile, ținându-se de mână în mod solidar, au ieșit în stradă, pe câmp și unde s-a mai nimerit, formând șiruri unioniste cum nu s-a mai văzut. Mesajul lor spunea tacit că oricât rău ar exista, omenirea nu va ajunge să piară dacă oamenii rămân uniți. Oamenilor nu le mai era frică, atât timp cât erau împreună, sfidând ceea ce își închipuiau din nou ca fiind un dușman invizibil. Și păreau să aibă tot timpul din lume pentru asta.

La această acțiune ia parte și Matthieu, cel care se străduia prin inițiativele lui în cercetare și inovație să stopeze fenomenul. Într-un astfel de cordon o întâlnește pe Nina, căreia i se alătură mână în mână, fără să-i spună de planul măreț pe care îl derula în același timp.

— Oh, Nina! Ești aici... ai venit...

— Da, sunt! Matt, de data aceasta cred că e ceva bun. Demult nu am mai văzut atâția oameni laolaltă, sprijinind o cauză a lor, dar fără ceartă și scandal. Mă simt bine să fiu aici.

— Mă bucur, Nina. Am să rămân și eu, deși mă simt obosit. Atât de obosit, încât...

Într-un moment de slăbiciune, Matt se prăbuși în brațele Ninei, fiind ajutat să își revină.

— Trezește-te, Matt! Hai, trezește-te!

Matthieu se trezi din somn. Era dimineață. O auzi pe Nina bătându-i în ușa camerei. Erau la școala de vară, într-un bootcamp AI. Trebuia să coboare la micul dejun.

„A fost totul doar un vis?!

Și dacă, și în bune, și în rele, totul începe cu un vis?!

Ce nu este acum în lume și ar trebui să fie?

Multe de completat cu siguranță."

Concluzionă Matt repede în gând. Aceasta putea fi întrebarea cu care să continuăm să privim graficul viitorului.

— Vin imediat, Nina. Dar cred că iau o gustare de la bar și o plătesc la recepție, nu prea mi-e foame.

— Bine, somnorosule. Avem treabă azi. Lucrăm la configurarea prototipului.

— Ok, cobor să plătesc și ne apucăm de treabă.

La recepția pensiunii, Matt întâlnește o doamnă sociabilă.

— Sărut mâna, am consumat snacks-ul acesta și un iaurt de la minibar. Se poate cu cardul?

— Pentru moment nu...

Matt tresări o clipă.

— Ah, am glumit. Desigur. Apropiați aici, vă rog.

Un bit inversat = moarte

de Cornel Bălan

Zap. Adânc în piept, Phil simți o contracție puternică. Zap. Încă una. Urmă o mică pauză, cât să te minți singur că poate ți s-a părut, după care începură din nou. Atât de ale naibii erau convulsiile, încât putea să le vadă. Și-a eliberat centura de siguranță, apoi a privit în jos, spre mușchiul din stânga sternului. Pulsa vizibil. Spasme într-un ritm de alergător la suta de metri. Inima i-o luase razna rău de tot.

De trei ani, viața lui depindea de stimulatorul cardiac. Robotul-chirurg îi făcuse o tăietură de vreo cinci centimetri, chiar sub claviculă, în partea stângă a pieptului – o cicatrice încă perfect vizibilă. Pe acolo i se introduseseră firele stimulatorului cardiac, apoi cablurile de stimulare au fost ghidate de-a lungul unei vene, până la inimă, de al cărei țesut au fost atașate. Celelalte terminații ale firelor erau conectate la aparatul montat

într-un mic „buzunar", creat de chirurg sub pielea din partea superioară a pieptului, deasupra mușchiului toracic. O procedură nu neapărat simplă, dar care acum, la sfârșitul secolului douăzeci și unu, devenise de rutină. Cum îi spusese bunică-sa demult, nici măcar operația de hemoroizi nu e simplă, în afară de cazul în care e făcută pe fundul altuia. Consumul mare de dulciuri și grăsimi, viața sedentară, pe care majoritatea oamenilor și-o petreceau în fața laptopurilor, condusese la situația actuală: o persoană din trei avea nevoie la un moment dat de un stimulator cadiac. Pacienții din Africa aveau acces la cele ieftine, de fabricație chineză, iar cei din țările dezvoltate își permiteau să comande de la una din fabricile cu renume, din Elveția sau din Silicon Valley – despre care se glumea că ar fi continuat să facă inima să bată ore întregi după ce clientul murea. Existau bancuri și pe seama celor de fabricație chineză, glume pe care până acum Phil le gustase. Stimulatorul lui era elvețian.

Phil lucra în domeniul securității cibernetice și zbura spre o conferință când, la aproximativ treizeci de minute de destinație, începuse toată chestia. Londra. Ar fi fost a patra lui vizită, dar acum probabil că avea să rămână cu trei.

Știuse imediat că ceva era în neregulă cu micul dispozitiv care acum îi destabiliza bătăile inimii, în loc să facă ce ar fi trebuit.

Stewardesa a apărut la câteva secunde după ce o solicitase prin apăsarea butonului de asistență.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, și cât se poate de repede, te rog. Mai am, cred, foarte puțin de trăit... în plus, m-a luat un atac de panică și nu-mi pot debloca telefonul. Este extrem de important să înregistrez un mesaj. Și nici să scriu nu pot. Îmi tremură mâinile. E ok să înregistrez un mesaj pe telefonul tău?

— Păstrați-vă calmul. În douăzeci de minute aterizăm. Vom chema o salvare să vă aștepte pe pistă, mai rezistați puțin. Ce vă doare?

— Nu am timp acum de asta. Doar ajutați-mă cu ce v-am rugat.

Stewardesa își scoase telefonul în al cărui microfon Phil începu să vorbească sacadat.

Ce ironie: să mori de inimă într-un avion care a zburat fară cea mai mică zdruncinătură de la decolare până acum!, fu unul din ultimele lui gânduri.

Trupul lui Phil a ajuns la spitalul Princess Margaret, din apropierea aeroportului, unde medical legist a examinat totul cu atenție. Într-adevăr, la final, cauza decesului a fost atribuită funcționării necorespunzătoare a stimulatorului cardiac. În scurt timp, un tehnician ex-

pert în echipamente medicale a reușit să depisteze problema. Iar problema a putut fi localizată chiar în interiorul mini-computerului, unde datele stocate (atât de vitale pacientului) fuseseră cumva corupte. Pe certificatul de deces se putea citi că, cel mai probabil, principalul suspect care declanșase tristul episod fusese o rază cosmică venită din spațiul extraplanetar. Și anume, un lanț de particule subatomice care se ciocniseră aleator unele de altele în atmosfera Pământului (ca niște bile care în urma unui cutremur s-ar ciocni pe o masă de biliard) un rezultat trist fiind că una dintre ele pătrunsese în interiorul avionului, mai exact își găsise drumul, fatal din perspectiva ființei care fusese până de curând Phil, în computerul încorporat al stimulatorului cardiac. Teoretic, în urma impactului, aceasta putuse dezechilibra mini-sarcinile electrice care, mai departe, alteraseră memoria computerului, aducând o modificare infinitezimală (din punctul de vedere al programatorului), dar suficientă (din punct de vedere al fragilității vieții) pentru a da o explicație accidentului.

Atunci când calculatoarele merg prost, avem tendința de a concluziona că este vorba de o eroare de cod, de o programare greșită. Dar radiațiile ionizante, inclusiv razele de protoni aruncate spre noi de soare, pot fi chiar ele cauza. Aceste incidente, pe care le numim „evenimente unice", sunt sau ar trebui să fie rare. Nu vom putea niciodată afirma cu certitudine că a fost sau nu a fost așa, deoarece acestea nu lasă

amprente în urma lor. De-a lungul timpului, au existat zeci sau sute de astfel de evenimente inexplicabile unde, ca și acum, cauza ciudatelor defecțiuni a fost pusă pe seama radiațiilor solare. De la o mașină de numărat voturi care a adăugat mii de voturi (inexistente) unui anume candidat, până la un avion de pasageri care a plonjat dintr-odată sute de metri, rănind zeci de călători, se concluziona în ultimul paragraf al raportului.

— Și cu ocazia asta am învățat un termen nou. Bit flip, adică bit inversat. Cum să moară un om de la un bit?

— Parte din explicație stă și în competiția asta continuă de a miniaturiza... microcipurile. Vrem totul să fie din ce în ce mai mic, vrem ca dimensiunile mașinilor sau incizia operațiilor să fie cât mai mică. Normal că apar și unele dezavantaje. De exemplu, sarcina necesară pentru a corupe datele s-a redus și ea. Datele oricărui program sunt stocate sub formă de biți, adesea numiți zero și unu. Dar raportul atașat la certificatul de deces zice că unii dintre acești biți s-au inversat – modificând datele și provocând o eroare de software. În cazul lui Phil, eroarea a determinat stimulatorul cardiac să intre în setarea de backup, ceea ce înseamnă că, dintr-odată, îi stimula inima la un ritm de 90 de bătăi pe minut, cu un impuls mai puternic.

— Deci, câțiva de zero au devenit unu sau invers?

— Da. Trei biți s-au inversat. Atât.

— Nu e primul incident de felul ăsta. Au mai fost cazuri. Până la acest mesaj-apel lăsat de Phil se dădea vina pe protonii furtunilor solare care, rătăciți, se lovesc de atomii din atmosfera noastră, eliberând neutroni din nucleele acelor atomi. Acești neutroni de mare energie nu au sarcină, dar pot continua să se ciocnească de alte particule, declanșând radiații secundare care au sarcină. Deoarece biții din dispozitivele de memorie ale computerelor sunt uneori stocați sub forma unor mici sarcini electrice, radiația secundară care zboară acum în jurul lor poate răsturna biții, trecându-i dintr-o stare în alta, iar asta modifică datele.

— Cazurile astea sunt extrem de rare, nu?

— Da. Numai că de vreo câțiva ani frecvența lor a crescut. Și prezentarea lui Phil, dacă ar fi ajuns cu bine la conferință, tocmai despre asta era. Doar că dacă nu ar fi apucat să lase mesajul-avertisment, nimeni n-ar fi avut suspiciuni. Pentru că era greu spre imposibil de făcut vreo legătură.

— Mai explică-mi puțin care e treaba cu biții ăștia, că nu sunt computerist, spuse detectivul. Să înțeleg că e ca și cum ai bate o tastă greșită?

— Să luăm, de exemplu, un site de care am auzit cu toții, „bbc.com". Dacă batem greșit, am putea introduce „bbx.com", cum pe tastatură „x" se află lângă

„c". O eroare de bit este însă cu totul altceva. Înseamnă că cel puțin un bit din codul binar care reprezintă toate caracterele din „bbc.com" este greșit. În binar, litera b este 01100010, în timp ce litera c este 01100011. Dacă întoarcem doar un singur bit, să spunem ultimul bit din codul pentru „c", transformându-l din 1 în 0, atunci devine „b" și veți ajunge la „bbb.com". Genul ăsta de eroare e destul de întâlnită, dar e pusă pe seama procesoarelor care se încing prea tare sau, știu eu, bugs. Oricum, în lume există miliarde de computere și, din când în când, în ele au loc erori de un singur bit sau erori pe mai mulți biți. Câteodată, dacă au loc exact la locul potrivit, la momentul potrivit, pot afecta domeniul pe care îl caută programul în numele tău. Sau poți câștiga pe nedrept la loterie (pentru că tu ai vrut de fapt să joci alt număr), poți pierde niște bani din cont – și dacă-s puțini, nici nu vei observa –, sau, uite tragedia asta... poți să îți pierzi viața.

— Spune-mi, în principiu, ar fi posibil ca cineva să provoace intenționat (adică rău intenționat) erori de bit, sau cum le spui?

— Practic, da, se poate. Construind un accelerator de particule și îndreptându-l intenționat spre modulele de memorie ale unui computer. Există laboratoare speciale, cum e Nuon Concept din Marea Britanie, care se ocupă de asta. Phil era la curent cu aceste metode de cercetare, era domeniul lui. Neutronii sunt accelerați

artificial, apoi îndreptați spre electronicele vizate, pentru a urmări erorile de bit cauzate de fluxul de particule. Testul e conceput pentru a imita bombardarea cu neutroni așa cum are ea loc în natură – doar că e multiplicată de 100 de milioane de ori. În loc să aștepți luni sau ani pentru a descoperi o eroare, poți avea erori de laborator induse pe loc.

Investigația morții lui Phil Durand s-a întins de-a lungul a patru ani. Au fost cercetate sute de persoane, de la laboranți și cercetători, până la membrii unor grupări extremiste. În final, ancheta a scos la lumină o grupare radical-ecologistă numită *Depopularea,* ai cărei membri vizau rezolvarea problemei suprapopulării Pământului printr-o serie de acte teroriste de ucidere în masă. Metodele lor erau fără scrupule, și nimic nu funcționase mai bine ca dispozitivele de corupere a micro-cipurilor medicale. Nu numai că aproape găsiseră metoda crimei perfecte. Mai mult de atât, aveau în mână metoda genocidul perfect. Când Phil postase pe pagina web a conferinței abstractul prezentării de la Londra, își transformase practic stimulatorul într-un ceas cu numărătoare inversă. A minutelor pe care le mai avea de trăit.

Euterpiene

de Mircea Băduț

„Are we a rock band or what?"

Iarăși ne sfădim: cântăm pentru propria plăcere, sau am vrea să vindem muzică? Un laitmotiv al ultimelor noastre întâlniri, ce revine tot mai provocator, mai autoironic, dar și un pic jenant.

Artur, primul chitarist, spune repede că face muzică doar pentru încântarea proprie, iar când îl vedem pierdut în solo-uri – fie ele alternate cu prelungi grifuri pătimașe, ori cu mângâieri onirice de corzi combinate cu flageolete – ne lăsăm și noi convinși de asta. (Dar mai știm și că n-ar putea trăi fără fețele noastre pline de admirație când îl vedem lansat, frenetic ori solemn, în acel rai de simțire al chitariștilor.) Anka, bateristul trupei, mărturisește că i-ar prinde bine să putem scoate albume, să ținem concerte. Tobele, neavând o situație

financiară relaxată, ar cam bubui și pentru bani. (De fapt, noi am avea nevoie de Anka mai degrabă la orgă, pe care o stăpânește binișor, însă lui i s-a pus pata pe tobe. Nu ne opunem, ne simțim prea bine împreună, așa cum suntem.) Miguel are argumente interesante și pro și contra... El este, să zic așa, „liantul afon al trupei"; uneori execută clape simple, alteori chitară solo sau chiar bass. E totodată „inginerul de sunet", în sensul că și-a luat ca răspundere conectarea și funcționarea electronicelor, experimentând uneori și diverse adaosuri de efecte sonore. (Deși muzicalmente e acceptabil, ca om se arată uneori greu de „asimilat", din pricina unei moralități prea riguroase. Însă ne priește pentru desele provocări intelectuale pe care ni le ridică, și uneori pentru micile bucăți melodice pe care le compune cu forța simplității.) Ar mai fi și Niels, la chitară-bass, care oscilează indecis în controversa aceasta, și care – atunci când poate fi prezent la întâlnirile noastre muzicale (și asta nu-i prea des) – ne asigură un bass obsesiv, dens, sugestie de 'Level 42', un ritm de frecvențe joase capabile să inducă ascultătorului sentimentul de levitație pe o planetă cu un 'g' strivitor.

Pe mine (eu sunt Greg, vocalistul principal și chitaristul secund al formației) aproape că mă amuză argumentările pe tema „facem muzică pentru plăcerea noastră, sau pentru a-i delecta pe alții?". Parcă n-aș vrea să ajungem de-acum la o hotărâre. Suntem o trupă de

rock tânără, deși ne cunoaștem între noi de multicel; și ne armonizăm destul de bine, dacă nu prin similitudine atunci prin complementaritate. Deși când ne întâlnim mai cântăm uneori și piese rock consacrate (mărturisindu-ne astfel admirația, ori testându-ne îndemânarea), ne-am propus (printr-un acord mai degrabă tacit) să ne concentrăm pe compoziții proprii, din care am strâns câteva. Iar pe scenă, adică să concertăm, am ajuns mai degrabă accidental.

Stilul nostru? Aici ar fi loc de-o altă dezbatere, dar subiectul nu ne tulbură prea tare. Pe de o parte pentru că – deși apreciem ce e bun în mai multe genuri – avem totuși fiecare preferințe conturate diferit: hard-rock, jazz-rock, rock-progresiv; preferințe pe care le exploatăm personal în ceea ce compunem sau în acompaniamentul instrumental. (Apropo de stiluri și legături! Vi-l imaginați cumva pe Jimi Hendrix evoluând în Alan Parsons Project? Sau pe Robert Fripp în Iron Maiden?) Pe de altă parte, cred că opțiunea delimitării stilistice ar trebui să urmeze celei privind destinația muzicii: câtă vreme cântăm pentru noi, diversitatea ne prinde chiar bine, e revigorantă; pe când ieșirea pe piață s-ar recomanda să fie susținută de un stil conturat, inconfundabil.

Deocamdată muzica noastră eclectică seamănă (stilistic vorbind) când cu Rush, când cu Mike Oldfield, când cu Jethro Tull. Aduce uneori a Marillion, uneori

a ProMusica, alteori a Queen. Piesele sunt instrumentate substanțial, iar pe unele le-am construit atât de orchestrale încât părțile vocale apar doar ca antract odihnitor (ca vocea lui Vai, sau a lui Clapton). Dar avem și piese cu text bun, pe care le păstrăm pur și simplu pentru că ne place mesajul, piese în care melodia este deopotrivă inspirată și cuminte (și în care eu scot la iveală vocea „mentală", ce amintește cunoscătorilor de Jeff Lynne), iar instrumentația e prezentă doar cât să nu devieze atenția ascultătorului de la ideile din text.

Trupa se adună o dată la trei-patru (uneori șase-șapte) zile, fie în sufrageria lui Miguel, fie în depozitul meu, fie în garajul lui Artur (aici fiind și cea mai completă dotare de instrumente, amplificatoare, mixere și echipamente de înregistrare). Pe ansamblu, cheful nostru de lucru fluctuează după cum se recompune de fiecare dată amalgamul de stări subiective. Dacă nu rezonăm destul de intens la primele schimburi de glume și idei (aproape ritualice), atunci eșuăm într-o repetiție instrumentală scurtă, în care doar ne exersăm armonizarea. Însă dacă provocările reușesc, reacția pozitivă hrănește și amplifică starea de spirit, și atunci fie asamblăm o compoziție nouă, fie îmbogățim în timp-real aranjamentul muzical al vreunei compoziții recente (se adaugă un riff, o solistică, sau poate un arpegiu în contrapunct; eventual chiar un 'bridge', adică un sub-refren ce amplifică dramatismul muzicii).

Un cântec de-al nostru se construiește astfel: unul dintre noi vine cu o idee muzicală concepută „de-acasă", pe care o prezintă grupului, iar ceilalți (dacă o simt meritorie) încearcă să o asimileze, să o transpună pe instrument, îmbogățind-o sau chiar continuând-o. Alteori ideea se naște în chiar timpul reuniunii, din experimente de fraze muzicale pe care le facem în atmosfera trupei.

Însă lucrurile stau așa – aparent bine așezate – doar din perspectivă teoretică, pentru că realitatea ultimelor luni n-a fost generoasă. De multicel n-am mai compus nimic, și de curând am început să ne-o cam reproșăm între noi. Chestiune alimentând, firesc dar nu neapărat constructiv, chestiunea „destinației muzicii", a viitorului nostru ca trupă.

Așa se face că, până la urmă, impacientat de stagnarea creativă a grupului, Miguel – omul cu idei – ne-a propus un experiment interesant. „Ce se-ntâmplă cu un campion de tenis dacă nu atinge racheta timp de o lună de zile? Deși forma sa fizică – ca viteză sau rafinament – probabil că scade, pofta de joc îi crește așa de mult încât revenirea pe teren îl va stimula să joace cum n-a mai jucat niciodată!" Da, mai toți observaserăm că dacă trece prea mult timp fără să punem mâna pe chitară sau pe clapă ni se face dor atât de tare încât prima atingere a instrumentului ajunge ușor la scântei.

Așa că am acceptat 'pariul' acesta. Urma să ne reunim după o lună de „privațiune muzicală"!

Acum nu trebuie să vă-nchipuiți cine știe ce dramă în această abstinență instrumentală: majoritatea avem și alte preocupări (serviciu, studii, societate), așa că timpul poate trece fără cazne.

Ne-am întâlnit devreme în garaj. La început, uitându-mă analitic la colegi, lucrurile mi-au părut neschimbate. Doar m-a amuzat un pic stângăcia cu care ne-am „cuplat" la instrumentele de care postisem atât. Apoi chitara m-a absorbit în vibrația ei și nu i-am mai văzut pe ceilalți. Au trecut multe (zeci de?) secunde până să-mi amintesc de ei, să mă conectez la sunetele lor. Însă, odată regăsindu-i, m-am armonizat intens cu pasiunea lor.

Și ne-am pomenit ajunși repede la acea excitare prielnică construcțiilor muzicale. Miguel avusese dreptate: ne simțeam ca electrizați la atingerea instrumentelor, la ascultarea sunetelor produse, la împletirea de armonii. Curând, o cavalcadă de senzații sonore, de idei muzicale, ne-a prins în vârtejul ei. Lucrurile se legau ca niciodată, treceam nu doar generoși peste inerentele gafe instrumentale, dar chiar ne-am trezit că le

exploatăm creativ, sincopele generând inedite schimbări de ritm, iar disonanțele întrețesându-se în septimi ori în alte derivate progresive. Ne bucuram de starea aceasta, ne drogam cu ea, ne-o stimulam reciproc, și astfel melodiile se închegau inspirate dar și suculente. Ne-am trezit nu după mult timp că tocmai construisem trei melodii mai bune decât tot ceea ce creasem până atunci. Am luat o primă pauză, am glumit, ne-am înțeles aproape din priviri să continuăm astăzi chiar de-ar fi să dureze toată noaptea. Simțeam că suntem într-o pasă grozavă. Chiar evocam în glumă formații celebre care au reușit să înregistreze un album LP într-o singură zi. Așa că ne-am reașezat la instrumente, iar după o primă compoziție mai lentă, însă inspirată până în ceruri, și care ne ieșise aproape din prima încercare, am trecut spre melodii tot mai ritmate. Caruselul sonor repornise, iar noi eram din ce în ce mai prinși de febră creatoare.

Până spre dimineață am dat gata o duzină de cântece, care aproape că ne speriau cât de bune ieșiseră. Ne simțeam ca niște zei. Creasem practic un album de muzică rock dintr-odată. Ne ziceam că va rezulta un succes de genul celui avut de Europe cu „Final countdown". Melodiile – deși compuse în vechea noastră manieră, adică prin idei muzicale venite și completate de (la) mai mulți – semănau și nu semănau cu ceea ce produsesem anterior. Avusese Miguel ideea acestui 'experiment psihologic', însă creditul nu se revărsa asupra lui:

pe măsura construirii cântecelor fiecare dintre noi pusese idei pe care toți le simțisem ca fiind excelente. O creație de grup, așa cum nu crezusem niciunul că-i posibilă, deși poate că o visasem cu toții.

Ajuns acasă și încercând să adorm, într-un efort analitic, m-am întrebat dacă nu cumva doar ni se păruse, luați de val, că ceea ce am compus în acea zi-și-noapte este de nivel înalt. Chiar mi-am impus să mă detașez de toate acestea, pentru a le putea judeca a doua zi mai realist. Aplicam deci o tactică a desprinderii similară celei propuse de Miguel.

Mai mult, a doua zi ne-am sfătuit telefonic să mai interpunem încă o zi până la momentul confruntării cu materialul creat și înregistrat în acea nebunie.

Așa că ne-am reunit după două zile, cu ideea de a analiza mai pe îndelete ceea ce făcusem. Am pornit audiția înregistrării având cam toți privirile în podea, însă după primele fraze muzicale ne-am ridicat capetele căutându-ne reciproc ochii. Și astfel, cu spiritul încordat, am ascultat toată melodia. Chiar ieșise nespus de bine! La fel și următoarea, și cealaltă – de-abia mai aveam exclamații și gesturi de admirație –, până la finalul materialului înregistrat. Și nu doar că erau melodii inspirate și bine realizate, dar foarte rar am găsit porțiuni în care aranjamentul orchestral mai necesita retușări.

„Hat-trickul acesta cere un răgaz de planificare", ne-am zis. Era acolo material pentru un disc mare, pe care îl puteam finaliza destul de repede. Ne-am așezat deci la masă cu intenția să creionăm fazele ce le aveam de parcurs pentru scoaterea albumului. Și asta pentru că eram toți deodată convinși că rezultase o muzică cu care putem avea succes chiar și pe piața mondială.

Zilele ce au urmat au fost – să zic așa – liniare: am trimis înregistrări câtorva case de discuri mari, am obținut rapid un contract de la una dintre ele, am preparat versiunile finale ale melodiilor, ne-am pregătit pentru turneele de promovare. Desigur, toate acestea, prin felul lor, ne-au cam schimbat viața, însă noi mergeam înainte, încurajați de calitatea produsului muzical.

Eram în mijlocul pregătirilor – finisarea instrumentației mergea bine, adică se cam încheia, iar Artur se imagina un Malmsteen gata să „incendieze" publicul – când a căzut cerul. Aproape discret a căzut. Începuse promovarea albumului – album planificat să apară peste două săptămâni – din care deja se difuza intens a doua piesă. Atunci, pentru că *heavy-rotation*-ul avea efect centripet până în cele străinătățiuri, am primit un e-mail prin care ni se reproșa stângaci că melodia ar fi identică cu „Let it spring" a grupului S*, grup de care eu nu auzisem. Inițial am fost tentat să ignor asta, trecând ca peste una din multele glume și răutăți mărunte

din jur (că doar „lucrurile au importanța pe care le-o acorzi"), însă mi-am zis că ar fi mai prudent să verific totuși. L-am chemat pe Miguel (aici etica lui stânjenitoare putea fi utilă) și i-am zis că trebuie să vedem ce-i cu această presupusă încălcare a drepturilor de autor. (Iar celorlalți din trupă nu le-am spus nimic.) Desigur că lui nu-i erau deloc străine problemele copyright-ului, așa că, speriat de implicații, s-a lansat imediat în căutări pe un terminal de InfoNet, tatonând astfel lumea cea mare. (Dar credeți că prin rețeaua mondială găsiți orice? Aș! Încercați să dați de melodiile grupului „Amazing Blondel", o muzică admirabilă de altfel!) N-a găsit nimic nici despre „Let it spring" și nici despre formația S*. Însă am avut atunci ocazia să văd în acțiune geniul lui Miguel: neobținând rezultate prin interogare directă, a schimbat tactica, pornind căutările prin InfoNet nu după cuvinte-cheie, ci după expresii care „încercuiau" semantic cuvintele-cheie. A durat ceva timp, dar până la urmă aflam că, într-adevăr, un grup australian ar fi avut un album conținând și melodia respectivă. Însă nici o șansă de a obține mai multe date, ori vreun fragment muzical. Totuși, peste noapte – o noapte lungă și amăruie –, Miguel a găsit prin rețea adresa unui magazin obscur din Marea Britanie unde s-ar mai găsi discul respectiv.

Fiind hotărât să rezolv problema aceasta (care de acum amenința să devină critică), și totodată fiind sin-

gurul din grup care-și permitea să finanțeze o astfel de călătorie, am pornit de-ndată într-acolo. Au fost și ceva peripeții lingvistice și cartografice până am dat de magazinașul acela, iar apoi – imediat ce am ascultat discul (am cumpărat de-acolo ultimele exemplare) – am telefonat în țară, casei de discuri, să sisteze producția albumului nostru până când mă întorc și până ce analizăm situația.

Situație ce părea tot mai albastră. Nu doar că melodia „Let it spring" era supărător de identică cu melodia noastră (mai puțin detalii din timbrul sonor al instrumentelor), dar toate melodiile acelui album S* se regăseau și pe albumul nostru. Și în cam aceeași ordine.

Întors în oraș după câteva zile, i-am convocat și pe ceilalți din trupă și le-am prezentat problema. În afara lui Miguel (care avusese timp să se obișnuiască cu ideea), tuturor situația le-a părut imposibilă. Ne aduceam aminte în detaliu cum decurseseră lucrurile în acea zi de mare inspirație: toți participasem cu idei muzicale, deci nu putea fi vorba de plagiere!

— Poate ne-au rămas melodiile în subconștient, de pe undeva?

— Cum?! Așa, la tot grupul, deși nici unul dintre noi nu și le amintește?! În plus, avem fiecare propria educație muzicală...

— Lucrurile sunt ceva mai complicate; și un pic mai confuze! le-am zis. Chiar înainte de a lua avionul spre casă, cum gândurile mă tot asediau în așteptarea din aeroport, mi-am zis să aflu data, anul apariției albumului S*. Am căutat pe coperta discului și apoi – din ce în ce mai contrariat – pe disc. Și așa am constatat că specificația de copyright, ©, nu apare nicăieri!

— Am scăpat! aproape că a țipat Miguel. Nu ne pot da în judecată!

— Da, în privința asta am scăpat. Însă atunci mi-a trecut prin minte că poate nu a fost simplă omisiune. În fond, cine ar uita să-și protejeze drepturile de autor?... Așa că pe loc am renunțat la avion și am decis să mai rămân, să-ncerc să aflu mai multe de acolo.

Nu prea știam cum să procedez, însă în cele ce au urmat am avut și un dram de noroc. În biblioteca centrală am găsit o enciclopedie de muzică rock, o enciclopedie a cărei autoare locuia chiar în Londra. Probabil că nu mai ieșise de multicel din casă, pentru că – la telefon – a părut încântată să se întâlnească cu mine, un străin interesat de lucrarea ei.

Probabil că misterioasa formație S* nu apărea în enciclopedia ei pentru că „nu atinsese masa critică", după cum mi-a spus scriitoarea când ne-am întâlnit, la un ceai. Însă o puteam totuși căuta în imensa cutie de lemn în care adunase ordonat fișele de notițe pe baza cărora alcătuise enciclopedia. Și după câteva ore, ajuns în po-

dul casei scriitoarei, chiar găseam, la indexul respectiv, fișa căutată.

Și da, numele formației S* s-ar fi înscris cu siguranță în panteonul muzicii rock de la primul și singurul lor album, dar asta numai dacă nu ar fi decis să îl retragă de pe piață la doar câteva zile după lansare...

Cursul de Istoria și Teoria Artei

de Ciprian Ionuț Baciu

Încă puțin și venea sesiunea anului doi de facultate, se afla practic la jumătatea drumului către mult dorita licență în Istorie. Arhivarul aștepta cu nerăbdare să se întoarcă, măcar cu întreruperi, la viața lui tihnită din adâncimile pădurii de la Șag, unde, arondată mănăstirii, funcționa Casa arhivarilor, care-l avea drept singur locuitor. Până atunci se mulțumea, însă, cu o cameră de cămin pe strada Renașterii, aproape de ieșirea din Timișoara spre Lugoj și cu o funcție modestă, de administrator spații pentru învățământ, care să-i justifice cazarea în cămin și munca la Universitate.

Era joi, plecase cu chiu cu vai de la serviciul care se desfășura la sediul central de pe bulevardul Vasile Pârvan, pentru a ajunge, cu învoire de la șeful direct, până pe strada Oituz, unde se afla proaspăt renovatul sediu al Facultății de Istorie, într-o cochetă clădire austro-ungară, ce se înălța pe două nivele.

La etajul I, sala E14, la capătul coridorului, îl aștepta doamna Conferențiar Mihaela V., alături de încă opt colegi care se încumetaseră să participe la ultimul curs de *Istoria și teoria artei,* înaintea examenului din februarie.

În introducere, doamna profesoară le-a povestit puțin despre stilul neoclasic, iar un coleg mai sârguincios a întrebat-o apoi asupra materiei ce trebuia pregătită pentru sesiune.

— Da, vă intră și romantismul. Vă rog să insistați asupra neogoticului și neoromanicului, să nu existe loc de confuzii! Și acum, pentru îmbunătățirea practicii vizuale, să trecem la planșe!

Examenul, complicat, după cum recunoscuse și doamna Mihaela V., consta într-o parte de teorie și una aplicativă, practică, în care din sute de planșe studentul examinat alegea un număr de cinci, urmând a spune într-un limbaj de specialitate ce observă. Spre norocul său, arhivarul se prezentase la examenul parțial de la jumătatea semestrului, alături de o mână de curajoși, cam aceiași care participau acum la cel din urmă curs al acelei discipline.

Cu o seară înainte de examenul parțial repetase la biblioteca Universității alături de un coleg deosebit de silitor, Claudiu L., pe care colegii îl porecliseră Farkaș în derâdere față de antipatiile sale maghiare. Farkaș îl băgase în sperieți, pentru că se pregătise de nota 15 și era doxă în arhitectură.

— No, aici, Cătălin, ce vedem?

— Păi e o catedrală în stil gotic.

— După ce recunoști asta, îl întrebase cu zâmbet ascuns colegul naționalist.

— Păi după rozasă și vitralii.

— Așa, țugui Farkaș buzele. Și ce mai vedem? Despre elevație, despre planimetrie, ce se observă?

Pauză. Trebuia să recunoască, habar n-avea.

— Aici m-ai prins.

— Păi uite cum se intersectează transeptul cu nava centrală, înaintea absidei. Apoi, legat de portalul de la intrare?

— ...

— Observăm luneta, apoi ambrazura pe interior, arhitrava, lintelul, mulurile și menourile de la ferestre. Ce poți spune despre ancadrament?

— ...

— E o fază de tranziție de la romanic spre gotic, sculptura nu iese prea mult în evidență. Hai să ne mai uităm la o altă imagine, să mai recapitulăm, mai întreabă-mă...

— Claudiu, e târziu, sunt extrem de obosit, trebuie să ajung acasă. Eu chiar lucrez, opt-zece ore pe zi, nu am timpul tău.

Greu scăpase de colegul silitor. Observă cartea pe care acesta o ținea în mână și din care îi recitase observațiile sale asupra unei catedrale franceze. Ceru biblio-

tecarei un volum identic, apoi se refugie în camera de cămin pentru cele mai productive trei ore din viața lui, panicat că o să rateze examenul parțial de-a doua zi, că va fi prima oară când va pica un examen. Cochetase foarte serios cu ideea să nu se prezinte, până la urmă nu era decât un parțial, însă ce avea să se facă în sesiune, cu toate responsabilitățile de arhivar pe cap și meseria de acoperire de la Universitate pe deasupra?

Abia când înșiră, pe hârtie, patruzeci de termeni de specialitate, se liniști. Un alt coleg, roșcat, cârlionțat și cu ochelari, Cornel R., care se bâlbâia întotdeauna când rostea cuvinte care începeau cu litera C, îi spusese în treacăt că aflase de la colegii mai mari că termenii la care ținea foarte mult profesoara erau în jur de patruzeci.

Patruzeci, numărase încă o dată, să fie sigur. Îi știa, practic, pe-aproape toți. Așa adormise, în seara aceea, repetându-i până la disperare, ca o rugăciune: *lintel, lunetă, arhitravă, portic, absidă, muluri, menouri, concă, hemiciclu... lintel, lunetă, ambraz... ambrazură... off...* Încă o dată, *lunetă, lintel, oculus, cubiculi, rozasă, paviment, toruri, scotie, proscomidie, capitel, muluri, menouri...*

Îi picase, în cele din urmă, la teorie simbolistica artei paleocreștine, iar profesoara se dovedise de-a dreptul încântată de cunoștințele sale extinse de hristologie. Îi povesti despre uniunea ipostatică și Consiliul de la Chalcedon, despre cum descoperirile teologice se regă-

seau în iconografia bizantină de mai târziu, cum Iisus era deopotrivă om, deopotrivă Dumnezeu, iar Maria *theotokos* și *anthropotokos*.

— Dumneavoastră ați studiat și teologia? îl întrebase admirativ atunci când decodificase simbolistica trinității într-un mozaic ce înfățișa o scenă din Vechiul Testament, Avraam și Dumnezeu pogorât în forma a trei îngeri la Stejarii lui Mamvre.

— Nu, însă mă pasionează tot ce ține de spiritualitate.

Planșele aproape nici n-au mai contat în nota finală, parțialul era adjudecat, câștigându-și respectul colegilor. Nu-și dorea altceva, student întârziat la vârsta de mijloc, decât să nu se facă de râs sau, mai rău, să iasă în vreun fel în evidență cu note proaste. Altfel, avea destui colegi cu note foarte bune, mulți profesori recunoscând că generația lor era una de excepție.

— Da, practica vizuală, după cum vă spuneam, dragii mei.

Vorbele profesoarei îi întrerupseră visarea gloriei apuse, aducându-l cu picioarele pe pământ, la acel ultim curs. Doamna Mihaela V. continuă:

— Am luat cu mine astăzi și un catalog de licitații din Germania, să vedeți mai ales piese de mobilier. Apoi, pentru a doua parte a acestei întâlniri, vă propun să ieșim până în Piața Unirii, să analizăm câteva monumente din punct de vedere al barocului. Ce părere aveți?

— Nu este cam frig, doamna profesoară? obiectă o colegă mai firavă, blonduță, pasionată de silexuri, Cristina C.

— Păi uite, a ieșit soarele, lapovița s-a oprit.

— Eu zic să mergem, întări Dragoș C., olimpic național de filosofie, un vlăjgan cu plete negre, care știa o mulțime de lucruri, însă învăța cam anapoda și mânca mereu cuișoare, jucând în pauze șeptică și lovindu-se teatral în piept de câte ori îl apuca un acces de tuse superioară.

Așa că s-au avântat spre Piața Unirii printre noroaiele unei alei în veșnică renovare, așa cum era și clădirea centrală de la Universitate, și parcarea de pe strada Renașterii, unde se construia un nou cămin, cel mai mare din țară, în urma unui proiect guvernamental.

— Bă, voi l-ați văzut pe profu' de istorie modernă la ultima oră? întrebă conspirativ Caius B., un băiat lunguieț, cu acnee și pas săltat, după ce profesoara o luase înainte printre băltoace, atrasă într-o conversație cu Cornel R.

— Pe cine să vedem? întrebă Claudiu L., care-și proteja pardesiul de ilegalist interbelic în timp ce pășea peste noroaiele omniprezente.

— Pe Camil, bă.

— Ce să vedem?

— Ce ghete avea, lustruite și nicio pată. Nicio urmă de mizerie, nici măcar pe dunga de la talpă. Oare ce face, și le curăță cu șervețelul înainte de oră?

Camil P. venea mereu cu pălărie, îmbrăcat la costum, de o eleganță ieșită din comun, în paltoane cusute parcă la comandă și încălțări, mereu altele, parcă scoase atunci din cutie.

— Lăsați-l, bă, pe Camil, interveni Andreea S., o colegă venită din Mehedinți, un pic mai corpolentă, cu aer implicat, voluntar. Ați văzut ce cravată avea asistentul?

— Care, mă, aia cu Micky Mouse?

— Nu era cravată cu Micky Mouse, era cu modele din Cars, îi aruncă în zeflemea George C., un băiat grăsun, cârlionțat, de bani gata, care-și cumpăra monede rare de aur de pe internet, cu certificat de autenticitate cu tot.

Așa ajunseră în Piață. Până și Domul catolic, clădire emblematică pentru istoria Timișoarei, se afla în renovare. Profesoara se miră de culoarea care bătea spre maroniu, într-o nuanță curajoasă, plăcută ochiului.

— Sincer, spuse cu un aer critic, îmi place mai mult decât portocaliul acela strident.

— Da, și mie, adăugă arhivarul. Ceilalți, majoritatea veniți din județe învecinate cu un an în urmă, nu prinseseră Domul sau Timișoara înaintea fatidicilor ani ai pandemiei, deci nu se puteau pronunța.

— Bine, hai să mergem la monument, o să trecem repede în revistă sculpturile, pentru că s-a făcut târziu și nu cred că mai ajungem și la cel din Piața Libertății.

— Iar unii dintre noi trebuie să fie prezenți la Pedagogie, doamna, o atenționă Achilina C., sfioasă, îmbră-

cată în geacă de piele și blugi albastru-închis, care-i veneau ca turnați. Brunetă, deosebit de elegantă în purtări, cu dinți imaculați și buze pe care și le umezea des, i se părea arhivarului ca fiind cea mai frumoasă din an. Și nu doar lui, pentru că mai erau cel puțin încă doi colegi în limbă după ea, așa cum recunoscuseră în tabăra de arheologie de la Cornești, unde petrecuseră trei săptămâni de practică, în luna august, la cea mai mare fortificație de epoca bronzului din Europa. Se aflau în clădirea centrală din baza complexului arheologic, în preajma prânzului. Două colege gătiseră tochitură și erau rupți de foame, după o primă parte a zilei petrecută la 34 de grade în sit.

Achilina intrase la duș, însă lumea stătea și după ea, să mănânce împreună, cu toții. Se lăsa așteptată, pentru ca să apară, în sfârșit, cu pletele încă umede, într-o rochiță strânsă pe corp, maronie, care-i venea de minune și se potrivea cu tenul bronzat, măsliniu. Se dusese, în aparență nepăsătoare, la combina frigorifică pentru a-și lua o sticlă de Coca-Cola, apoi se întorsese brusc pentru a surprinde privirile admirative ale colegilor.

Ce șerpoaică!, se gândea arhivarul, fiindu-i rușine de reveriile sale păcătoase, care i se strecuraseră nechemate în suflet, și în acele momente de curs în aer liber, și atunci, în tabără.

— Deci, repede, ce identificăm la baza monumentului, care a fost comandat de unul dintre nobilii în-

cartiruiți la Timișoara în perioada ciumei din secolul XVIII?

— Sculpturi, doamna? îndrăzni, timidă, Cristina C.

— Mai concret?

— Basorelief, reluă sigur pe el Farkaș.

— Da, foarte bine Claudiu. Sunt trei scene cu viața sfântului Nepomuc, cel care a fost protectorul Banatului până la preluarea acestui rol de către Belphegor.

Arhivarul își reținu, cu greu, o privire contradictorie.

— Iar monumentul, continuă neabătută profesoara, este comandat în cinstea soției salvată în timpul ciumei de către leacurile și doftoriile acestuia.

Fals.

Monumentul fusese comandat pentru o soție defunctă. Iar Sfânt protector al Banatului rămăsese Nepomuc.

— Mai departe, pe cine mai recunoaștem?

Tăcere.

— Hai, să vă ajut puțin. Cel săgetat?

— Ah, interveni Caius B., care era timișorean din tată-n fiu, pasionat de antichități și de tot felul de mărunțișuri găsite prin piața de vechituri. Este sfântul Sebastian, martirul.

— Bun, replică mulțumită profesoara. În stânga, cu cățelul?

— Sfântul... Rochus... reluă Caius, nesigur.

— Da, așa este. Dacă ne uităm mai bine, hai să ne apropiem puțin, iar, zicând aceasta, profesoara păși pe zona delimitată cu verdeață, deci, dacă privim mai de aproape observăm cum, cu dreapta, sfântul Rochus indică spre un buboi de ciumă care este localizat pe piciorul stâng.

— Rochus, interveni Farkaș cel silitor, a scăpat de boală ascunzându-se, iar câinele i-a adus, în fiecare zi, câte un codru de pâine și se zice că asta l-a salvat.

— Bravo, Claudiu, replică doamna Mihaela V. Și, ultimul personaj, cel cu craniul în mână?

— Este David, interveni arhivarul ca să nu rămână mai prejos.

— Așa este, întări doamna conferențiar. Ce rol au acești sfinți, dragii mei?

Tăcere.

— *Apotropaic.*

Silabisise rar, hotărât, pentru a se fixa bine cuvântul în memoria cursanților.

— Știe cineva ce înseamnă?

— Ah, rol protector, curmă Dragoș C. tăcerea. Mi-am adus aminte de când am vizitat sanctuarul de la Parța, la opționalul de preistorie. Idolii neolitici aveau rol a-po-tro-pa-ic.

— Corect, dragul meu. Toți acești sfinți sunt sfinți protectori împotriva ciumei, antipestilențiali, însă ni-

ciunul nu rivalizează cu Belphegor. Pe care-l identificăm unde, pe monument?

Arhivarul păru că se împiedică, din neglijență, de grilajul statuii, care unea cele patru porțiuni de verdeață ce se întâlneau în centrul pavat al piațetei habsburgice. De unde până unde un demon pe monument?

Tăcere. Pe fundal se auzea doar zgomotul primăvăratic al porumbeilor, semn al temperaturilor destul de ridicate pentru acea perioadă. Nici arhivarul, nici colegii săi mai tineri nu erau în stare să ofere vreun răspuns.

— În mâna lui David, dragii mei. Ce ține proorocul David?

— Un craniu, admise, aproape în ciudă, Farkaș.

— Și, dacă ne uităm cu atenție la craniu, ce observăm?

— Ah, o pereche de coarne, interveni, intrigată, Achilina.

— Exact. Și unde-l mai regăsim? reluă profesoara întrebările.

Arhivarul găsi de cuviință să intervină, pe un ton în aparență neutru:

— Dar suntem siguri că este Belphegor? Cum s-ar putea strecura un demon într-o sculptură cu temă religioasă?

— Până și în cartea Iov, Satana vine și se așază în mijlocul consiliului Dumnezeilor, dragul meu, replică doamna conferențiar înțelegătoare pentru neștiința unui student, chiar dacă mai în vârstă. Iar deasupra, pe

obelisc, după șirul acesta spiralat de nori care anunță apoteoza, într-o dinamică a ridicării la ceruri specifică decorațiunilor luxuriante baroce, alături de motive ornamentale de crini și clopoței, ce mai regăsim?

— Unde, doamna? întrebă Achilina opintindu-se pe grilaj ca să vadă mai bine, cu mâna paravan pentru a stăvili strălucirea unui soare generos de ianuarie.

— Acolo, la picioarele lui Hristos, îi indică, sfătoasă, profesoara.

Se uitară, atenți, cu toții. Arhivarul recunoscu un alt craniu, ceea ce nu era neapărat de neconceput. Capete de morți se regăseau și în iconografia bizantină, închipuindu-l pe primul Adam, decăzut, prototipul omului corupt de păcat.

Însă tigva la care se uitau cu toții înfățișa, nerușinată, aceeași pereche de coarne.

Doamna conferențiar declară ora încheiată, scoțându-și de pe mâini, cu un gest satisfăcut, mănușile din piele neagră, pentru a le împacheta în poșeta elegantă.

— Dragilor, mă bucur foarte mult că m-ați însoțit la această prelegere. Vă doresc succes la examen și, nu uitați, bibliografia. Vedeți că vă întreb despre ce-ați mai citit suplimentar! Hai, succes și inspirație în sesiune!

Concentrat, arhivarul deschise consola de cum ajunse în camera de cămin. Știa că raportul avea să fie citit în regim de urgență de către Mai Marele Ordinului Arhivarilor. Degeaba fusese executat Belphegor, demonul

venit dintre stele. O ființă atemporală nu dispărea cu una cu două.

În definitiv, nu de aceea fusese trimis de către Ordin să învețe, cum ar veni, istoria, pentru a-și împlini, chipurile, marea lui pasiune din copilărie, arheologia? Cine ar fi crezut că lucra, de fapt, sub acoperire, pentru a se afla apoi în permanență în preajma istoricilor și a cercetătorilor, inclusiv după terminarea studiilor și întoarcerea episodică la Casa de lângă mănăstire?

Era, în final, cea mai bună măsură de protecție la adresa ingerințelor unei ființe atemporale. Cu cât descopereau mai repede alterările în structura timpului, cu atât daunele se puteau remedia fără multe și complicate urmări.

Simptome – tratament – vindecare. Se gândea la Belphegor ca la o boală. Pregătindu-se de culcare, arhivarul își vizualiza oponentul precum o infecție de care, și el, și Ordinul, aveau să scape în cele din urmă, ori de câte ori va fi fost nevoie.

Mozaicul

de Aurel Antonie

Ideea mozaicului îi venise Imperatorului într-una din crizele sale artistice. Cochetase pe rând cu toate artele şi acum era în căutarea unei noi forme de exprimare care să le reunească pe toate. Şi găsise mozaicul. După câteva încercări, necesare pentru a se convinge că munca la mozaic este grea şi îndelungată, chemă la el pe toţi mozaicarii din Imperiu şi, arătându-le lucrarea începută, le ordonă s-o termine. Mozaicarii se apucară de lucru şi în câteva luni era gata. Un frumos mozaic îngrădit cu un balcon de marmură albă cu balustradă de abanos. O pânză de apă spăla continuu suprafaţa mozaicului făcând culorile să se mişte într-un joc unduitor. Nimic nu egala în frumuseţe acest dar al artei în faţa căruia Imperatorul îşi petrecea ore întregi. Privea fascinat jocul subtil al luminii şi al culorii.

Bineînţeles că mozaicul îl reprezenta pe Imperator pe calul de luptă, în armură şi cu viziera ridicată. Ima-

ginea degaja forță, grandoare şi un nemăsurat orgoliu ce trecea dincolo de marginile înguste ale lucrării.

La câteva zile de la inaugurare, căpitanul gărzii aduse în fața Imperatorului, care-şi admira opera, un tânăr țigănos cu privirile aprinse. Căpitanul gărzii îşi izbi dreapta înmănuşată de inimă şi i se adresă Imperatorului privindu-l în ochi:

— Omul acesta vrea să-ți vorbească, Stăpân al Lumii. Zice că e mozaicar.

— Du-te, îl expedie Imperatorul. Apoi adresându-se tânărului ce îngenunchease: Zici că eşti mozaicar?

— Da, Soare al Lumii!

— Atunci apropie-te şi priveşte această nestemată a artei şi spune-mi dacă ochii tăi au mai văzut un alt mozaic care să-l egaleze.

— Lumină a Pământului, ochii mei sunt orbiți de atâta frumusețe şi nu cred să existe altul care să-l întreacă, dar...

— Dar ce? se încruntă Imperatorul.

— Dar este în mintea mea un mozaic a cărui grandoare este pe măsura strălucirii tale, Putere Nemărginită. Un mozaic imens pe care nici un ochi omenesc să nu-l poată cuprinde. Un mozaic pentru ochii unui zeu sau ai unui Imperator. Necuprinsul măreției tale nu poate fi închis în acest mozaic limitat pe care nişte bieți meşteşugari l-au făurit întru nemurirea numelui tău.

Priveşte-l, Putere Supremă, cum se zbuciumă, cum privirile-ți mândre se împiedică în acest orizont limitat...

— Taci! urlă Imperatorul, strângând în mâini balustrada de lemn. Privea încruntat obiectul pe care, până mai adineaori, îl considerase perfect. „Ce este perfecțiunea? Şi, mai ales, unde este perfecțiunea? Cum este posibil ca vorbele unui om să-mi schimbe dispoziția şi cum este posibil ca nişte simple cuvinte să schimbe calitatea unui obiect care, din cea mai frumoasă operă de artă, să devină o lucrare de duzină? De fapt nu cuvintele în sine, ci imaginația mea stârnită şi orgoliul. În fond tot eu i-am dat această calitate de operă inegalabilă şi tot eu pot să i-o iau. Nimic nu este absolut, ci totul depinde de mine. De mine cât timp am să trăiesc, dar mai târziu un alt Imperator va nega tot ce am creat şi va crea alte mozaicuri pe care le va considera perfecte. Dar un mozaic imens, ale cărui margini să nu le poată cuprinde nici un ochi omenesc, nu va putea fi negat de nici un alt muritor. Poate numai de zei, dar ce mândrie să fiu contestat de zei! Nici piramidele n-au fost egalate, nici negate şi nici distruse!"

— Ascultă, omule, poți să faci un asemenea mozaic?

— Pot. Ochii tânărului străluceau intens.

Construcția mozaicului începu a doua zi pe o câmpie întinsă de la marginea deşertului. Munții albaştri dinspre miazănoapte furnizau piatra, iar marmura colorată se aducea din provinciile din sud. În primele zile

mozaicarul puse sclavii să-i aducă materialele în mijlocul câmpiei. Apoi, într-o noapte, începu lucrul. Dimineața, cărăuşii îl găsiră în plină activitate. Stătea aplecat asupra mozaicului şi nu vorbea cu nimeni. Mozaicarul munci toată ziua, fără să întrerupă lucrul nici pentru a mânca. A doua zi, când sclavii aduseră coşurile cu pietricele colorate, îl găsiră lucrând şi mâncarea neatinsă. În ziua următoare, la fel. În fiecare dimineață îl găseau tot mai greu, tot mai departe. Mozaicarul lucra cu o repeziciune uluitoare. Se răspândi zvonul că acesta nu doarme niciodată.

Mozaicul se întindea în câmpie după un plan ciudat, lăsând uneori locuri goale, ca nişte ochiuri de iarbă pe suprafața de piatră. Din cauza repeziciunii cu care se lucra, materialele începură să fie aduse în lungi convoaie de căruțe care circulau pe suprafața întinsă a mozaicului. Un număr tot mai mare de sclavi munceau acum pentru mozaic.

Când Imperatorul veni să vadă lucrarea, mozaicul depăşise marginile câmpiei şi începuse să acopere deşertul. Era peste puterile unui om să construiască o suprafață atât de mare de mozaic, oricâte ajutoare ar fi avut. Imperatorul merse cinci ore pe suprafața mozaicului până ce dădu de tânărul lucrător. Linii colorate se fugăreau şi se întretăiau pe suprafața imensă ocolind pete grele de culori închise. Fără a coborî de pe cal, Imperatorul întrebă dacă acest mozaic o să-l reprezinte

pe el, întrucât nu desluşeşte nimic care să semene cu un chip de om. Mozaicarul, care nu lăsase lucrul, îi spuse că ceea ce putea el cuprinde cu privirea în câmpia aceea nu reprezintă decât unul dintre zimţii de la un pinten. Imperatorul părăsi mozaicul copleşit. Într-adevăr, ceea ce făcea mozaicarul depăşea orice ar fi putut concepe o minte omenească.

La câteva zile, Imperatorul primi vizita vistiernicului, care îl anunţă că noul mozaic risca să înghită toate veniturile Imperiului. Se hotărâră noi impozite pentru populaţie.

După două luni, când toţi sclavii Imperiului lucrau sub ordinele tânărului mozaicar, deşertul dispăruse sub platoşa de piatră şi mozaicul ameninţa să atingă graniţa cu poporul Nuberilor. Mozaicul avea nevoie de spaţiu şi Imperatorul de aur, aşa că războiul izbucni. După Nuberi, căzură pradă mozaicului mănoasele câmpii din Ţara lui Burrus. Cam în această perioadă se pierdu legătura cu mozaicarul, care nu mai era de găsit pe suprafaţa imposibil de cuprins a mozaicului. Totuşi se pare că acesta continua să lucreze la vreuna din margini, întrucât mozaicul creştea mereu. Începu să circule zvonul că mozaicul ar creşte singur şi că mozaicarul ar fi fost înghiţit de piatra dezlănţuită.

Vastele câmpii, pe care altădată creştea grâul, dispărură acoperite de piatră. Foametea începu să se facă simţită şi în Imperiu izbucniră primele răscoale. Con-

strâns de situația creată, Imperatorul hotărî încetarea lucrărilor la mozaic. Dar era prea târziu. Tânărul mozaicar nu era de găsit şi mozaicul creştea neîntrerupt. Sate şi cetăți dispăreau sub înaintarea implacabilă a pietrei. Războaiele, purtate undeva la granițele Imperiului, îşi pierdură sensul atunci când mozaicul invadă câmpurile de bătaie. Învinşi şi învingători piereau înghițiți de această imagine de piatră a unui orgoliu nemăsurat.

Începu un exod spre marginile mozaicului, dar acesta creştea mai repede decât puteau merge oamenii care mureau de foame pe suprafața strălucitoare. Cadavrele erau absorbite în piatră, şi doar oasele se integrau cu strălucirea lor albă în arabescurile desenului. Munți şi ape dispăreau acoperite de piatră. Pământul întreg se sufoca sub platoşa multicoloră a mozaicului.

Când întreaga planetă sucombă sub platoşa de piatră, Imperatorul rămase singurul supraviețuitor. Atunci avu posibilitatea să vadă mozaicul în imensa lui desfăşurare. Giganticul mozaic, care încătuşase planeta, îl reprezenta pe Imperator ghemuit, plângând.

CUPRINS

Cele mai bune povestiri *science-fiction*, *fantasy*, *horror* şi *fiction* scrise de autorii români care au publicat în cadrul Colecției Science-Fiction (**CSF**) a Editurii Pavcon, în anul 2018.

Bucurați-vă de literatura autohtonă de calitate, creată cu profesionalism de unele dintre cele mai talentate condeie ale fandomului românesc.

"Literatura creată de scriitorii români este la fel de valoroasă ca cea a scriitorilor străini!"

Constantin D. Pavel

ISBN 978-606-9625-57-6

www.pavcon.ro

O. VITAN
A. TRUŞCĂ
P. TOFILESCU
L. SURUGIU
S. SOMEŞAN
G. SAUCIUC
D. RĂDOIU
D. POPESCU
O. PETCU
C.D. PAVEL
D. NINOIU
S. NINĂ
V. MARTIN
B. LIVADARU
G. LAZĂR
L. IONICĂ
M.L. GOGA
R. GION
A. GACEFF
G. GABRINOV
M. DUMBRAVĂ
M. DICHISAN
M. CRANTA
C. CÂRSTOIU
A. CĂRĂŞEL
R. BRETIN
D. BOTGROS
A. BORLAN
L.D. BOGDAN
A. BENGULESCU
M. BĂDUȚ
C. BĂLAN
C.I. BACIU
A. ANTONIE